

KIIPETILY

NRO 2/10 6 € www.climbing.fi

IN THE BEGINNING WE INVENTED THE KERNMANTEL ROPE.

EDELRID *e*

SHELBY OY | MERIKOSKENKATU 3 | 90500 OULU | INFO@SHELBY.FI | WWW.SHELBY.FI
WWW.EDELRID.DE

PÄÄKIRJOITUS | Matkalla olympialaisiin?

Kiipeily eli liikkuminen ylöspäin on yksi ihmisen perustoinnista. Se on osa perimäämme; kiipeämisen motoriset taidot ovat ohjelmoituna jokaisessa ihmisessä ja lapsi osaa kiivetä jo ennen kuin oppii kävelemään. Kiipeilyä on ihmisen muinaisen historian aikana käytetty ruuan etsimiseen, pakenemiseen ja turvapaikan etsimiseen sekä myöhemmin vuorilla arvokkaan malmin ja kiven etsintään sekä kartoitukseen. Vasta 1800-luvulle tultaessa alkoi joillakin olla niin paljon vapaa-aikaa ja varallisuutta, että vuoria alettiin valloittaa ilman erityistä hyötyä ja tällöin useiimmitten kannustimena oli kilpailu ensinuousuista ensin korkeimmille, ja myöhemmin vaikeimmille huipuille. Aluksi kiipeily olikin lähinnä yläluokkaisten brittiherrasmiesten elitistinen kilpahenkkinen harrastus. Myöhemmin laji on levinnyt kaikkiin ikä- ja varallisuusluokkiin, ja eri alalajien muodostuminen on tehnyt siitä molemmille sukupuolille lähes kaikkialla maailmassa helposti aloitettavan harrastuksen. Kalliokiipeilyn ja boulderoinnin kautta kehittyneet kilpakiipeily on tavallaan palauttanut lajin juurilleen ja tuonut samalla kiipeilyyn huippu-urheilun elementin.

Kansainvälinen Olympiakomitea IOC/KOK hyväksyi kiipeilyn olympiakelpoiseksi lajiksi kokouksessaan 12.2.2010 Vancouverissa. Samalla Suomen Kiipeilyliitto haki Suomen Olympiakomitean jäsenyyttä. Hyväksyminen olympiakelpoiseksi lajiksi ei vielä automaattisesti tarkoita sitä, että kiipeilystä tulisi olympialaji. Ensimmäinen testi on vuonna 2013, jolloin KOK valitsee lajit olympialaisiin 2020. IFSC:n (kilpakiipeilyn kansainvälinen kattojärjestö) lajit ovat; lead climbing, bouldering ja speed, eikä ole vielä edes tiedossa, mikä tai mitkä näistä päätyvät olympialaisiin. Vuoden 2011 Arcon ja vuoden 2013 Pariisin MM-kisat ovat tärkeitä näytöt ja testit olympialaisiin pääsemistä varten.

Tampereen Kiipeilykeskuksessa pidettiin 20.3. SM boulder kisat ja Helsingin Kiipeilykeskuksessa 17.4. sekä aikuisten että nuorten köysikiipeilyn (lead) SM-kilpailut. Molemmissa kisoissa oli ilahduttavan pal-

jon osallistujia ja kärjen taso oli kova. Kiipeilyareenassa Salmisaaressa järjestetään marraskuussa köysikiipeilyn PM-kisat, joihin odotetaan runsaasti kisaajia sekä kotimaasta että muista pohjoismaista ja suomalaisille menestystä. Suomessa sekä junnujen että aikuisten kisojen määrä on viime vuosina lisääntynyt ja samoin kiinnostus kisaamiseen. Nallen kansainvälisen menestyksen ja huomion vanavedessä varsinkin kilpaboulderoinnin taso on nousut kohisten. Nuori lupaavien kisaajien sukupolvi on kunnostautunut myös köysikisoissa. Jos ja kun kiipeily astuu olympiahalleihin, tulee sekä kiinnostus että rahoitus lajin suuntaan lisääntymään. Tiedän, että moni pelkää kiipeilyn olympiastatuksen myötä "ohenevan" vain urheiluksi, kuten esimerkiksi judokat aikoinaan samassa tilanteessa ajattelivat. Urheilun arvostuksen lisääntyminen ei kuitenkaan voi ottaa elämäntapaa pois kiipeilystä, jokainen voi valita oman tapansa kiivetä. Vaikka Adam Ondra voitti 2009 köysikiipeilyn MM-cupin, on hän silti pohjimiltaan elämäntapakiipeilijä, jolle tärkeää lajissa on uusiin paikkoihin tutustuminen, omien rajojen etsiminen ja muiden kiipeilijöiden tapaaminen.

Massatapahtumatyyppinen boulderkiisa on rento ja mukava tapa kisata ja samalla tavata muita kiipeilijöitä. Nykyisin leadkisoissa kisataan karsinnoissa flash-säännöillä eli kaikki kisaajat näkevät muiden suorituksen, joten eristystä ei tarvita ennen finaaleja. Karsintareitit on yleensä useampia ja jos karsintareitien vaikeus ilmoitetaan kisakutsussa, jo kohtuullisen edistynyt kiipeilijä tietää pystyvänsä kiipeämään kisoissa eikä tarvitse pelätä jäävänsä "ekaan klippiin".

Kaikkia kisaaminen ei tietenkään innosta, mutta jos haluat kokeilla rajojasi ja mitata kehitystäsi, kannattaa ilmoittautua kisaamaan. Ja kaikki muut mukaan kannustamaan!

Päätoimittaja Jari Koski, jari.koski@climbing.fi

SISÄLLYS

- 4 Tiedotteet
- 6 Spotteri
- 12 Alppitorvi
- 16 Skumppaoikeuksia Espanjassa
- 20 SM-kisat
- 23 Boulder SM 2010
- 25 Treeni: Kiipeilyn fyysinen harjoittelu, osa 1
- 28 Pysähdyspaikkana Laos
- 34 Galleria
- 38 High Sport Costa Blancalla
- 44 Blue Mountains, Australia
- 48 Castle Hills, Australia
- 53 Feissi: Sami Koponen
- 54 Quingdao
- 56 Seikkailukiipeilyä autio- maassa, Wadi Rum
- 61 Junnukiipeilyohjaajat koulutuksessa
- 62 DVD-arvio

SKIL:n www-sivuilla www.climbing.fi löytyy Kilpailu -alavaiikon alta tietoa kisaamisen aloittamisesta, kilpalojeista, säännöistä, kisakalenterista sekä maajoukkueista.

KANSI | Tatu Autio, Komiat pärjää aina, 7c, Mustavuori. Kuva: Kim Öhman.

KIPEILY 2/2010

Julkaisija Suomen kiipeilyliitto ry., Erätie 3, 00730 HELSINKI, puh. 09-224 32 907. Päätoimittaja: Jari Koski, 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi.

Ulkoasu, taitto: Satu Bredenberg, Again Design **Avustajat:** mm. Juha Evokari, Rami Haakana, Matti A. Jokinen, Mina Jokivirta, Sampo Kiesiläinen, Johannes Kärkkäinen, Antti Liukkonen, Olli-Pekka Manni, Tomi Nytorp, Juha Olli, Perttu Ollila, Joonas Salaranta, Kalle Viira sekä SKIL valiokunnat. **Paino:** Oy Trio-Offset Ab | Levikki: n. 2400. **Aineisto:** Artikkelit word-tiedostona ja kuvamateriaalit toimitetaan Jari Koskelle jari.koski@climbing.fi tai postitse: SKIL/Jari Koski, Erätie 3, 00730 Helsinki. Älä tee sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erota kappaleet väilirivillä. Ota yhteyttä Jari Koskeen, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Kuvat mieluiten digikamerakuvin kameran suurimmalla resoluutiolla, käsittelemättöminä. Vastaaotamme myös diat, negatiivit, m/v negatiivit sekä paperikuvat kaiken kokoisina. Kuvien resoluutio oltava 300dpi 10x15 cm koossa eli noin 5 Mt/kuva. Kuvien palautusta varten liitä mukaan palautusosoite. Käytä vain lasittomia diakehkyksiä tai muovisia negataskuja. Itse skannatut kuvat mielellään RGB muodossa. Kuvien tallennusmuoto TIFF, PSD tai JPEG. Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatestit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitinnimi ja aste ym. tiedot.

Kiipeilylehdet 2010 | Nro 3/2010 syysnumero | aineistopäivä 10.9.2010 | ilmestyy lokakuu

Kiipeily-lehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenesurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteeseen pauliina.salonen@slu.fi. Vuoden kestotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 6 €. SKIL-jäsenesurojen jäsenten osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenesurat. Halutessasi tehdä osoitteenmuutoksen tai kun et ole saanut lehteä, ota ensimmäiseksi yhteys omaan seuraasi. **Ilmoitusmyynti:** Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Mediakortti osoitteesta www.climbing.fi. Toimitus ei vastaa tilaamatta lähetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta eikä juuri mistään muustakaan :) Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

skil SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2010

pj. Sampsa Jyrkynen, HELSINKI, jäsenet Otto Lahti, HELSINKI, Juha Henttonen, TAMPERE, Susanna Kaisla, HELSINKI, Arttu Eloranta, HELSINKI.

SKIL JÄSENSEURAT

BK CLIMBERS, HELSINKI
 CLIMBING CLUB ry. PORI
 CLUB ALPIN SAVONLINNNA ry.
 HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAOS
 HELSINGIN NMKY ry.
 HIGH SPORT VAASA ry.
 HÄMEENLINNAN KIIPEILYSEURA ry.
 JYVÄSKYLÄN KIIPEILYSEURA ry.
 KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
 KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry. ESPOO
 KIIPEILYSEURA ORANKI ry. HELSINKI
 KIIPEILYKERHO KIILA ry. KOUVOLA
 KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
 KIIPEILYN VUOKSI ry. IMATRA
 KLONDYKE WALL ry. KERAVA

KOILLISMAAN KIIPEILYSEURA ry. KUUSAMO
 KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
 LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.
 LOUNAIS-SUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI ry.
 TURKU
 OULUN CAVE ry.
 OULUN KIIPEILYSEURA 91. ry.
 PROJEKTI ry. JYVÄSKYLÄ
 ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
 SKEY ry. HELSINKI
 SLÄBI ry. RUOTSINPYHTÄÄ
 SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
 TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
 TAPANILAN ERÄ ry. KIIPEILYJAOSTO, HELSINKI
 TEAM PANIC ry. PORVOO
 TORNIOAVAT ry. TORNIO
 TURUN NMKY ry.
 VILLI SESSIO OSUUSKUNTA

Uusiksi SKIL jäsenseuroiksi hyväksyttiin TK CLIMBERS, TAMPERE (Tampereen Kiipeilykeskuksen vuosijäsenet).
 Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhte-

ystiedot SKIL www.sivuilla.
 SKIL postiosoite: Suomen Kiipeilyliitto ry.,
 Erätie 3, 00730 HELSINKI
 Toiminnanjohtaja, Kiipeilylehden päätoimittaja,
 KTO -kurssivastaava: Jari Koski,
 jari.koski@climbing.fi, gsm. 040 586 8123,
 puh. 09 224 32907. KTO-kurssia koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle.

SPORTTIREKISTERI JA MATERIAALIMYYNTI, SLU -Lajipalvelutoimisto: SLU-talo 7. krs, Radiokatu 20, Helsinki FIN-00093 SLU
 Taneli Tiilikainen, lajipalvelun kehittäjä:
 puhelin 09-3481 3135, fax 09-3481 2602, sähköposti taneli.tiilikainen@slu.fi.
 Pauliina Salonen, tietohallintoassistentti, jäsen- ja sporttirekisteriasiat, kirja- ja muut materiaalitilaukset lajipalvelut@slu.fi .
 puh. 09-3481 2005
 SEURAAVA KIIPEILYLEHTI
 Kiipeilylehden seuraava numero ilmestyy lokakuussa 2010, lehden aineistopäivä on 10.9.2010.

kova KOULUTUSVALIOKUNTA

SKIL AVOIMET OHJAAJA- JA KOULUTTAJA-KURSSIT KESÄ-SYKSY 2010

12.–13.6. KTO 2 Joensuu
 12.6 KTO-koe Helsinki
 18.6. KTO-koe Rovaniemi
 20.–22.8. KKK-koe Olhava
 28.–29.8. KTO 1 Joensuu
 4.–5.9. KTO 1 Helsinki
 11.9. KTO-koe Helsinki
 13.–14.9. KTO 1 Kuopio
 18.–19.9. KTO 2 Helsinki
 18.–19.9. KO 2 etelä-Suomi
 23.–24.9. KTO-1 Rovaniemi
 14.–15.10. KTO-2 Rovaniemi
 22.10. KTO-koe Rovaniemi
 13.11. KTO-koe Helsinki
 Joensuussa järjestetään syksyllä KTO 1 ja KTO 2 sekä KTO-koe, jos tarpeeksi kiinnostuneita. Lähetä tiedustelu osoitteeseen: pasi.penttinen@kaski.fi

Lisäksi syksyllä 2010 pidetään junnuohjaajakoulutus etelä-Suomessa. Seuraa Skil www.sivuja ja kalenteria, päivämäärän ja paikan varmistuttua ilmoitamme asiasta suoraan myös seuroja.

2011

15.–16.1. KO 1 Helsinki
 14.–15.5. KO 2

Päivämääriin voi tulla lisäyksiä ja muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri.

Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää. Tarvittaessa voi myös tilata yksityiskursseja esimerkiksi yritykselle ja opistolle.

KTO-kurssien hinnat 2010:

KTO moduuli 1: 145 €
 KTO moduuli 2: 145 €
 KTO- koe: 90 €
 KTO-kortin päivitys: 75 €
 KTO 3: 175 €
 KTO-3 päivitys: 90 €

Kaikki ajankohtaiset kurssihinnat löytyvät SKIL www-sivuston kurssihinnastosta.

Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää.

Kurssipaikat:

KTO-kurssit Helsinki: Helsingin Kiipeilykeskuksessa: www.kiipeilykeskus.com
KTO 3: Vihreän Polun rata, Lempäälä www.greentrail.com/
KTO Joensuu: Pohjois-karjalan Opisto Niitty-lahti ja koulutuskallio Vuorivaara
KTO ja KTO 3 Basecamp Oulanka: www.basecampoulanka.fi/
KTO Rovaniemi: liikuntakeskuksessa Rovaniemellä, talviturvallisuuskurssi TaTu Lapin liikuntakeskuksessa Rovaniemellä ja Koroumassa Posiossa. Lisätietoa www.santasport.

com ja www.climbing.fi

KTO 3, KO sekä KKK-kursseille ja KTO-koeseen ilmoittautuminen tehtävä vähintään 2 viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kurssille ja kokeisiin seuraaville henkilöille:

KTO Helsinki, Joensuu ja Jyväskylä sekä KTO 3: Jari Koski jari.koski@climbing.fi tai 040 586 8123

KTO Rovaniemi ja TaTu: Oula-Matti Peltonen oula-matti.peltonen@roiakk.fi / 040 754 7613.

KTO Tampere, Luovin ammattiopisto Karkussa ja Basecamp Oulanka: Petri Laukamo petri.laukamo@seikkailusepat.fi / 0400 976 716

KO: Jaakko Lehto jvlehto@iki.fi tai puh. 040 769 5157

KKK: Tuomo Pesonen tuomo.pesonen@pp2.inet.fi tai 050 379 4472

KO- ja KKK -kursseille ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: kova@climbing.fi

HUOM! Jos sinulla on sairauksia jotka voivat vaikuttaa ohjaajakurssin läpikäymiseen (esimerkiksi diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet raskaana niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

KTO-KLUBIN JÄSENILLE

Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden ajan liittymisestä eli KTO -kurssin moduuli 2:lle osallistumisesta. Tänä aikana saat Kiipeilylehden 3 kertaa vuodessa kotiisi ja voit osallistua SKIL/KTO kouluttajapäiville omakustannushintaan. Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 €/vuosi.

nuva NUORISOVALIOKUNTA

Valtakunnallinen Junnuleiri 11.–13.6.2010 Luppibergetillä Övertorniossa.

Junnuhajaajakoulutus tulossa syksyllä 2010 Etelä-Suomessa, seuraa www.sivujen.kalenteria.

Junioriohjaajan opas kiipeilyseuroille (Kaisa Härkönen). Opasta voi tilata SLU lajipalvelu-toimistosta: lajipalvelut@slu.fi

Nuorisasioissa voit ottaa yhteyttä Eeva Mäkelään eeva.makela@humak.edu

kiva KILPAILUVALIOKUNTA

Vuoden 2010 maajoukkuekokoonpanot

Aikusten maajoukkuerinki: Tomi Nytorp, Nalle Hukkataival, Kuutti Huhtikorpi, Jarkko Linkosuo, Anthony Gullsten, Roosa Huhtikorpi

Junnujen maajoukkuerinki: Elias Silvola, Sami Koponen, lines Fager, Ville Paaso, Matilda Nordman, Henri Haime, Katariina Haime, Tuukka Kaipainen

Suomi-Cup

Suomi-Cup kilpailuista saa SM-cup pisteitä. 4 parhaan osakilpailun pisteet lasketaan. Palkinnot (naisten ja miesten sarja): kiertopokaalit+ 500 € stipendi/kisaaja (voi käyttää kisa- tai harjoittelumatkoihin tai varusteisiin). Muista kilpailulisenssi! (Lue tietoa kilpailulisenssistä alla.

Kilpailukalenteri 2010

(alustava, seuraa SKIL sivujen kalenteria)

Aikuiset:

- 6.11. PM-köysi, uusi Kiipeilyareena, Salmisaari Helsinki
- 20.11. Boulder, Oulu (Suomi-Cup)
- 11.12. Boulder, Koivukylä Vantaa (Suomi-Cup)

Tietoa kilpailulisenssistä:

Jokaisella kiipeilijällä, joka osallistuu Suomi-, PM-, EM- tai MM-cupiin, SM-, PM-, EM- tai MM-kisoihin, on oltava voimassa oleva Suomen Kiipeilyliitto ry:n kilpailulisenssi tai kansainvälinen kilpailulisenssi.

Kilpailulisenssin saa kun ilmoittautuu kilpailunjärjestäjälle Suomessa ja täyttää kilpailulisenssikaavakkeen. Kilpailulisenssikaavake löytyy liiton sivuilta www.climbing.fi > kilpailu. Lisenssikaavakkeen voi lähettää osoitteeseen Suomen Kiipeilyliitto ry Erätie 3, 00730 HELSINKI tai sen voi antaa kilpailunjärjestäjälle ilmoittautumisen yhteydessä. Kilpailulisenssin voi myös skannata ja lähettää sähköpostilla osoitteeseen kiva@climbing.fi. Kansainvälisiin kisoihin (PM-, EM- tai MM-kisoihin / cupiin) tarvittavan kansainvälisen lisenssin hoitaa kilpailuvaliokunta (KIVA) Suomea edustaville urheilijoille.

Lisää kauden 2010–2011 kisajärjestäjiä etsitään.

Seuroja pyydetään ottamaan yhteyttä KIVA:aan liittyy kiipeilykisojen järjestämiseen. Osakilpailuihin järjestetään liiton puolesta tarvittaessa reitintekijät ja tuomarointi, seuran vastuulle jää siis toimitsijoiden, tilojen ja tarvikkeiden sekä mahdollisten osakilpailupalokintojen hankkiminen.

Kilpailut voivat olla joko lead-kilpailuja, boulderkilpailuja, nopeuskilpailuja tai näiden yhdistelmiä.

Kisat tuovat seuroille julkisuutta, sitä kautta uusia harrastajia ja rahaa, joten kannattaa aktivoitua! Kilpailujen kautta useat lahjakkuudet ovat löytäneet myös uuden kipinän harrastukseensa.

Lisätietoja: Kilpailuvaliokunta Martin Nugent martin.nugent@edu.hel.fi / kiva@climbing.fi.

Kisakutsut, tiedot SM cupin pisteistä ja sijoituksista ym. löydät Kiipeilyliiton www.sivuilta www.climbing.fi.

Palautetta, kysymyksiä ja ideoita kilpailutoimintaan voi lähettää sähköpostitse osoitteella kiva@climbing.fi

SKIL TUKI SEURATOIMINNAN KEHITTÄMISEEN 2010

SKIL jäsen seurat voivat hakea tukea kiipeily- ja seuratoiminnan aloittamiseen kehittämiseen. Tuki voi olla joko työtä ja neuvontaa (esim. lähetetään asiantuntija boulderseinää suunnittelemaan ja valvomaan rakentamista) tai rahallista tukea.

Hakuperusteet:

ainoastaan SKIL jäsenseurojen haettavaksi, ensisijaisesti pienien paikkakuntien seurojen tukemiseen ja seuduilla missä ei ole paljon kiipeilytoimintaa

Esimerkkejä hankkeista:

– tien levikkeen tai pysäköintipaikan rakentaminen kiipeilypaikan yhteyteen. Vain yh-

teistyössä maanomistajan ja lähiasukkaiden kanssa!

- junnutoiminnan aloittaminen
- kiipeily/boulderseinän suunnittelu ja rakentaminen
- kiipeilykilpailun järjestäminen

Hakemuksessa tulee näkyä:

avustuksen käyttötarkoitus ja mille ajalle haetaan, vastuuhenkilö, talousarvio, haettava summa, seuran ja paikkakunnan olosuhteet kiipeilyn kannalta.

Vapaamuotoinen hakemus lähetetään osoitteeseen: Jari Koski SKIL ry.

Erätie 3, 00730 HELSINKI

SKIL hallitus päättää avustuksen jakamisesta.

access

Viime kesän aikana on tullut voimaan kiipeilykielto Klöfvergetillä ja muutamassa muusakin paikassa on ollut ongelmia, lähinnä vieraillevien kiipeilyryhmien häiritsevän toiminnan johdosta. Jos näette kalliolla tunte mattomia kiipeilijöitä, mahdollisesti ulkomailta tulleita, niin muistuttakaa heille pelisäännöistä suomalaisilla kalliolla!

Tässä tärkeimmät ohjeet kiipeilykalliolla ja bouldereilla liikuttaessa:

- Autojen pysäköinti vain niille osoitetuissa paikoissa ja lähiasukkaiden kulkemista estämättä. Myöskään syksyisin ei saa estää työkonoiden ajoa pelloille.
- Yksityistien tilapäinen ja satunnainen käyttö on sallittua, paitsi jos virallinen (omatekemä) pahvinen ei kelpaa) ajokielto-merkki. Oikeaa ajokieltoa pitää noudattaa.
- Ystävällinen ja kohtelias käytös kiipeilypaikan lähiasukkaita ja muita luonnossa liikkuvia kohtaan on itsestäänselvyys.
- Ollaan metelöimättä kalliolla ja viedään omat roskat pois.

Uutta kiipeilykalliota tai bouldereita suunniteltaessa:

- Kiipeilyä aloitellaan otetaan aina ensin selvitetään maanomistaja ja kysytään häneltä luvat sekä selvitetään pysäköinti, kulku kalliolle ym. Myös näkö/kuuloetäisyydellä asuvilta pitää pyytää lupa, vaikkei olisikaan maanomistaja.
- Myös uusissa boulderpaikoissa kannattaa aina ottaa ensin yhteys maanomistajaan, yleensä tällöin hommat sujuu hyvin ja saa kiipeillä. Jos ei ole maanomistajalle mitään ilmoitellut, niin jossain vaiheessa, kun porukkaa alkaa kivillä käymään enemmän, aina tulee ongelmia ja siinä vaiheessa saattaa olla

pelel menetetty kiipeilyn suhteen.

- Paikallisesta ympäristökeskuksesta saa tietää, että onko kalliolla/kivillä suojeltavia kasveja.

Jokamiehenoikeuksien nojalla luonnossa saa toisen maalla liikkuva lihasvoimalla aiheuttamatta suurempaa haittaa. Tämä perustuu rikoslain hallinnanloukkaussäädökseen. Maanomistajalle ja lähiasukkaille ei saa tuottaa häiriötä eikä luonnolle saa aiheuttaa vahinkoa. Esimerkiksi pulttitukseen tarvitaan aina maanomistajan lupa.

Säkylän Pirunvuori on 6.6.2010 alkaen kiipeilykielossa. Synä häiritsevä parkkeeraus, sorksaus ja nuotioiden tekeminen kalliolla.

Klöverbergetin kiipeilykielto edelleen voimassa.

Mukavaa ja turvallista kiipeilykesää!
Terveisin:

Jari Koski, Suomen Kiipeilyliitto ry.
www.climbing.fi

Suomen alppikerho

SAKEN seuravuorot Tapanilassa, Pasilan ja Konalan keiveillä sekä Liikuntamyllyssä jäivät kesätauolle. Seuravuorot jatkuvat taas syksyllä!

Kesän kursseilla vielä tilaa! Mahdollisia lisäkursseja järjestetään jos kiinnostuneita on tarpeeksi. Lisätiedot kerhon nettisivuilta www.suomenalppikerho.fi

Suomen Alppikerhon hallitus toivottaa kaikille SAKEn jäsenille aurinkoisia kelejä ja antoisia kiipeilyhetkiä kesällä 2010!

Tatu Autio, Ruotsalaisten reitti, 5+, Olhava.

Koonnut Antti Liukkonen

Etelä-Suomi

Etelä-Suomen kevättä voi kuvata kahdella termillä: boulderointi ja Anthony Gullsten. Nuori lupaus lunasti talven ja kevään aikana paikansa kirkkaimmassa kansallisessa kärjessä ja tulokunto kevään aikana boulderrintamalla on ollut huimaa. Andy aloitti hurjan Rampagensa jo maaliskuun alkupuolella, jolloin he kävivät Huhtikorven Kuutin ja Kellonien Ilarin kanssa tekemässä nousut Angelniemen megaklassikkoon **Euphoria 7C+/8A**. Pakkasta ensimmäisenä ulkokiipeilypäivänä oli ollut viitisen astetta... Pari päivää siitä ja vuorossa olikin Nytorpin Tomin avaama vilhikhön dynaamisen kruksin sisältävä **Listerie 8A+** (lumisateessa). Listerien käväisi toistonousemassa myös Kuutti hetkinen Andyn jälkeen.

Huhtikuulle siirryttäessä siirryttiin myös seuraavaan kreidiin. Ensimmäisenä listalla oli **7 veljksen** nimikkoreitti Nurmijärveltä. Koska reitti taipui eka sessiossa ei nuorukainen lähtenyt allekirjoittamaan ehdotettua **8B** vaikeusastetta, vaan arveli sen olevan lähempänä vaikeutta **8A+**. Pari päivää tästä ja pari kohteliasta kansakiipeilijää tarjosi koululaiselle mahdollisuuden iltapäiväkerhoon kiipeilyn merkeissä Turun seudulla. Märkien kivien ja hukattujen mahdollisuuksien jälkeen varsinaisen kapuilutoiminta tapahtui keskustan läheisyydessä sijaitsevalla Luolavuorella. Alkuruoaksi oli katettu yksi Suomen ensimmäisiä kahdeksannen vaikeusasteen bouldereita, eli **Matahari ss 8A**. Beta Ilarilta ja muutama yrkkä myöhemmin olikin aika siirtyä puolivahingossa pääruokaan, joka oli Turun poikien oikeakätinen projektialku samaiseen reittiin. Kiitos hyvän kitkan, seuran ja "flown" **Gipsy Grooves** näki syntymänsä vaikeusasteessa 8A tuokion kuluttua. Jälkiruoaksi tarjottiin hyvällä kitkalla varustettu **Banaanipuikkoja 7C**, joka kelistyi kolmannella yrittämällä. Samaiseen reittiin Andy pungersi vielä pari muuvia lisäävän istumalähdön, mutta se ei ilmeisimmin lisää vaikeutta, eikä hienoutta juurikaan. Kun reitit kelistää nopealla sykkeellä, jää aikaa vielä läksyillekin.

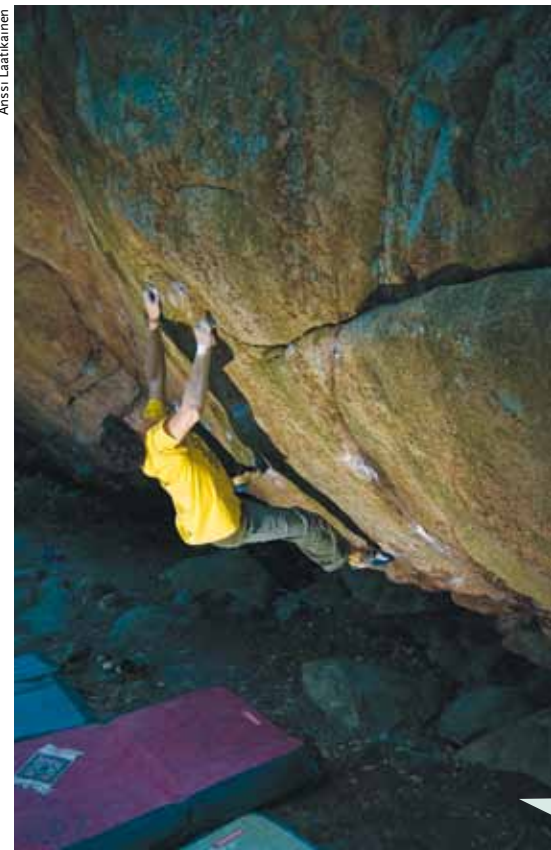
Seuraavalla viikolla otettiin lämpöjä muun muassa **Idefixillä 7C**, kunnes oli aika kevään ensimmäisen tosikoitoksen. Andy oli käynyt tsekkaamassa Nallen Sipooseen muutama vuosi sitten avaaman Hypergravityn 8B jo pari vuotta sitten, mutta ei ollut sillä kertaa päässyt edes viereistä 7A+ reittiä. Jonkinlaista kehitystä on kuitenkin aistittavissa, sillä tänä keväänä tämäkin reitti joutui antautumaan jo heti ekassa sessiossa. Kyseessä oli

kolmas nousu kyseiseen Nallen vuonna 2004 avaamaan ja Tomin vuonna 2005 toistamaan kattoboulderiin. Kyseisen reitin betan voi laata mielensä sopukoihin Nallen tähdittämästä uudesta Core-kiipeilylifesta.

Seuraavalla viikolla kyytiä saivat muun muassa **Reloaded ss 7C**, **Hattori hanzo 7C** ja **Idefix assis 7C+**, kunnes oli aika kokeilla taasen jotain hiukkasen napakampaa. Aamupäivällä vuorossa olivat **Superfazer 7B+** ja **Spider Pig 8A**. Koska näihin reitteihin ei yrityksiä mennyt enempiä kuin yhdessä kädessä on sormia, olikin mainio mennä vähän treenimielessä kapuilemaan Globalist-kivelle hyvien possejen kanssa. Treenisessiotä todistanut kansakiipeilijä sanoi session olleen vähän samanlaatuinen juttu kuin Duracell-mainoksen katsominen Flashforwardin mainostauolla. Itseä alkaa väsyttää katsominen enemmän kuin suorittajaa tekeminen. Kaikkien toistojen seassa kivelle syntyi vielä uusi reittikin, joka yhdistää **Gammagamman 7B** ja **Whacking Dayn 7B+** yhdeksi kokonaiseksi linjaksi **Season of Rain 7C+**.

Tikkilista täytteeksi välipäivinä listalle naputeltiin myös 3kpl **7C**:tä Pornaisista ja 2 kpl Mellunmäestä Huhtikuun kruunuksi scorecardiin merkattiin kuitenkin vielä toinen **8B**, eli **Feel Good inc**. Sipoosta. Vaikka kevään suoritustaso onkin ollut lähinnä hämmäntä-

Anssi Laatikainen

Andy Gullsten, Supermario, 8A+, Myllyjärvi, Espoo.

Elias Silvola, Lähetysseura 7a+.

vää, niin olin ainakin itse kohtuullisen mykistynyt, kun tämäkin reitti taipui kevään ensimmäisessä sessiossa (ja osa otteista märkinä).

Ahvenanmaan retken (tästä retkestä löytyy kooste edempänä Spotterissa) jälkeen siirryttiin toukokuulle samoissa merkeissä, kuin mihin oli huhtikuussa jääty, eli tikkaamaan loppuja pääkaupunkiseudun kovista reiteistä. Seuraavaksi kahdeksikkojen kellistäminen jatkui Myllyksellä. Myllyksen kierros alkoi **Hottentotti assiksella 8A+**. Tähän reittiin jäi vielä sentään muutama metri topattavaa... Toinen kiipeilypäivä Myllyksellä olikin taas joutain, mitä ei suomikiipeilyssä tapahdu ihan joka päivä. Hyvän lämpöilyn jälkeen nuori steelfinger päätti testata vanhaa projektia **Pot Smokerin** ja **Endless Hangoverin** välissä. +20 asteen lämpötilasta huolimatta kitka oli kohdillaan ja projekti kantaa nykyään nimeä **Hativatti 8A**. Koska kesä on tulossa ja parhaat boulderointisäät ovat historiaa, olikin seuraavaksi aika koittaa saada vähän kestävyyttä poikkaroimalla. Kallioltahan löytyy T. Nytorpin muutama vuosi sitten avaama poikkikulku nimeltään **Eskimo 8A+**. Kolmisenkymmentä muuvia ja loppuun **7C+** bloc!? Andy itse on varmaan ainut, joka oli hämmästynyt, kun tämäkin reitti antautui kevään ensimmäisellä yrkällä. Luvannee hyvää kesää ja köysikiipeilyä silmällä pitäen. Tämän jälkeen päivän saldoon lisättiin vielä **Koopa 8A** ja päivä oli pulkassa.

Kallion kasien tyhjennys jatkui vielä muutama päivä tämän jälkeen **Unusual Suspectin 8A** ja **Supermarion 8A+** toistonousuilla. Myl-

Olli-Petteri Manni

lis oli siis periaatteessa tässä vaiheessa jo nähty. No toki jäljellä oli vielä listan kaunisteleminen **Suomijoutsenen 7C+** ja **1up**-reittien osalta. Nämäkin taipuivat vielä toukokuun lopulla, joten onkin aika siirtyä treenaamaan kohti kesän Euroopan reissua. Kysymys kuuluukin mitä tämä nuori mies tekee, kun hänet vapautetaan Sveitsin metsiin? Tällä hetkellä sponsoritarran voi paitaan vielä saada kohtuullisella korvauksella, vuoden parin päästä hinta voi olla reilusti toinen.

Jottei Andyn ja Kuutin olisi tarvinnut tehdä kaikkea lähetystyötä Etelä-Suomessa tulivat Oulun vahvat pojat Sami Haapakoski ja Jani Lehtola apuihin. Samihan tuki asuu nykyään Helsingissä ja ehkäpä siitä syystä tikkasi reitin **7 Veljestä 8A+** hiukkasen ennen Jania. Janin osalta reitti olisi periaatteessa voinut mennä vaikka ensimmäisessä sessiossa, mutta aina ei kaikki natsaa prikulleen kohdalleen. Joka tapauksessa pari työstökertaa ja 2400 km auton mittarissa myöhemmin kyseinen hieno hänkki antautui myös näiden vahvojen epäkkäiden alle. Samin riuskojen kynnärvarsien osalta lähetysten kevään aikana on nähnyt myös **Hottentotti 8A**.

Nallen osalta kevät on mennyt varsin pitkälle projektoidessa paljon hypeä saanutta Sisuprojektia, josta löytyi juttua herran sivustolta. Projektionnin lomassa löytyi kuitenkin aikaa käydä kiipeämässä **Buu Klubben 8a** ja flässätä **Totoro 8A** Grottabergetillä. Kevään jälkeen mies karkaakin taas reissuhommiin maailmalle, joten enemmän uutisointia voimme odotella kesän mittaan.

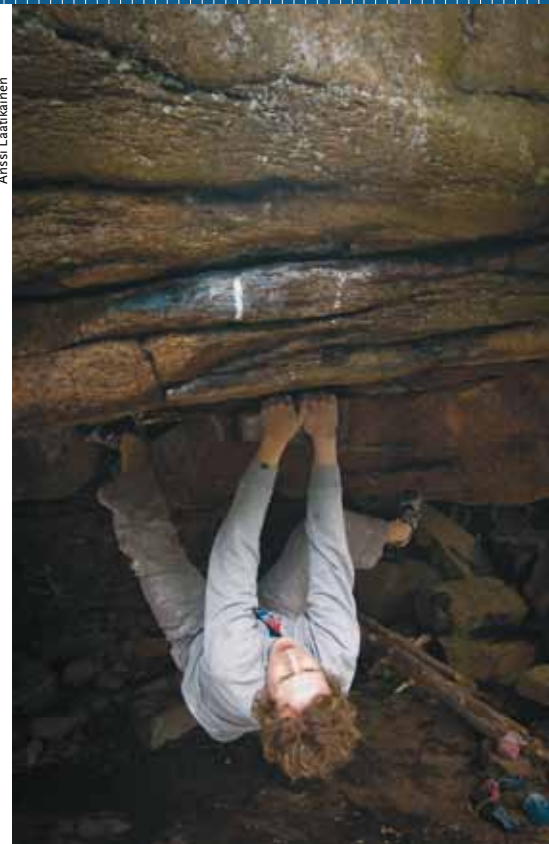
Kauniimman sukupuolen edustusta boulderoinnin kärkiosaaajien joukossa pääsi tänä keväänä pönkittämään Laitisen Anna. Viime kesäinen köyseilylähetys Buu Glubben ei ollut ilmeisimminkään vahinko, sillä Anna lähetti tänä keväänä Sipoosta hienon **Idefix assiksen**, vaikeutta **7C+/8A**. Ahvenanmaalla Anna on kiivennyt **Dodon, 7c**.

Köysikiipeilyrintamalla on vielä näin kevään korvilla ollut kohtuullisen rauhallista, mutta ilahduttava poikkeus sääntöön oli Hautasen Eskon lähetys **Matadoriin 8a** Falkbergetillä.

Åland

Ahvenanmaan työväen (tai opiskelijoiden) vappua kuvaa pitkälti sama teema kuin Etelä-Suomen kevättä muutoinkin. Vaikka keli ei ollut hirveästi suosinutkaan, niin muutama napakka tikki taipui herra Gullstenin näppien ja huukien alla:

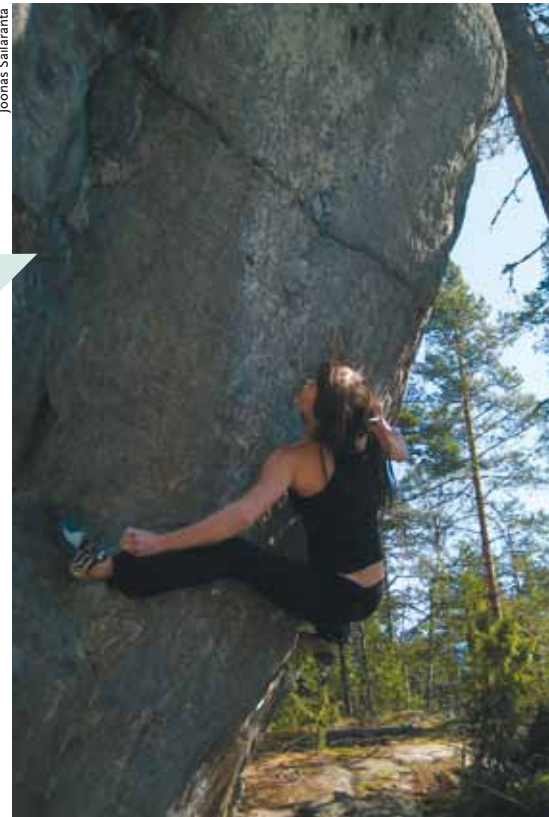
Anssi Laatikainen

Joonas Sailaranta, Finnish Roof, 7b, Fågelberget, Åland.

Dodo assis	8A+ (30min)
Mongooli	7C+ flash
Africa roof	7C+
Supermartikainen ss.	7C+
Uskonpuute	7C flash

Joonas Sailaranta

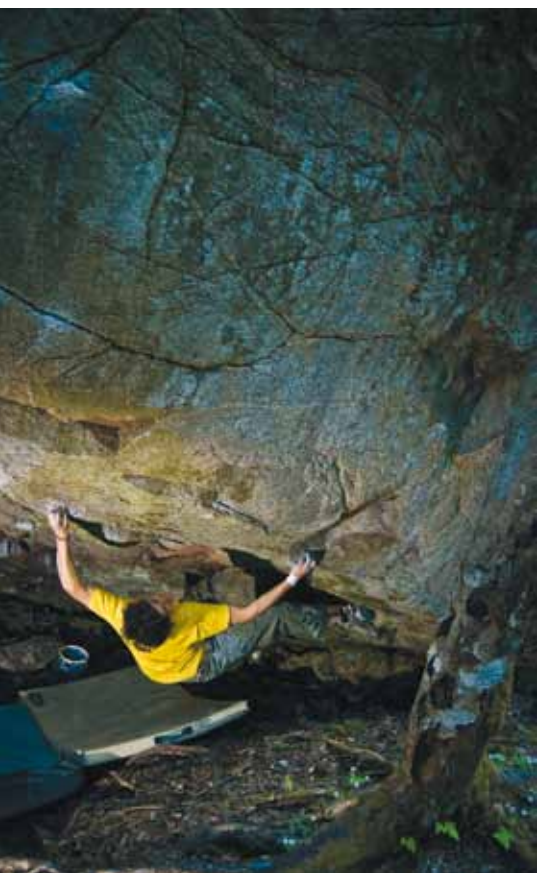

Anna, Idefix assis, 7C+/8A, Sipo.

Africa roofin kapusi myös Kuutti. Poikien pääkohde retkelle oli toistonousu Nallen pari vuotta sitten aukaisemaan reittiin **Normipäivä 8B**. Muuvit olivat auenneet jo eka työtökerralla hiukkasan märkinä ja reitti oli lähetystä vaille valmista kauraa. Kuutti saikin ensimmäisenä pidettyä loppudynosta seuraavan svingin, mutta silloin jotain meni vikaan. Neiti luontoäiti päätti lopettaa lähetyksen irrottamalla toppikahvan Kuutin käteen. Masennus oli ollut aika liki. Pojat olivat työtellet loppuun vaihtoehdoisen, vaikkakin ehkä hieman hankalamman sequensen, mutta nahkat olivat olleet jo niin finaalisissa ja kädet sen verran hankkissa, että varsinainen toistonousu jäi hamaan tulevaisuuteen.

Itä-Suomi

Itä-Suomen kiipeilyrintamalle ei kuulu ihme kyllä tälle keväälle hirveän paljoa. Onneksi Savonlinnan Reinhold Messner, Mika Hinkkanen piti alueen mainetta yllä kiipeämällä yhden Hurissalon vaikeista projekteista pois huhtikuun lopulla. **Klonkku 8A**, lähtee istumalähtönä Kolokukon oikealta puolelta ja linkkaa samaan toppaukseen. Mielenkiintoisinta reitissä on otteiden mitätön koko. Herra itse on lanseerannut joskus aikanaan termin ”kirpeän karkin krimppi” ja ainakin it-

Andy Gullsten, Unusual suspect 8A, FA, Espoo.

lines Fager reitillä Kaisan projekti 6b, Angelniemi.

se voisin kuvat kyseisen reitin otevalikoimaa juurikin tuolla termillä. Voisin lähteä väittämään, että 8A tikki voi irrota jostain muusta reitistä vaikka helpommallakin.

Turun seutu

Turun mainetta Suomen kiipeilyrintamalla on pitänyt vankasti yllä Ilari Kelloniemi. Ilari on myös ollut liekeissä kevään aikana ja tulosta on syntynyt. Kevään retki naapurimaan Kjudgeen poiki seuraavanlaisia merkintöjä tikkilistalle:

Juha Jonsson (vas.) Kruxin puheenjohtaja, palkinnon tekijä Henri Grönholm (oik.), keskellä OP ja Naksu.

Lithium Direct	8A/+
Lajftajl	8A
Lithium	7C+
Forza	7C
Adamantium	7C

Ennen retkeä Ruotsiin Ilari ennätti myöskin lähettämään **Euphorian 7C+/8A** Angelniemestä ja sen jälkeen kiirettä onkin pitänyt. Nuorukaisen lista viimeisen huhti-toukokuulta on varsin vakuuttavaa tarkasteltavaa:

Nokipolvi ss, Valkeavuori	8A+ ensin.
Gipsy grooves, Luolavuori	8A toisto
Matahari ss, Luolavuori	8A
Kellarijengi, Lentokenttä	8A
Koopa, Espoo	8A
Left October, Lentokenttä	7C+
Mongooli, Ahvenanmaa	7C+
Supermartikainen, Ahvenanmaa	7C+

Kevään harvoja hienoja köysisuoritteita on esittänyt kukapa muukaan kuin rannikon helmi Matilda Nordman. Huhtikuun alussa Matilda lähetti Toravuorelta pienessä vesisateessa klassikon **Ben Eller Hur 7b+** ja heti toukokuun alussa toisen megaklassikon **Shake my Tree 7c+** Nummesta. Jälkimmäistä Matilda kommentoi vaatimattomasti seuraavaan tapaan: ”Reitti sopi meikäläiselle. Siinä ei ole juurikaan voimallisia muuveja, mutta se vaatii jonkin verran kestävyttä”. Muuvien voimallisuudettomuudesta voi moni keski-ikäinen kiipeilyn harrastaja olla toistakin mieltä...

O-P Manni, Mr. 8a!

Ja mitä pienet edellä, sitä hieman iäkkäämmät herrasmiehet perässä. Köysikiipeilyn SM-tittelin keväällä voittanut Olli-Petteri Manni selätti myöskin Nytorpin Tomin aikoinaan avaaman **Kellarijengin 8A**.

Aikanaan Kiipeilylehdessä oli O-P:stä artikkeli, jossa silloin vielä nuorukainen totesi, että olisipa se mahtavuutta joskus kiivetä joku Turun seudun TomiNytorp-8A, joten onnittelet tästä. Lounais-Suomen kiipeilykerho Kruxi palkitsi O-P:n tämän nousun myötä kunniamaininnalla ja hienolla pokaalilla. Olli on ensimmäisenä suomalaisena kiivennyt kolmessa eri kategoriassa greidiltään 8a olevan reitin (sport, trad ja boulder).

Sakari McGregor, Pop the Glock, 7b+, Kasviken, Åland

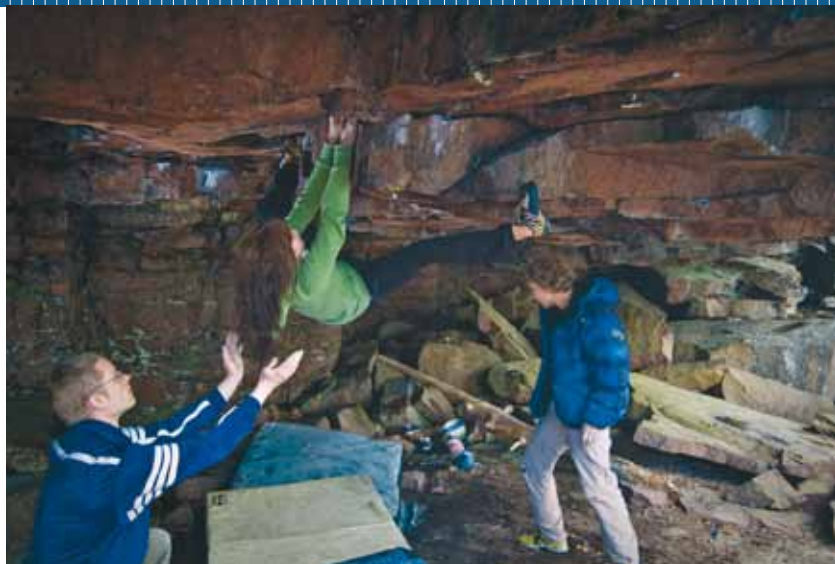
Ollin ensimmäiset 8a reitit:

Sport: **Nummi, Adlon 8a**
 Trad: **Rymättylä, Lintukoto 8a**
 Boulder: **Turku, Kellarijengi 8A**

Spotteri onnittelee Olli-Petteriä mahtavasta saavutuksesta ja upeasta kiipeilyurasta!

Luonnollisilla liidaamaansa reittiä **Lintukoto 8a** Olli kuvailee erittäin hienoksi ja vaikeaksi testikappaleeksi Lounais-Suomen kiipeilytarjonnassa. Reittihän oli vanha tekнопätkä, jota suurin osa kalliolla kiipeilleestä harrastajapossessa on silmäillyt, sillä se sijaitsee juurikin laskeutumisankkurin kohdalla. Herra on vuosien varrella testaillut halkeaman muujeja enemmän ja vähemmän tosissaan, mutta viimein viime keväänä yläosaan olikin löytynyt sekvenssi, jolla sen sai ratkaistua. Reittiin saa varsin hyvät varmistukset ja ne on

Anssi Laatikainen

Anna Laitinen, Finnish Roof, 7b, Fågelberget, Åland.

Anssi Laatikainen

itse asiassa jopa kohtuullisen mukava asetta paikalleen ilman suurempaa yhnäämistä. Pientä lisämaustetta reittiin tekee se, että kruksi löytyy lopusta ja sinne tulee 3–4 metriä pitkä rannari. Varmistukset ovat kuitenkin hyviä kiiloja, joten pannut ovat kutkuttavan kuvauksellisia, mutta suhteellisen turvallisia. Lopussa ei itse asiassa ole juurikaan otteita, vaan se on oikeasti herkkää hiippailua. Helpotus onkin merkittävä, kun släbi kallistuu viimein sellaiseen kulmaan, että sitä pitkin voi kipaista ylös.

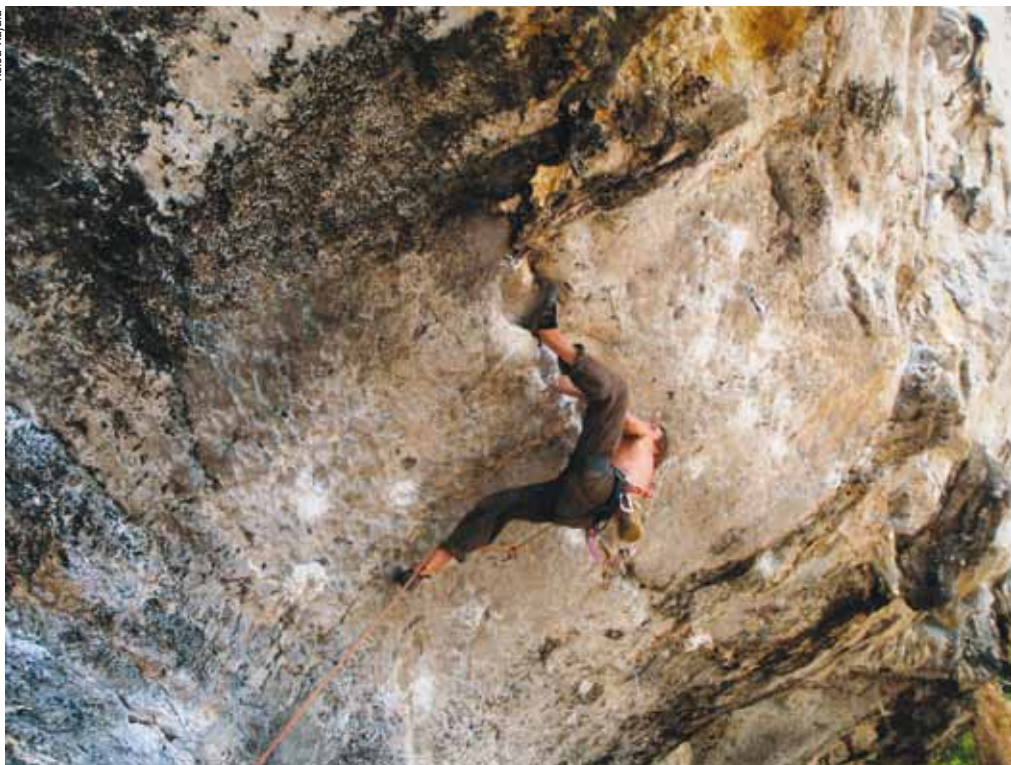
Toukokuun lopulla O-P käväisi tekemässä myös kumpaankin **Lentokentän Octobereis-**

ta (Left ja Red) matalat lähdöt. Nykyään reitit siis lähtevät samasta otteesta, kuin mihin ennen laitettiin jalka. Muuveja kumpaiseenkin tuli 4 lisää ja vaikeutta voivat toistonousijat mietiskellä päissään.

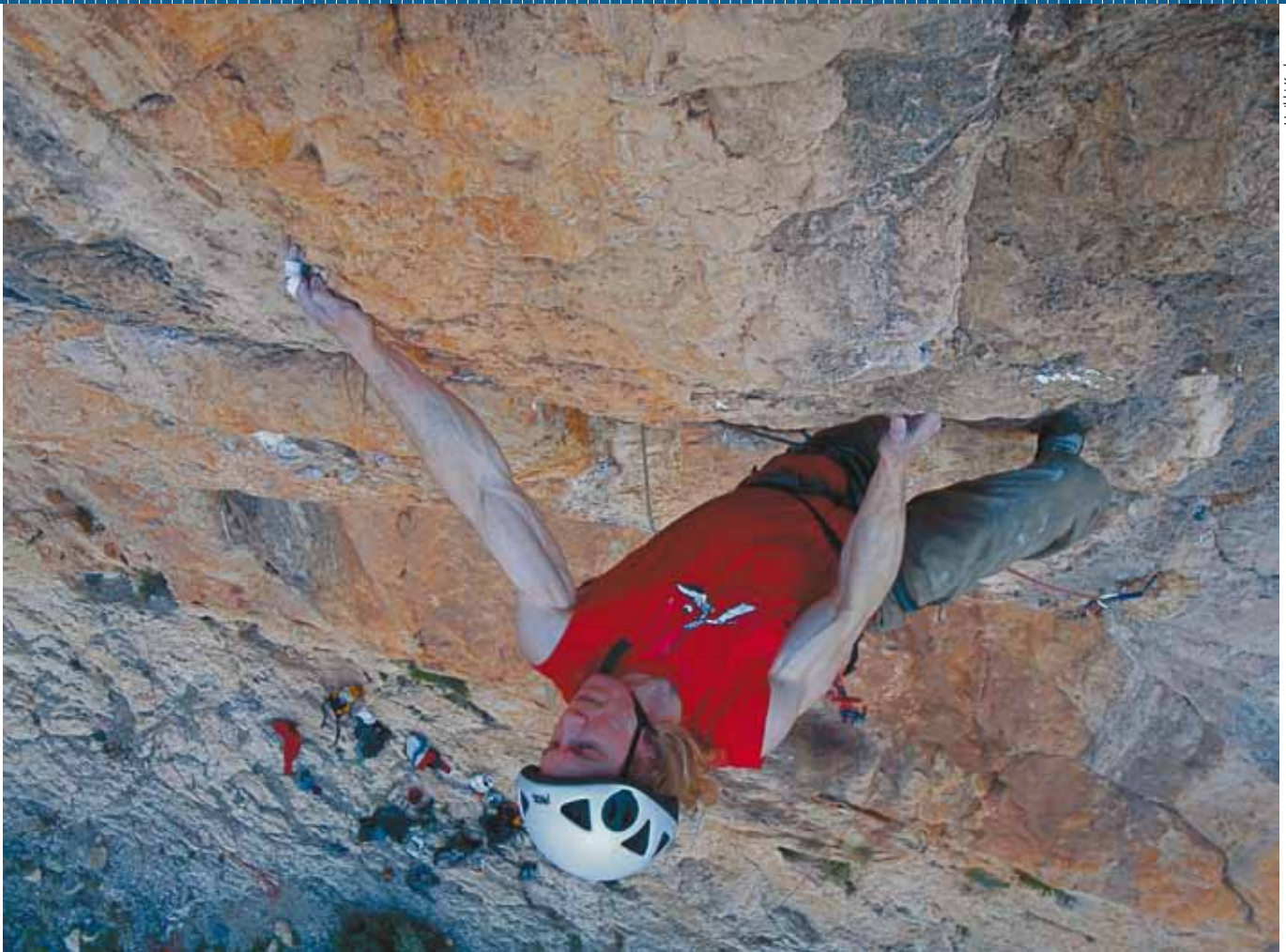
Ulkomaat

Ulkomaisista lähetystöistä boulderoinnin osalta merkittävintä antia lienee Huhtikorven kauniimman sisaruksen (eli Roosin) suorite Chironicossa sijaitsevaan **Confessions to crap artist stand start** -reittiin. Alun perin reitin greidiä on ehdoteltu **8A** kategoriaan, mut-

Kaisa Rajala

Olli-Petteri Manni, Cara Congresso 8b, Tonsai.

Heikki Karla

Perttu Ollila, Mad Dog 8a (E8 6c), Echo Valley, Costa Blanca.

ta Roosa oli kehitellyt Gabriele Moronin blogitekstin mukaan siihen niin toimivan betan, että vaikeus nykyisin lienee **7C/+** luokkaa. Joka tapauksessa erittäin hienon ja varsin korkean näköinen tehopakkaus.

Kalymnoksen osalta **8A** -skaalaa kevään aikana ovat päässeet lähettämään ainakin Valtteri Pulkkinen *Angelica* -reitillä ja Grand old man Rami Haakana reitillä nimeltään *Eirini*. Rami olikin keskittynyt retkellä kiipeämään volyymiä ja kehittämään staminatasoja kotosuomen superprojektiiaan varten.

Turun Old school -osasto on myös käyttänyt ulkomailla voimiaan hyödyksi. TradMaster Perttu Ollila lähetti meikäläisen laskuopin mukaan ensimmäisen luonnollisilla varmistettavan **8a**-reitien ulkomaisten osalta. Reittinä **Mad Dog 8a (E8 6c) Echo II**-kalliolla Costa Blancassa. Reitti on noin 25m korkea hänkihalkaama (tai halkaaman kaltainen poketisarja). Vaikeus reitillä kulminoituu loppuun sijoittuvaan bulgeen, josta voi pudotessaan ottaa superpitkät pannut. Loppubulgen varmistettavuus on kuitenkin mainio, joten puhtaus sieltä ei välttämättä turmiollinen.

Tätä ennen on kuitenkin kolme kohtaa, joista Perttu ei ainakaan itse olisi mielellään lähtenyt varmistuksia testaamaan.

Perttu oli työstellyt reittiä päivän ja testaillut sopivaa kiila/ camusetiä. Kun kanssakiipeilijät olivat hoksanneet, että Perttu oli työstelemässä kyseistä linjaa oli reitin alle kerääntynyt kasvava joukko kiipeilypoliiseita kädet ristissä seuraamaan työstelyn etenemistä. Hupaisa hetki olikin seurannut, kun joku työstöä seuranneista kapuillijoista oli osoitellut reittiä varmistajana toimineelle Juha Suikkalalle ja miimikoinut sen jälkeen porausliikkeitä. Juha oli käyttänyt kansainvälistä verbaaliakrobatiaa ja todennut napakasti "no, No, NO". Epäselväksi oli kyllä jäänyt, että oliko mies esittänyt todellakin aikomusta reitin pulttaamiseksi vai pelkästään omaa mielipidettään siitä, että sitä ei aikanaan ole pultattu.

Luottamus reitin turvallisuuteen oli syntynyt, kun Perttu oli saanut hankalimmin varmistettavaan kohtaa kaveriltaan Ossilta lainaksi **Cassinin kiilan** numeroa **7**. Se sopi pokettiin kuin nyrkki nenään, joten tämän jälkeen ei tarvittukaan kuin ilta keskittymisen ja WAS-

Pin merkeissä. Seuraavana päivänä Perttu loikkasikin saman tien terävään päähän ja lähetti reitin pois kuljeksimasta. Kiitokseksi luottamuksesta Perttu kävi hankkimassa itselleenkin Cassinin kiilasetin ja T-paidan.

Myös O-P:n köysikiipeilykunto jatkui talvella vahvana. Thaikkulan reissulla Olli sai kiivettyä toisen **8b**:nsä. Reitin nimi on **Cara Cangresso**. Reitti on luonteeltaan aika perinteistä Thaimaa-kiipeilyä, kattoalku ja loivempaa loppuun. Muuvien opetteluun jälkeen Cara alistui jo viidennellä yrityksellä, mutta kyllä sitä oli saanut pingertää kuuleman mukaan ihan tosissaan. Vertailu viime kesäiseen **Kära Dagbookiin** on vaikeaa, mutta suorituksiin käytetty efortti oli kuitenkin suht koht samaa laatua. Samalla reissulla listalle merkattiin myös 1kpl **8a+** ja lisukkeeksi **8a-onsight**.

Viime hetken uutiset Nummesta: Matilda Nordman kiipesi reitin **Hemohes variaatio 7c+** ja samalla reissulla Olli-Petteri Manni kiipesi Martin Nugentini viime syksynä tekemän reitin **Fors Fortuna 8a+**, kyseessä ensimmäinen toisto!

Alppispotteri

koonneet Johannes Kärkkäinen ja Juha Evokari

Suomen mikstakiipeilyn kirkkainta kärkeä edustavat **Tapio Alhonsuo** ja **Aki Rautava** ovat olleet talven aikana *Ärjäteellä* harva se päivä. Kausi huipentui Ruotsissa, missä herrat – täysin skottilaiset talvikiipeilynormit täytävissä olosuhteissa (ks. kuva) – tekivät ensinousun reittiin **Med Kärlek från Finland** (WI4, M6+R, 300 m). Reitti on ”vahingon seurauksena syntynyt variaatio, joka johtuu mun tunnetusti oudosta reitinlukutaidosta”, kuten Alhonsuo osuvasti kuvailee. Alhonsuo jatkaa: ”sinänsä huvittavaa oli se, että sekä minä ja Aki tehtiin kumpikin tahollamme peliliikkeitä tulevia pakkeja varten, mutta tieto niistä ei koskaan kantautunut toiselle (Aki poraili ablakoveja valmiiksi muttei kehannut kertoa, meikä huus kurkku suorana sille yheissä vaiheissa että ”lähetään v*ttuun täältä” mutta se ei ikinä kuullut. kerrottiin toisillemme vasta kotona).”

Seikkaperäinen kuvaus reitin synnystä sekä paljon muuta laadukasta materiaalia osoitteessa rollomixed.blogspot.com.

Tatu Autio Helsingistä on puolestaan kunnostautunut Chamonixin laaksossa. Tässä

Jarmo Metsäkoivu

Autio Super Couloirin viimeisellä köydenpituudella.

Tapio Alhonsuo

Aki Rautava reitillä Med Kärlek från Finland.

miehen raportti maaliskuuhun nousuista (toimitus on lisännyt greidit, roomalainen numero alussa kuvaa reitin vakavuutta seitsemänteisellä skaalalla):

No kiivettiin se Ginatti (Ginat, IV, 5) **Jarmo Metsäkoivun** aka Jobon kanssa. Kyseinen reitti taisi olla herran ensimmäinen pidempi reitti. Huhujen mukaan olimme kauden kolmannet jotka reitin kiipesi, mikä kertoo siitä ettei se nyt välttämättä ihan hirveän hyvässä kunnossa ollut. Siis paljon sokerilunta ja ajoittain sangen hintsua jäätä. Koko homma hoitui reunarailoista kylään sellaisella reippaalla 30 tunnilla. Ei siinä alastulossa ollut muuta ihmeellistä kuin se että sieltä on aivan hillitön haikkaaminen takaisin kylille (Toim. huom. Ginat-reitti tunnetaan hankalasta alastulosta, reitin ensinousija menehtyi laskeutuessaan).

No todettiin ettei hidastelu kannata ja ainoa oikea tyyli kiivetä on ekalta hissiltä. Kiivettiin harjoitukseksi Metsäkoivun kanssa täysin kuiva Rebuffat Gully (II, 4) Tour Rondelta. Sittem Petit Viking **Sami Haapasalmen** ja **Sami Modeniuksen** aka **Kelson** kanssa. Kiivettiin

reitti 3 kp:ssa vähän reiluun 3 tuntiin. **Couloir Lagarde Direct** (IV, 4+, 800m) Les Droitesilta kiivettiin Modeniuksen kanssa urheilukisaisesti ekalta hissiltä about 6,5 tuntiin puolen tunnin ruokatauolla.

Viimeisenä **Super Couloir direct** (IV, 5+, M6, 800m) Taculilta Metsäkoivun kanssa. 2 ekaa kp:ta sangen huonossa kunnossa, tosi mätää lunta ja jäätä. Eli meni aika drytool hommiksi, mutta loppu oli hyvä, ei tosin jaksettu lähteä rämpimään huipulle vaan laskeuduttiin vikan vaikean kp:n jälkeen, mikä ko reitillä on normaali meininki.

Vihreä Lanka (5.3.2010) laittaa suomalaiset Himalajan-kiipeilijät kertaheitolla arvojärjestykseen:

”Viime heinäkuussa Veikka Gustafsson saavutti elämäntavoitteensa valloittamalla maailman kaikki neljatoista yli 8 000 metriä korkeata huippua. Gustafsson kiipesi ilman lisähappea, muttei yksin. Syyskuussa Samuli Mansikka pani paremmaksi ja suoriutui ensimmäisenä suomalaisena yksin yli 8 000 metriin ilman happilaitteita.”

Uudistunut palsta

Tervetuloa uudistuneen Alppitorven pariin! Palsta pyrkii tästä lähin luomaan entistä laajemman katsauksen kotimaiseen alppi-, tekno-, jää- sekä big wall -kiipeilyyn. Näillä kiipeilyn alalajeilla on maassamme pitkät perinteet, ja suomalaiset alan pioneerit ovat suorittaneet merkittäviä nousuja jo silloin, kun nykyisen boulder-sukupolven edustajat

vielä uiskentelivat nuijapäinä isiensä kasseissa. Suomen Alppikerhon takavuosien aktiivit kirjasiivat lähetystyötään 1960–90 luvuilla Alppikiipeilylehteen, jonka numeroita olemme selailleet alppikerhon toimistolla. Ideana on julkaista uudelleen kiinnostavia artikkeleita ja peilata niitä nykypäivän valossa, mahdollisuuksien mukaan päähenkilöiden itsensä kommentoimina.

Menneiden kaivelun lisäksi palstalla esitellään jatkossa myös tuoreempia suomalais-saavutuksia. Ja jotta emme vaipuisi liian syvälle vakavan alpinismin alhoon, palstalta löytyvät myös seuraavat nykyjournalismin trendejä lipovat kokonaisuudet:

Walter de Basecamp herättää unestaan taan-naisen Kletterapeutin. Walter, tuo suomalaisen kiipeilyn harmaa eminenssi ja joka-paikanhöylä, vastaa kaikkeen siihen, mitä et edes nimimerkin suojissa kehtaa kysyä slou-

pissa tai mitä Googlesta et löydä. Walterille voit lähettää kysymyksesi ehdottoman luottamuksellisesti osoitteeseen wdbc@climbing.fi. Julkaisemme kaksi kysymystä vastauksineen joka numerossa.

What's in a name tuo päivänvaloon synkimätkin salaisuudet reittien nimien takaa.

Uutisständi seuraa valtamedioiden kiipeilyjuttuja. Palautetta ja ideoita otetaan nöyrimmin vastaan osoitteessa alppitorvi@climbing.fi.

Juha Evokari

on helsinkiläinen on helsinkiläinen perheenisä joka tekee passiivista vastarintaa kiipeilyharrastuksen-sa teoretisoitumista vastaan.

Johannes Kärkkäinen

vaalii epäurheilullisia kiipeilyperinteitä tikkaineen ja vasaroineen. Hän pitää eksistenssiin liittyviä kysymyksiä lähinnä kiipeilyn puutteesta johtuvina.

Rolf Kajanne – Yosemiten graniitilta Buenos Airesin parketille

”Mä olen vapaa mies – ei kännykkää, ei sähköpostia”. Näin alkoi puolitoistatuntiseksi venähtänyt jutustelu tuokio Rolf Kajanteen kanssa. Alppitorven Saksan kirjeenvaihtaja oli varautunut pinnistämään lukiosaksansa äärimmilleen, mutta suureksi huojennukseksi Kajanne puhui lähes virheetöntä suomea. Kaivelimme menneitä Alppikiipeilyn vuoden 1978 ykkösnumeron pohjalta ja ek-syimme kerran jos toisenkin mielenkiintoisille sivujuonteille.

1969 Matterhorn

Tällöin kiivettiin Hörnli-harjannetta, ja jo silloin reitillä oli paksuja punottuja köysiä oppaiden työtä helpottamassa. Reitti oli niin hyvin varmistettu, että Kajanne ja Järvilehto eivät käyttäneet lainkaan omia varmistuksia.

Kaiser-vuoristo

Kajanteen aloittaessa kiipeilyn Kaiser-vuoristossa, kaikki varmistus tapahtui kiinteillä haoilla. Kiipeily ei kuitenkaan aivan täyttänyt nykyisiä sporttiturvallisuusvaatimuksia, sillä haat olivat joskus lähes poikkiruostuneita ja Dolomiittien kalkkikivi murenevaa sorttia. Halkeamissa oli valtavia puukiloja, saipa

eräältä tuvalta jopa lainata tiettyä reittiä varten räätälöidyn kiilan.

Karlsplitzen ensinousu tehtiin luonnollisesti Groundup eli ilman sen kummempia työstimisiä. Reitin **Theaterisse** UIAA-vaikeusaste on 7-, eli se myös nykystandardeilla varteentottava rupeama.

Opaskoulu

Kajanne suoritti ensin Saksan Alpenvereinin vuoriopastutuksen ja sai sittemmin teoriaopintojen uusimisen myötä virallisen voimistelunopettajan tutkinnon yliopistolta. Opiskelu muistutti nykyistä RCI-kurssia eri moduuleineen: parin viikon pätkiä vuorilla kallio-jää ja mikstakiipeilyn merkeissä. Opinnoistaan huolimatta hän ei kuitenkaan juurikaan toiminut ammattimaisena oppaana: ”Minulla oli ammatti, jossa oli tarpeeksi tekemistä ja teki mieli kiipeillä vaikeita reittejä”, Kajanne kertoo. Alppikerholaisia kävi Veikko Karhumäen johdolla useaan otteeseen Rolfin opastamana Kaiser-vuoristossa. Yhden reisin yhteydessä tehtiin myös kaksiosainen radiojuttu YLE:lle.

Yosemite 1973

Vuoden 1973 reissu alkoi tragikoomisesti. Kajanne lähti matkaan saksalaisen ja tsekkiläisen kaverin kanssa, ja kolmikosta kukaan ei tiennyt juuri mitään kiipeilystä Yosemite-sa. Jo check-inissä Frankfurtissa kerrottiin, että lentokonetta ei ole. Kajanne sai ilmaiset liput Reinin-ristelylle aikaa tappamaan. Päivän risteilyjen jälkeen löytyi vihdoinkin ikivanha propellikone, jossa lennon aikana tarjottiin viinaa niin paljon kuin halusi, lohdutukseksi! Kesken lennon ilmoitettiin vielä, että polttoaine on lopussa ja pitää tehdä välilasku aivan USA:n koillisrajalla. Jo tällöin selvisi, että kiipeilyvarusteet eivät olleet samassa koneessa. Loppujen lopuksi tämä oli onni onnettomuudessa, sillä Kajanteen oli näin pakko hankkia Yosemiteen sopivat varusteet. Tuohon aikaan kun kiipeilyvarusteiden kehitys oli uudella mantereella huomattavasti Eurooppaa edellä ja sileäpohjaisia kenkiä saatika kiiloja ei siihen aikaan Saksasta löytynyt. Vieraanvaraiset amerikkalaiset jopa lahjoittivat Kajanteelle sulkkaareita ja muuta hyödyllistä.

Cathedral Rock – Direct North Buttress (5.10c/d, 19kp)

Matkan edesottamuksien jälkeen Kajanne törmäsi Yosemite Camp 4:ssa saksalaiseen "pirun kovaan kiipeilijään ja Flower power -hippiin" Andreas Maureriin. Tuolloin DNB-reittiä ei ollut vaikeutensa takia juurikaan toistettu ensinousun jälkeen. Näin ollen reitillä ei ollut fiksattuja varmistuksia, ja siksi miehet ottivat mukaan kokonaista yhden porahaan. Reitti oli kiipeilyä pienillä listoilla ja vaati myös manttelointia pitkillä varmistusväleillä, mikä oli täysin uutta kummallekin: "2–3 metrin välein oli hyllyjä, joita piti mantteloida kolme tai neljä kappaletta ilman varmistuksia", Kajanne muistelee. "Se oli hermoille käyvä." Lisäksi oli vaikeasti varmistettava poikkari. Nousu kesti kaksi päivää, joskaan ei varsinaisesti kiipeilyllisistä syistä: "meillä oli makkaraa ja olutta ja ei viitisitty kantaa niitä alas."

The Nose 1974

Tällä kertaa matkaseuraksi lähti Kajanteen paras kiipeilykaveri Münchenistä, Bruno Friedrich. Isot kiilat ostettiin taas paikan päältä. Siihen aikaan yli sadan Yosemitein ensinousija Jim Bridwell vastasi laakson pe-

lastustoimenpiteistä. Lumimyrskyn aikana hän kävi päivittäin kiikareilla tarkastamassa seinälle juuttuneiden tilanteen ja totesi jälkeinpäin tietäneensä, että kyseessä olivat alppikiipeilijät: "ei huolta". Kiipeilypäivät alkoivat kylmällä oluella ja jään raaputtamisella etukätehen fiksatusista köydestä. "Amerikkalaisen oluthan ei ole kauhean vahvaa, mutta on kuitenkin parempaa kuin vesi", Kajanne opastaa Josseen aikovia. Tuohon aikaan reitillä ei juuri ollut hakoja, mutta ständit olivat jo hyvin varustettuja.

Salathe Wall 1976 (A4, 5.9, 35kp)

Tällä reissulla Kajanne kiipesi High Yosemitessä ennen Salathe Wallia ja luultavasti nestehukan takia alkoi kärsiä munuaiskivistä. Tuskat olivat niin kovat, että hänen piti lähteä sairaalaan. Amerikassa kun oltiin, sairastautuksen puuttuessa hänet otettiin hoitoon vasta parin päivän odottelun jälkeen ystävänsä vakuutettua, että maksut hoidetaan. Morfiiniannoksen jälkeen tuskat hävisivät ja kuin ihmeen kaupalla myös munuaiskivet seuraavan päivän röntgenkuviissa niitä ei enää näkynyt. Kajanne sai omaisuutensa takaisin muovipussissa ja oli taas kadulla. Ei muuta kuin liftaamalla takaisin laaksoa kohti.

Ensimmäinen kuski pysähtyi hetken matkan päästä viinakaupassa ja joi sitten viskiä periamerikkalaiseen tapaan ruskeasta paperipussista. Kyydin tarjonnat paruskunta osoittautui varsin vapaamieliseksi muutenkin ja todistettuaan tapahtumia, joita ei kiipeilylehden kaltaiseen perhejulkaisuun voi painaa, Kajanne lopulta päätyi vihdoinkin takaisin laaksoon. Olo oli edelleen heikko, mutta toisaalta loman loppu painoi päälle, joten Salathe Wall oli kiivettävä välittömästi.

Täällä siis kaverin hermot pettivät ja Kajanne liidasi jokaisen köydenpituuden. Tämän lisäksi hän myös haulasi koko reitin. Yhden katon yläpuolella hän ihmetteli haulauksen raskautta: kiipeilykaveri oli käyttänyt itsensäkin haulbagiin! "Mä kyllä laihduin sillä reissulla aika lailla ja sormenpäissä ei ollut nahkaa", Kajanne muistaa edelleen.

Merkille pantavaa tässäkin nousussa oli se, että vaikka Kajanne oli nyt paremmin varustautunut, hänellä ei edelleenkään ollut juuri mitään ennakkotietoa reitistä. Virallista topoa ei ollut, mutta Camp 4:n hipit osasivat taaskin auttaa. Topo piirrettiin useammalle ruskealle kaupakassille. Yhteiskunnan laitamilla eläneet elämäntapakiipeilijät elättivät

Skarfjäll

Vuoriopas Rolf Kajanne

Edellisessä lehdessämme oli jo maininta eräästä Rolfin hienoimmista saavutuksista. 20.9.1976 päivätty kortti yllätti minut silloin täysin, lähinnä mahtavan suorituksen ansiosta, mutta vielä iloisemman yllätyksen koin, kun 25.8. ovikelloni soi sateisena iltana. Avatessani oven minua tervehti roteva ja parrakas mies: "Hei, mä olen Rolf!" Sekunnin kymmenystä ei ehtinyt kullua, kun katsoessani miehen olemusta ja ulkoisia "raameja" yhdistin hänet samaksi mieheksi, josta Jannen kanssa kuulin Chamonix'ssa Werner Langilta, ja jolta minulla "elon-

merkinä" oli tuo vuoden vanha postikortti Yosemite-laaksosta.

Perhekin oli mukana pitämässä sadetta Rolfin VW-matkailuautossa, saksalainen vaimo ja tytär. Kajanteet olivat kesälomallaan kiertäneet Norjan ja Pohjois-Suomen kautta tänne "etelään". Rolf oli jo ehtinyt etsiä minua edellisestä osoitteestani, onneksi osasivat neuvoa missä asun.

Ilta kuluikin sitten saunoessa, syödessä ja dia-kuvia katsellessa kotoisista kiipeilymahdollisuuksistamme aina yli puolen yön.

Sovimme kiipeilystä Sipoossa seuraavan viikon alkupäivinä. Näin tapahtuikin tiistaina 30. elokuuta Jannen ollessa myös mukana.

Rolf Kajanne Sipoossa

Eigerin pohjoisseinämän, 2000 metriä, hän nousi kahdessa päivässä 1975. Dolomiiteilla voidaan mainita Brentaryhmästä Ranskalaispilari VI-, 800 metriä, sekä mm. Keltainen Reuna V+.

Kotimaammekaan ei ole jäänyt ihan koskemattomaksi. Tullessaan takaisin

etelään päin nyt lomallaan Rolf avasi Kuusamossa Julmalla Ölkylällä kaksi reittiä, toinen koko ajan ulkoneva, 20 metriä V, AO ja toinen n. 50 metriä vapaasti V.

Todettakoon, että alkulomasta hän kävi perheensä kanssa Romsdalissa. Sää oli koko Norjan matkan ajan ollut hieno, mutta kiipeilyseuraa ei löytynyt. Soolona hän kuitenkin oli noussut jonkun IV-reitin Vengetindillä köysi repussa, ja oli kuulemma joutunut elämänsä ehkä vaarallisimpaan tilanteeseen kiivettyään reitiltä harhaan.

Innerdalissa he poikkesivat myös, sama tulos: ei kiipeilyseuraa. Iloa oli kuitenkin tuottanut nousupäiväkirjan selaaminen sekä kerhomme vierailun löytyminen sieltä.

Rolfilla on ikää 37 vuotta, ja sanojensa mukaan hän aikoo pysyä edelleenkin Saksassa, jonne hän muutti vuonna 1963. Osoite on 8 München 80, Steinstrasse 8, puhelin kotiin Q89/489732 ja työhön 2168/363. Uskon hänen ilahtuvan, jos poikkeat tervehtimässä tilaisuuden tullen.

VK

itsensä turistien jättämällä 10 sentin alumiinitölkeillä, ja eräälläkin reitillä Kajanne törmäsi hyllylle jääneeseen marisäkkiin. ”Mä en osannut käyttää sitä, eikä edes ollut tulitikkuja mukana”. Kajanne vei säkin Bridwellille, joka sanoi tietävänsä kenellä sille olisi käyttöä.

Walker Spur 1969 (ED-/1200m/5+ A1)

Münchenin Klettergartenissa Kajanne tutustui paikalliseen lääkäriin, joka oli taitava kalliokiipeilijä, mutta ei omannut jääkiipeilykokemusta. Walkerilla hän loukkasi kätensä haan korkattua ja Salathen tapaan Kajanne hoiti loppureitin liidiosuudet. Kiipeilyä hidastivat edelleen neljä edellä ollutta japanilaista. Perässä sen sijaan tuli neljä englantilaista, jotka päätyivät lopulta kukin ottamaan yhden japanilaisen köydenpäähän. Kajanteen köysistö käytti tämän tilaisuuden hyväkseen ja ohitti nyt kansainvälistyneen 8 hengen ja neljän köyden seurueen. Kajanteen muistin mukaan nousuun meni neljä päivää, ”joka tapauksessa liikaa”. Viimeinen bivakki vietettiin aivan huipun lumilipan alla ja laskeutuminen tapahtui Italian puolelle. Täällä köysikumppani pääsi perheensä pariin teltaan nukkumaan, siinä missä Kajanne vietti vielä tämänkin yön taivasalla. Näin siis oli kulunut neljä-viisi vuorokautta heikoilla eväillä, kunnes ystävykset pääsivät Filippo's -nimiseen ravintolaan, jossa odotti 16 ruokalajin ateria. ”Silmät oli niin isot, kun ensimmäiset annokset tulivat. Paljon, paljon ruokaa!”.

Siinä missä nykyköysistöt varustautuvat käppyrähakkuin ja vaihtavat jääraudat tossuihin kallio-osuuksille, tuohon aikaan Walkerilla käytettiin edelleen suoria puuvartisia jäähakkuja ja kovia nahkakenkiä. Välinekehityksen lisäksi vuosikymmenien varrella myös kovan alppi kiipeilyn henki näyttää muuttuneen. Huippu-urheilijat, kuten Üli Steck kruisaavat Walker Spurin kaltaisia pitkiä pohjoisseiniä muutamassa tunnissa (esim. Colton-Macintyre, 2 h 47 min). Kajanne kiteyttää muutoksen näin: ”siltoin ei saanut sanoa, että kyseessä oli urheilu. Se oli elämäntapa. Nyt treenataan, silloin elettiin Alpeilla.”

1975 Eiger Nordwand (ED2, 1800m)

Tällä kertaa pohjille oli kiivetty Piz Badile ja hyvien säätiedotusten innostamina Kajanne ja Friedrich olivat päättäneet ennakkosuunnitelmista poiketen lähteä myös Eigerille, tosin vaimojen eriävistä mielipiteistä huolimatta. Kyseessä oli siis perheloma, johon piti kuu- lua vain ”vähän kiipeilyä”.

”Kun seinä on kuuluisa, sinne menee ihmi-

siä, jotka ei sinne kuulu”, toteaa Kajanne Eigerista. Jo aamulla miehet ohittivat huomattavasti aikaisemmin reitille lähteneen köysistön. Eigerille ominaisesti keskipäivällä reitin jääkentille satoi ylhäältä sulanutta irtotavaraa. ”Poikkikulut tehtiin nopeasti, eikä jääty ihailemaan että miten ihana paikka.” Laskeutuessa Kajanne ja Friedrich päätyivät glissailemalla liian alas ja joutuivat seikkailemaan serakkien keskellä.

Eigerin jälkeenkin Kajanteen köysikumppani Friedrich jatkoi kiipeilyä korkealla tasolla kunnes sai sydänkohtauksen kesken kiipeilyn. Pelastus kesti liian kauan ja hän menetti lähes kokonaan liikuntakykynsä loppuelämäkseen.

Triathlon

Kroonisten käsivaivojen takia Kajanne joutui vähentämään kiipeilyä. ”Kyllä olisin pystynyt kiipeämään, mutta miksi kiusata itseään”. Siinäpä lause, jota moni kiipeilijä lienee pyöritellyt mielessään heikkoina hetkinään! Kajanne vaihtoi triathloniin kokeillakseen ”pystykö uimaan, juoksemaan ja polkemaan pyörällä. Jokainen osaa näitä, mutta tällaisia matkoja...”.

Lukijoille mainittakoon, että tässä ei nyt ole puhe mistään vässykkäpoikain kahdeksasosamatkoista, vaan Kajanne osallistui muun muassa kahdesti kaikkien tuntemaan Iron Man-kisaan ja kerran Ultraman World Championships-kisaan Havaijilla. Ultramanissa kolmen päivän aikana uidaan 6,2 mailia, pyöräillään 261,4 mailia ja juostaan päälle 52,4 mailia. 1993 tuon kisan jaksoi loppuun asti 14 miestä. Kisan uintiosuus uidaan umpimähkään ilman mitään poijuja tai muita opasteita. Kajanteen avustajana melonut mies käänsi lippalakkinsa lippaa vartin väleihin ilmoittaakseen juomatauoista. Heti uinnin jälkeen lähdettiin pyöräilyn ykkösosuudelle (n. 150 km). ”Uit ensin viisi tuntia vaakasuurassa ja sitten poljet jyrkkää

mäkeä ylös vuorille. Se oli jotenkin kauheata.” Jälkimmäiseen lauseeseen voi meistä varmasti jokainen yhtyä, vaikkei moista olisi itse kokenutkaan!

Seuraavana päivänä oli ohjelmassa pyöräilyn kakkososuus, 265 km, joka päättyi jälleen vuoren huipulle. Sieltä piti vielä pyöräillä itse kisamatkan jälkeen alas majoitukseen täydellisessä pimeydessä. Kajanne seurasi autoa hyödyntääkseen sen valokeilaa, mutta serpentiniitien joka mutkassa valo katosi, hyökäsipä jonkun talon pihasta vielä vihainen koirakin. Kolmas päivä huipentuu tuplamaratonniin, jonka viimeiset kilometrit juostaan loputonta lentokenttää pitkin. ”Sitten tietää, mitä on tehnyt”.

Kajanteen mielestä Ultraman on hurjista päivämatkoista huolimatta helpompi kuin muut triathlonit: ”tämä sopii paremmin vuorikiipeilijälle, kun saa itse päättää tahdin. Ei ole koko ajan täyskaasua, pitää itse hoitaa kaikki ja ensimmäisenä päivänä ei saa käyttää kaikkia voimia. Sama kuin Big wallilla: pitää uskoa itseensä ja uskoa siihen, että voimat, hermot ja terveys ovat kohdallaan. Kyllä se onnistuu. Ei saa jäädä epäoimään moneksi tunniksi samalle köydenpituudelle”. Voisiko tätä paremmin sanoa?

Tango

Triathlonin ja kiipeilyn jälkeen Kajanne on vielä ehtinyt menettää sydämensä – tango! Münchenissä eräs suomalainen nainen vei hänet tanssimaan tangoa paikalliselle kerholle. ”Mä jouduin tanssimaan, vaikka ei ollut aavistustakaan. Se oli jotenkin kivaa, että toi pitää oppia”. Opittiinhan sekin ja sen koommin Kajanne on käynyt parketilla useamman kerran Buenos Airesissa asti. Voi vain kuvitella, mitä lajia mies harrastaa kymmenen vuoden päästä.

Alppitorvi tahtoo kiittää Kajanteen yhteystiedoista ja kuvista Veikko Karhumäkeä!

Eteläsuomalaisissa jääkiipeilypiireissä puhutaan pelonsekaisen kunnioituksen vallassa ”Isoista Pojista”. Keitä ovat nämä isot pojat? Nimim. pieni poika -75. Harry Hakomäki (kaikkien isojen poikien isä), Pari Vihavainen (kaikkien isojen poikien äiti), Magis Wallin, Antti Mankinen, Mikko Routala sekä seuraavan sukupolven iso poika Tatu Autio.

Routalasta vielä sen verran, että hänän myi jääkamojaan taannoin kaneetilla ”se on loppu nyt”. Nyt olisikin paikallaan perustaa jokin facebook-ryhmä tai vastaavaa, joka kuumottelisi Mikkoa paljastamaan isojen poikien uskomattomat hysys-mestat.

Helsingin Kiipeilykeskus

Meillä ei sada koskaan.

Kesän aukioloajat ma-to 15-21
www.kiipeilykeskus.com

Skumppaoikeuksia Espanjassa

Valkoinen BMW:n citymaasturi mutkittelee Espanjan vuoristoteillä yön pimeydessä. Auto on kattoa myöten täynnä matkalaukkuja ja matkustajia, mutta isoimman tilankäyttöongelman muodostaa neljä pädiä, jotka vievät normaalikäyttöön suunnitellut säilytystilat kokonaan ja puolet takapenkistä. Tyytymättömyyttä autoon kuitenkin lieventää kropassa vallitseva kymmenen päivän kiipeilyorgian jälkeensä jättämä endorfiniryöppy – ja osalla matkustajista viimeisen illan juhlien jälkimainingit.

Nalle setittää ilman paitaa reitillä el Jacuzzi ss, 7a.

Auto ei ollut todellakaan sitä mitä netistä tilattaessa valitsimme, mutta se tuntuu olevan enemmänkin tapa kuin poikkeus kiipeilyreissuilla – ainakin semmoisen kuvan olen saanut, juttellessani kiipeilyreissuista porukoiden kanssa.

Huono palvelu autovuokraamolla onkin about ainoa huono kokemus, mitä saimme reissullamme. Matka on ollut todella suuri menestys ja kohteemme ylitti kaikki sille asetetut odotukset. Tämä on jo sinänsä pieni ihme, sillä olin saanut kavereiltani paikasta aivan järjetöntä ennakkohypetystä. Tämän li-

säksi olin ladannut koneelleni kasoittain alueella kuvattuja kiipeilyvideoita netin videopalveluista ja niissäkin paikkaa ylistettiin melko vuolaasti. Reitit olivat luonnossa vielä paljon hienompia kuin videolla. Saamiemme taustatietojen pohjalta meidän (Anssi Laatikainen, Niina Paakko, Jani Hautala ja Nalle Isomaa) oli jopa helppo päättää skippaavamme Fontsun tai Sveitsin, ja päättää suuntaavamme kunnolliseen kauden aloitukseen Espanjaan Albarraciniin.

Albarracinin kivi on Fonsusta (ja jossain määrin E75:ltäkin) tuttua hiekkakiveä. Hiek-

kakiven pyöreiden muotojen hyvä puoli on se, että se ei tapa talven aikana sisäkiipeilyyn tottuneita nahkoja heti ensikäsitelyssä - kuten graniitti tuppaa tekemään. Huono puoli on taas se, että hiekkakivessä on paikoitellen aivan älyttömän kryptisiä jalkatekniikoita, joita sisällä ja graniitilla treenattu skandinaavi ei ehkä koskaan opi lukemaan oikein.

Onneksi Albarracinissa on kuitenkin Fontsuun verrattuna suhteessa paljon enemmän kattoja -ja katossa jalkatekniikka ei näyttele niin suurta roolia. Sen kun runttaa vaan menemään! Hyvä paikka siis talviselle sisäkiipei-

Jani, Niina ja Nalle matkalla Techos sektorille.

A ciegas 7a+ oli yksi reissun hienoimpia reittejä.

Herr Doktor päättää käyttää hankalampaa betaa sloup-pireitillä ja lipsauttaa hookin irti.

taivaalliseksi. Sama juttu kitkan kanssa kattojen alla, tosin kaiken aikaa. Ei paha, kun ottaa huomioon kattojen lukumäärän. Aamuksen kylmyyden vuoksi päätimmekin jo ennen reissua, että aamut otetaan iisisti, ja kiikuille singahdetaan vasta puolen päivän aikoihin, kun sää on hiukan lämmennyt. Tätä hitaita ja erityisen rentoja aamuja tuottavaa päätöstä emme katuneet kertaakaan matkan aikana, ja keli oli kaikkina kiipeilypäivinä aivan briliantti.

Aamuisin teimme aamupalan kaikessa rauhassa ja lepäilimme hetken muiden jo singahtaessa kiville. Tämän jälkeen teimme pikaisesti tukevamman brunssin. Tai toisen aamiaisen, kuten "hobittihengessä" sitä aloimme kutsua. Brunssilla pyrimme pitämään Niinan tyytyväisenä, sillä olen parisuhteemme aikana huomannut, että Niina on paremmalla tuulella, jos hänellä ei ole a) kylmä, b) nälkä tai c) väsy.

Tämä tieto on ollut mielestäni pelastus monissa perhesopua uhmaavissa tilanteissa, ja olen huomannut, että moni mies ei sitä ole vielä sisäistänyt. Tämän huomion tärkeyttä ei voi liiaksi painottaa. Sitä paitsi: brunssista sai näppärästi pöperöä mukaan kiville, ja kunnon ruoka hakkaa paikallisesta vehnäpulleileivästä duunatut eväsleivät tuhat nolla.

Bemarillamme kurvasi Albarracinin leirintäalueelta kiipeilyalueen parkkikselle noin kymmenessä minuutissa (noin 4 km), ellei tarvinnut käydä hakemassa kaupasta (pääasiassa olut-) täydennyksiä eväsiimme.

Kylässä oli kaksi kauppa, joista sai käytännössä mitä tahansa mikä on tunnettu säilyketölkkiin. Kadun toisella puolella oli Carniceria (teurastajan liike) mistä sai "polloa" ja "toroa" ns. "cuatros filetos" (neljä filettä) ja sitten näytettiin sormilla kuinka paksua fileen oikein piti olla. Bueno!

Leirintäalueemme oli UMPI-espanjalainen Camping ciudad de albarracin, jonne espanjankielinen ystävämme teki varauksen puhelimitse puolestamme. Me kuitenkin yritimme itse aluksi, ihan oikeasti. Ei onnistunut. Puhelimesta asiointi oli siis hankalaa, mutta paikan päällä yhteinen kieli tuntui löytyvän helposti aina kun oli tarpeen. Ainakin välttävä spaniolan taito olisi silti eduksi reissussa, mutta ilmankin pärjää oikein hyvin, jopa hankalissa asioissa. Nalle todisti tämän, kun kävi etsimässä grillirakennukseen eilisiltana unohtunutta untuvaliiviään respasta. Ja sai asiansa hoidettua loppuun saakka. Pakko huomauttaa, että leirintäalueen oma viini, 3 €/plo, oli melko kelvollista tavaraa ja sitä sai hakea täydennyksinä vielä yön pimeinäkin hetkinä. "Dos litros vino de la casa por favor."

Kiipeily on Albarracinissa mukavan pienellä alueella. Ajamista tuli kaupunkiin päästyämme todella vähän, sillä käytännössä kaikille alueille olisi voinut kävellä kummalta tahansa kahdesta miltei vierekkäisestä parkkialueesta. Parkkialueista kauimpana olleet alueet jäivät käymättä, koska ne olivat kevään ja kesän suljettuja lintujen pesinnän takia. Ainakin meidän kymmenen kiipeilypäivän reissumme ei kärsinyt tästä seikasta lainkaan, sillä silti tuntui, että kaikille hienoille reiteille, joille olisi tahtonut antaa aikaa ja rakkautta, ei sitä ehtinyt tekemään. Pyrimme kiipeämään vain TODELLA laadukkaita reittejä ja säästelemään voimiamme. Nalle etenkin oli sitä mieltä, että seiska-aa:n reitit pystyy ja pitääkin flashhätä, että voimat säästyy tiukemmille reiteille.

lijälle ottaa tatsia ulkokiveen.

Myös sää oli erittäin leppoisa pääsiäisen aikoihin. Yöllä oli pari astetta pakkasta, ja päivällä parhaimmillaan kuitenkin liki parikymmentä plusastetta. Pääasiassa kivi ja ilma oli vielä niin viileää että, jos hiukankin aurinko meni pilveen, niin kitka muuttui suorastaan

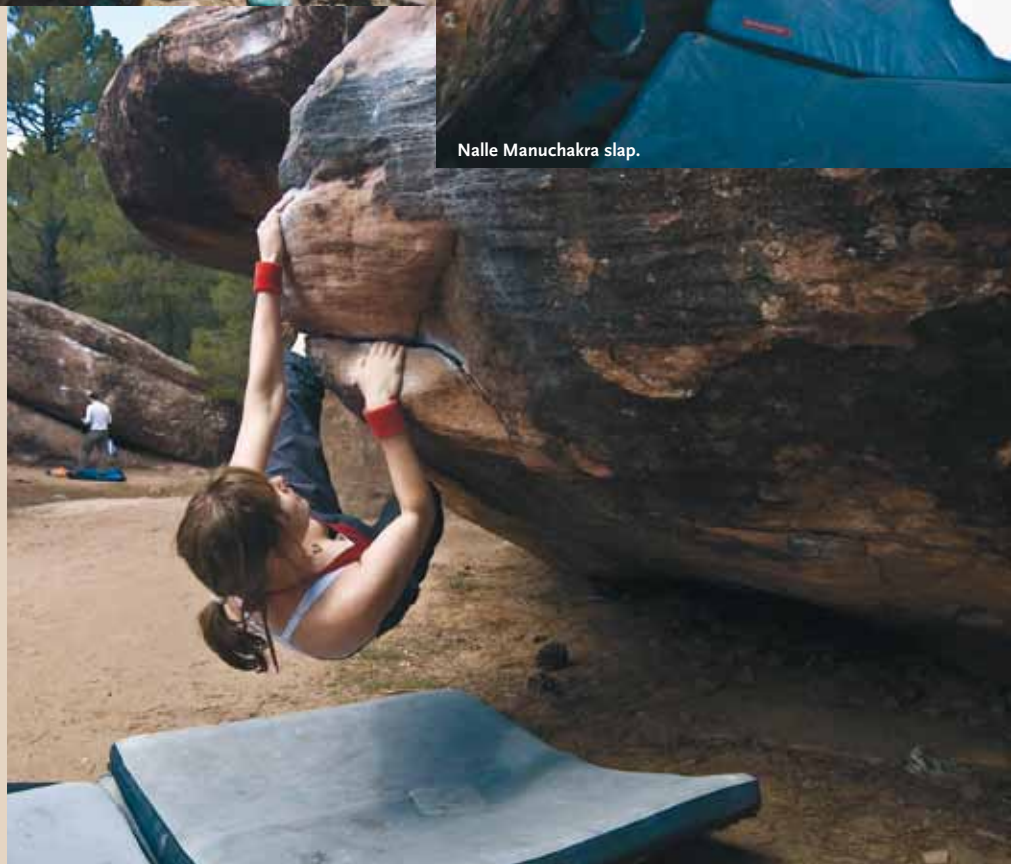
Sector soll aristonauta ristiin.

Tämä tietenkin aiheutti toisena päivänä dilemman kun törmäsimme nimettömään seiska-aan kattopätkään, joka ei avautunut sitten millään, kenellekään... meistä, sillä juuri kun olimme luovuttamassa reitin kanssa, paikalle saapui pari ranskalaista pikkuheppua, joista toinen hyppeli katon miltei flashinä ja tietenkin tämän kaverin beetaa piti päästä testaamaan noin puolen tunnin ajaksi – edelleen turhaan. Voimia ja aikaa siis kului. Illan päätteeksi törmäsimme vielä toiseenkin hienoon 7a kattopätkään, missä oli hienoa huukkailua ja krimppikruksi: Nallen bravuuri siis. Herr Doktor (Nalle taas) vaan oli jo sen aiemman katon jäljiltä niin lopussa, että reitti ei tahtunut, vaikka minä ja Jani sen menimme. Tämä aiheutti Nallessa silminnähten ahdistusta, ja hän ehdottikin reitille palaamista miltei joka käännteessä, mutta ihan vaan ilkeyttämme, Janin kanssa tätä pari päivää välttelimme ja tietenkin asiasta aina säännöllisesti huomautimme. Herr Doktor tietenkin lopulta lähetti toisella kerralla reitin showtyyliin.

Mukavia yllätyksiä tapahtui matkalla useampiakin, mutta vieraassa paikassa on aina helpompaa jos saa edes hiukan opastusta kaverilta, jolla on aiempaa kokemusta paikasta. Pari vuotta sitten aluella vieraillessaan Saarisen Risto ja Sillanpään Matti olivat kokeneet alueen avautuneen yhä parmin, kun törmäsivät Albarracinissa Jyväskylässäkin asustaneeseen Chiquiin, joka näytti pojille omia suosikkireittejään. Meillä ei vastaavaa opasta ollut tiedossa, mutta ensimmäisenä päivänä Niina bongasi itselleen hyvän kattoreitin, jota työstäessään hämmentyi, kun joku pädiselkä tuli kysymään suomeksi mahtaako Niina olla suomalainen? Kun Niina kertoi kenen kanssa on matkassa, samainen kaveri kysyi mahtaako se Anssi olla se sama tyyppi, jonka kanssa kysyjä oli projektinut viimeisyksynä Saturday

Nalle Manuchakra slap.

Niina Pakko, Aerolinesector slope flagays.

Night Fever -reittiä Soukassa. Ja kyllähän se sopi kuvaukseen. Nurmisen Aki ja Partasen Pasi sattuiivat olemaan meidän kanssa Albarracinissa samaan aikaan ja Pasi oli alueella jo muutama vuosi aiemmin vierailut. Pojat kierrättivät meitä suosikkireitillään esitellen meille mm. Chakras:it (Akin suosikki tikit– todella laadukkaat, Manuchakra 7b+ ja Inechakra 7c reitit) ja Mardigras:in (Pasin suosikkitikki deluxe 7b+ slabi/dyno). Poikien kanssa tulikin nautittua skumppaoikeuksista, grillailtua, chillattua ja tsekattua muutamat Albarracinin kiipeilyvideot mökissämme. Videoilta onkin hyvä bongailta seuraavalle

päiville to-do-listaa ja beetat reitteihin.

Skumppaoikeuksista pitääkin kertoa hiukan enemmän. Olen jo vuosia ollut suuri skumppaoikeuksien puolestapuhuja ja saanut monia tyypejä tästä myös innostumaan. Ideahan alkoi siitä, kun vuosia sitten Niskalan Janne kiipesi Vaasassa ensimmäisen 7a pätkänsä (Ville Kurrun avaama "Apinan Raivo") ja hänen mielestään asiaa piti päästä heti juhlistamaan. Niinpä matkasimme suorinta tietä ravitsemusliikkeeseen poksauttamaan pullollisen kuohuvaa. Idea oli periaatteessa sama kuin Pavlovilla koirien kanssa. Pitää

Björn Isomaa

Jani Hautala, Palpant 7b+, Sector Cabrerizo.

luoda miellelyhtymä hyvän kiipeilysuorituksen ja palkinnon välillä, jotta aivomme tajuaisivat, että kannattaa kiivetä lujaa. Kiipeilyhän on lopunperin raskasta ja epämiellyttävää toimintaa, kuten kaikki tiedämme, joten tarve tällaiselle toiminnalle oli selvästikin olemassa. Kyseisessä palkitsemistilanteessa päätimme, että asiaan pitää laatia säännöt.

Alkuperäiset säännöt muistaakseni olivat seuraavanlaisia: Skumppaoikeudet saa, jos kiipeää uuden reitin, joka on parempi, yhtä hyvä tai pykälää huonompi kuin oma maksimi greidi. Skumppaoikeudet jaetaan mielellisesti kiipeilyyn osallistuneen porukan kanssa, eli siis riittää, jos joku porukasta hoitaa oikeudet kuosiin. Myöhemmin sääntöihin on tehty lisäyksenä se, että lasketaan erikseen reissussa kiivetetyt reitit ("Reissuoikeudet") ja ns. kotikivet, sillä kaikkien tiedävät, että reissussa on vähemmän aikaa päästä reittejä kuin kotikivillä, joten hiukan annetaan ns. ta-soitusta. Tällä reissulla vielä päätimme, että ulkomaan reissut ja kotimaan reissut erikseen, sillä esim. Ahvenanmaalla tulee käytyä noin kahdesti vuodessa, jolloin helposti tulee projektoitua jotain jo ihan huomaamattakin. Pääasia on mielestäni kuitenkin se, että toisin kuin eräs ruotsalainen Jens tuntuu ajattelevan, mielestäni juuri Janne keksi ensimmäisen järkevän käyttötavan kiipeilygreideille. Suositellenkin "skumppiksien" käyttöä lämpimästi kaikille täysi-ikäisille kiipeilijöille ja alkoholittomilla versioilla sitä nuoremmille. Hyvästä kiipeilystä porukan tulee ansaita palkinto; sitä ei kukaan varmaankaan kiistä.

Takaisin Albarraciniin

Albarracin sijaitsee alueella, joka tuottaa suuria määriä Espanjalaisista kuohuviiniä eli siis Cavaa. Paikallinen kauppa tarjosi suorastaan

asevelihintaan kyseistä tuotetta ja laatu oli vähintäänkin hyvää. Tuotteen laatu ei ainaakaan vähentänyt hinkuamme kiivetä hienoja ja haastavia hiekkakivireittejä ja mieluusti mahdollisimman monta. Reissun aikana taisi olla vain yksi kiipeilypäivä, jolloin emme olisi kohottaneet kuplivaista hyvän suorituksen kunniaksi. Reissun alussa hiekkakivisekvenssien lukeminen oli haastavaa ja homma tuntui hankalalta, mutta reissun edetessä pääsimme yhä enemmän sinuiksi beetan kanssa. Reissun ennätys taisi olla Nallella, joka kiipesi päivän aikana kolme skumppaoikeukseen oikeuttanutta reittiä ja yhteensä kuusi uutta yli seiskan reittiä. Oli todella miellyttävää olla täysin uudella alueella, mistä sai vain valita "parhaat päältä" kiivettäväkseen. Greidaus oli topossa hiukan horjuvaa, mutta sehän nyt on aina ikuinen debaatin aihe, mutta kyllä siitä sai jonkinlaisen käsityksen reitin vaikeudesta. Enemmänkin toposta kannatti tihrustaa kuvia reiteistä ja koettaa katsoa mikä oli hienon näköinen. Topona käytimme saksalaista www.gebro-verlag.de topoa, jota saa ostaa myös jostain lähiseudultakin. Hyvä topo, jossa oli selkeät ohjeet englaniksi, saksaksi ja espanjaksi. Reittien nimet puuttuivat monista reiteistä, mutta kaikkea ei voi saada. Saksalaiselta web-sivulta käy myös ilmi, että Albarracinissa on kehitetty viimevuosina myös kaksi uutta sektoria, ja paikalliset kertoivat, että kiivettävää näistä pitäisi löytyä enemmän kuin vanhoilta alueilta yhtensä. Päätöksemme palata alueelle uudestaan vain vahvistui tämän tiedon myötä.

Alussa mainitsin, että emme projektoineet matkallamme reittejä juuri lainkaan. Tämä pitikin paikkansa ihan viimeisiä päiviä lukuun ottamatta. Toiseksi viimeisenä päivänä törmasimme kukin reittiin, minkä tiesimme, et-

tä harmittaisi jättää kiipeämättä. Viimeisenä päivänä palasimme kukin oman projektimme ääreen ja annoimme sille sitä paljon mainostettua "aikaa ja rakkautta" - jotkut paljon ja toiset tarpeeksi. Nallella ja Niinalla jäi jotain hampaan koloon, kun minä ja Jani taas hoidimme skumppaoikeudet koko porukalle. Kaiken kaikkiaan viimeinen päivä oli tyypillinen viimeisen päivän rutistus, jolloin tyypillisesti mietitään, kuinka monta oikeaa yritystä kroppa vielä jaksaa, paljonko aikaa on jäljellä ja voisiko sekvenssiä vielä jotenkin parantaa. Aurinko paistoi täydeltä taivaalta, mutta lämpötila ei noussut liian korkeaksi, mikä helpotti hiukan kitkaa etsivien sormiemme toimintaa. Itselleni tuli hetkellisesti todella kosmopoliitti fiilis, kun tinttasin kiikerän Manuchakran toppiin piiitkän tappelun jälkeen, ja refleksiä tuli karjaistua "Son of a bi*ch!" voiton merkiksi -tyypillisen härmäläisen voimasanakavalkadin sijaan. Täytyy kyllä sanoa että oli melko napakka reitti ja varmas-ti ainakin sen 7b+ arvoinen, mikä topostakin löytyi, tai sitten mä vaan kiipesin sitä päin honkia.

Oman topituksen jälkeen suunnistimme sector SOL:lle tsemppaamaan Niinaa ja Jania projektiensa kanssa ja paistattelemaan auringossa. Kaikille pääsi reissun aikana jopa muodostumaan ujo hko rusketus. Janilla ja Niinalla komeampi kuin minulla ja Nallella, sillä he käyttivät lämmittelyyn jumppaliikkeiden sijasta pääasiassa aurinkoenergiaa. He makasivat siis auringossa vähintään tunnin joka kiipeilypäivän aluksi. Ainoa pilvinen päivä reissussa oli päivä reissun keskivaiheilla, jolloin harmiksemme jouduimme lepuuttamaan kroppamme ja leikkimään turistia. Sateinen sää oli tuolloin ihan hyvä asia, sillä se vain helpotti huomattavasti pysymistämme poissa metsän houkuttelevilta reiteiltä, ja siten edisti palautumistamme reissun loppupuoliskolle.

Suomeen palatessamme lumi olikin jo sulanut sen verran, että ulkokuva oli täydessä käynnissä. Nahkat hioutuivat reissussa tosin niin ohuiksi, että piti malttaa antaa sille aikaa kasvaa takaisin ennen graniitin kimppuun hypäämistä. Ohueksi hioutunut nahka ei mielestäni ole kuitenkaan ongelma vaan erällä tavalla jopa saavutus. Suositellen Albarraciniä kevät- tai syysmatkalle kenelle tahansa. Ehkä sinne ei vielä pysty tekemään kymmeniä reissuja vuosi toisensa jälkeen -kuten fontsuun, mutta se kestää helposti ainakin muutaman visiitin.

SM-KISAT

HELSINGIN
KIIPEILYKESKUSSESSA
17.4.2010

Miesten kakkonen Andy Gullsten.

Naisten voittaja Matilda Nordman.

Miesten voittaja Olli-Petteri Manni.

Teksti Kaisa Rajala

Kilpailuvaliokunnan jäsenenä olin mukana sopimassa SM-kisoja kevääseen. Ehdotin myös, että muuttaisimme kisaformaattiamme Ruotsin mallin mukaan niin, että samaan aikaan olisivat sekä juniorien että aikuisten SM-kisat. Täytyy myöntää että hieman oli oma lehmä ojassa ehdotuksen suhteen, koska Turussa on lauma innokkaita juniorikisääjia ja myös maajoukkueen kannalta on tärkeää että SM-kisat ovat säännöllisesti. Ruotsissa on jo kauan pidetty yhdistettyjä aikuisten ja juniorien kisoja ja saimme eräällä Kruxin kisamatkalla tutustua hyvin toimineeseen systeemiin. Aikuisten ja juniorien kisojen ol-

lessa yhtä aikaa tarvitaan reittejä vähemmän koska lähes kaikki reitit käyvät useammalle sarjalle. Kisajärjestäjälle tuo toki myös lisätuloja suurempi osallistujamäärä (Suomesahan aikuisten SM-köysikisoissa on lähivuosina ollut osallistujapulaa). Hallin puolesta taas etuna on, että seinille jää paljon reittejä joita myös me perustason kiipeilijät voimme kiivetä. Perustelujen jälkeen siis oli tulossa aikuisille ja junnuille yhteiset SM-kisat. Itse suunnittelin oman osani olevan turkulaisten junnujen tuonti paikalle ja maajoukkueen tukena olo.

Toisin kuitenkin kävi... vietin kovin odotta maani Thaimaan lomaa Raileylla maaliskuun kolmannella viikolla kun puhelin soi. Kosken Jari soitteli ja kertoi, että köysikiipeilyn SM-kisat pidetään 17.4. Helsingin Kiipeilykeskuk-

nessa. Urheilutalon 50-vuotisjuhlan kunniaksi Urheilutalo osallistui kisojen järjestämiseen tarjoamalla Helsingin Kiipeilykeskuksen tilat kisoihin. Jari kyseli, paljonko reittejä tarvittaisiin junnusarjoihin, mitkä sarjat ovat ja kauanko reittien tekoon menee aikaa. Puhelu venyi ja lopputulos oli, että totesin olevani kisanjärjestäjä. Heti kotiinpaluuta seuraavana päivänä olivat Tampereen SM-boulderit.

Jet lagista toipumisen ohella esitin monelle kysymyksen: haluatko tulla kisaamaan vai reittejä tekemään? Nähtävästi oma jääräpäisytyeni on jo melko hyvin tunnettu, sillä sain rekrytoitua reilun joukon kisaajia ja reitintekijöitä! Onneksi Donna Saarentola Helsingin päästä lupautui hoitelemaan käytännön asioita ja Helsingin Kiipeilykeskuksen väen suhtautuminen useisiin puheluihini oli auttavainen.

Mikko Nieminen

Naisten kolmas Anna Laitinen.

Mikko Nieminen

Pojat 93-94 voittaja Tuukka Kaipainen.

Mikko Nieminen

Tytöt 95-96 voittaja Katariina Haima.

Näin viime tinkaan jäänyt kisojen järjestäminen aiheutti paljon pään vaivaa ja monia pieniä epäselvyyksiä kävi. Viikolla ennen kisoja Johanssonin Antonin kotiin unohtama kännykän laturi aiheutti muutamia paniikki puheluita Helsingin suuntaan – miestä kun ei saanut puhelimitse kiinni ja kukaan ei ollut varma, onko herra edes vielä saapunut Suomeen kiipeilyreissultaan.

Perjantaaamun aloitin puhelulla Päivänsäteen Ossille, joka oli muutaman minuutin myöhässä (olin aivan varma, että Ossi on joko nukkunut pommiin tai unohtanut). Onneksi Ossi kuitenkin kömpi reippaana autoon ja heräsikin ensimmäisen matkalla nautitun kahvikupillisen jälkeen.

Saavuttuamme Tapanilaan alkoi reitintekopo-

rukka saapua. Olimme päätyneet siihen, että kaikki reitit tehdään talkoohengessä porukalla, näin kenellekään ei tule aivan mahdotonta urakkaa. Yhteensä reittejä rakennettiin 11 perjantain aikana. Tuhannet kiitokset aktiiviselle reitintekotiimille (Mika, Jyrki, Donna, Anton, Ossi, Roosa, Lasse ja Jarkko)! Itse vietin perjantain valmistelemalla jos jonkinlaista asiaa kisa varten, toki myös kovaan ääneen neuvoin reittitiimiä. Perjantaina huomasimme myös tärkeän puutteen: palkintovastava oli unohtanut hankkia palkinnot! Camusta saatiin tavarapalkintoja. Onneksi myös Jyrki lupasi palkintoja Helsingin Kiipeilykeskuksen puolesta ja Peter Hammer Salmisaaren lahjakortteja. Lopulta tiimi pääsi myös puolenyön jälkeen nukkumaan.

Kisoissa oli kaikille kaksi Flash karsintaa eli

kaikki saivat katsoa mallia reitin esikiipeilijältä ja seurata muiden suorituksia. Reitit kiivettiin ns. 50/50 järjestyksessä eli jos kisaaja on 10 ensimmäinen karsinta kiivetään 1->10 järjestyksessä ja toisessa 6->10. ja 1->5. Alkuperäinen lähtöjärjestys on arvottu. Tämä järjestelmä on laajalti maailmalla käytössä. Finaaliin päästään laskennallisella kaavalla molempien karsintojen sijaluvun perusteella. Flash karsintojen etuna on että kokemattomimmatkin kisaajat uskaltavat osallistua ja isoja eristystiloja ei tarvita.

Lauantaina aloitimme aamun peittämällä finaalireitit pressuilla. Pienen väärinkäsityksen vuoksi luulivat reitintekijät ettei heitä tarvita... tämä taas aiheutti ongelman, sillä Anton oli ainoa kuka pystyisi miesten

Naisten finalisti Leena Rauramo.

Sampo Kiesiläinen.

Eerika Lipsanen.

reittejä esikiipeämään. Onneksi apu oli lähellä: Joonas ajoi Antonin kotiin. Hetken ovikellon soiton jälkeen ilmestyi Antonin äiti ovelle ja Joonas kävi repimässä herralta peiton päältä ja toimitti esikiipeilijän Tapanilaan. Mari tuli tuttuun tapaan tuomaroimaan ja Maarit toimi kuuluttajana, kiitokset molemmille. Donna oli myös kerännyt reippaan joukon toimitsijoita.

Aikatauluja olivat monet etukäteen kysyneet, mutta olimme päättäneet järjestää kisat joustavasti ilman turhia taukoja. Koko kisan ajan seinällä oli useampi kisaaja yhtä aikaa. Tämä nopeutti kisa huomattavasti ja antoi yleisölle enemmän katseltavaa. Itseä oikein välillä harmitti istua toimestossa tuloksia tietokoneelle syöttäen.

Reitit onnistuivat hyvin ja enemmistöön sarjoista saatiin erot jo karsintojen jälkeen. Ainoastaan yhteen ryhmään ei eroja saatu edes superfinaalilla vaan palkintopallilla seisoo kolme poikaa kullalla. Reitit olivat kisajärjestäjän mielestä erittäin onnistuneet, varsinkin miesten finaali aiheutti sekä itselleni että Antonille sydämentykytyksiä, sillä superfinaalia ei ollut valmiina.

Antonin reitti osoittautui kuitenkin täydelliseksi ja voittaja löytyi. Kaikki reitit saivat reilusti kehuja ja kiitos lankeaa reitintekijä tii-mille. Kaikkien sarjojen voittajat palkittiin.

Mielestäni kisa oli kaiken kaikkiaan onnistunut. Toivottavasti myös jatkossa näemme paljon aikuisten ja juniorien yhteisiä köysikisoja. Erityiskiitokset Tapanilan Urheilutal-

lolle ja Helsingin Kiipeilykeskukselle. Suuret kiitokset Tapanilan Erän kiipeilyjaokselle ja myös muille toimitsijoille sekä reitintekijöille.

TULOKSET

JUNIORIT 91–92

1. Valkeisenmäki Otto, *Kruxi*

TYTÖT YOUTH A 93–94

1. Nousiainen Eveliina, *Tapanilan Erä*
2. Merta Sara, *Vertikaali*

POJAT YOUTH A 93–94

1. Kaipainen Tuukka, *Tapanilan Erä*
2. Haime Henri, *Tapanilan Erä*
3. Ylen Juho, *Sake*
4. Kelloniemi Timo, *Kruxi*
5. Heiss Anton, *Kruxi*
5. Haapala Tommi, *Vertikaali*

TYTÖT YOUTH B 95–96

1. Haime Katariina, *Tapanilan Erä*
2. Linkosuonio Iina, *Tapanilan Erä*
3. Sirola Janina, *Kruxi*
4. Taskinen Anitra, *Kruxi*
5. Kainulainen Sanna, *Tapanilan Erä*

POJAT YOUTH B 95–96

1. Koponen Sami, *Karelian kiipeilijät*
2. Paasovaara Ville, *Tapanilan Erä*
3. Salo Tomi, *Tapanilan Erä*
4. Laaksonen Juuso, *Kruxi*
5. Ylen Niklas, *Sake*
6. Ropo Jesse, *Tapanilan Erä*

TYTÖT KIDS A 97–98

1. Puustinen Helmi, *Kruxi*
2. Odstonen Elisa, *Tapanilan Erä*
3. Lahtinen Lotta, *Tapanilan Erä*
4. Ruohonen Wilma, *Kruxi*

POJAT KIDS A 97–98

1. Kuusonen Jiri, *Tapanilan Erä*
1. Ainoa Eppu, *Tapanilan Erä*
1. Hammer Samuel, *SKEY*
4. Keminen Olli, *Tapanilan Erä*

TYTÖT KIDS B 99–

1. Ajo Sonja, *Kruxi*
2. Lappalainen Roosa, *Kruxi*
3. Kainulainen Sonja, *Tapanilan Erä*
4. Reijonen Minni, *Kruxi*
5. Seppälä Nette, *Kruxi*

POJAT KIDS B 99–

1. Vartiainen Lassi, *Tapanilan Erä*
2. Leppänen Elmo, *Tapanilan Erä*
3. Mikkola Aleks, *Tapanilan Erä*
4. Forssell Lenny, *Tapanilan Erä*

NAISET

1. Nordman Matilda, *Kruxi*
2. Lipsanen Eerika
3. Laitinen Anna
4. Ruokonen Minna, *BK-climbers*
5. Rauramo Leena, *Tapanilan Erä*
6. Kaavi Jatta, *Sake*
7. Kaasalainen Johanna, *Kruxi*
8. Leppänen Sanna, *Karelian Kiipeilijät*

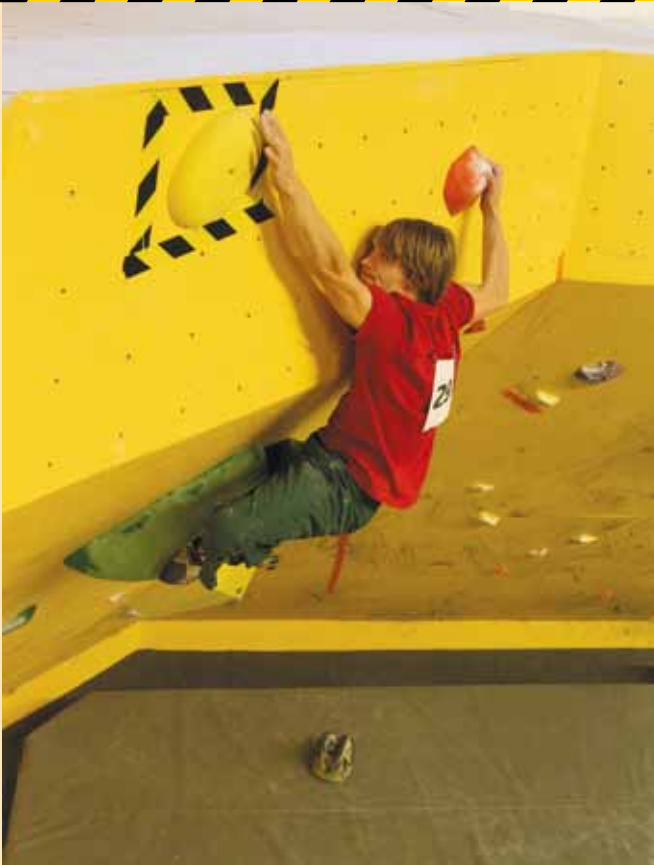
MIEHET

1. Manni Olli-Petteri, *Kruxi*
2. Gullsten Anthony, *BK climbers*
3. Huhtikorpi Kuutti, *Tapanilan Erä*
4. Ahola Antti, *SKEY*
5. Kelloniemi Ilari, *Kruxi*
6. Kiesiläinen Sampo, *KlondykeWall*
7. Fogelholm Markus, *KlondykeWall*
8. Rantanen Jouni, *Kruxi*
9. Kokkonen Kari, *Vertikaali*
10. Suomalainen Jussi, *Vertikaali*
11. Mäkinen Jani, *Tapanilan Erä*
11. Nordman Jouni, *Kruxi*

Kiitokset palkinnoista

KIPEILYAREENA

Miesten voittaja Nalle.

Naisten ykkönen Roosa.>

BOULDER SM 2010

Teksti Jarkko Linkosuonio, kuvat Jere Toivanen

Boulder SM-kisat järjestettiin 20.3. Tampereen kiipeilykeskuksessa. Minä lähdin tekemään reittejä Anton Johanssonin kanssa, koska huonon tuurin takia en itse taaskaan pysty kiipeämään joten kisat jäivät omalta osalta tänäkin vuonna väliin. Ajoimme Tampereelle torstaiaamuna ja aloitettiin reittien tekeminen saman tien. Tehtävänä oli 8 kpl karsintareittejä miehille sekä naisille ja 4 kpl finaalireittejä, eli yhteensä 24 reittiä. Kaksi päivää kului vähän liiankin nopeasti reittejä tehdessä ja paljoa ylimääräistä aikaa ei juurikaan jäänyt.

Karsinnat järjestettiin yhteislähtönä ja aikaa kiivetä oli kaksi tuntia. Karsinnat menivät hyvin mutta reitit olisivat voineet olla himpun verran helpompia vielä tässä vaiheessa, vaikkakin eroja tuli hyvin ja taspisteiltä taidettiin välttyä. Nalle puolestaan toppasi ainoana kisaajan kaikki karsinta reitit nopeasti ja helposti.

Finaaleihin pääsi kuusi kilpailijaa sekä miehistä että naisista. Miehissä finaalien

Tomi ja Henttosen huuto.

taso oli äärimmäisen kova, voin sanoa että samalla porukalla kun lähdettäisiin PM-bouldereihin niin siinä olisi finalistit jo valmiina. Nalle tuli kisoihin suoraan Espanjasta kahden kuukauden köysireisusta joten boulder kunto ja hermotus ei ollut ihan maksimissaan. Nalle joutui siis näkemään vähän vaivaakin finaalireittien kiipeämisessä ja Andy tuli hyvänä kakkosena perässä. Naisista voiton vei Roosa tiukalla kisalla Matiltaa vastaan.

Finaalireittien teko onnistui lähes täydellisesti miesten topatessa kolme reittiä neljästä ja kilpailijat olivat olleet muutenkin tyytyväisiä reittien laadusta. Yleisökin oli hyvin mukana kisassa ja netti lähetystäkin seurasi erittäin monta katsojaa. Kisat onnistuivat kaikin puolin hyvin ja hauskaa oli!

Videopätkiä kisoista löytyy minun blogistani: jarkkolinkosuonio.blogspot.com, sen verran kun olen niitä ehtinyt tekemään. >

TULOKSET

Miehet:

1. Nalle Hukkataival
2. Anthony Gullsten
3. Tomi Nytorp
4. Ilari Kelloniemi
5. Kuutti Huhtikorpi
6. Olli-Petteri Manni

Naiset:

1. Roosa Huhtikorpi
2. Matilda Nordman
3. Anna Laitinen
4. Katariina Haime
5. Marjut Vierimaa
6. Ansku Sihvonen
(keskeytti loukkaantumisen vuoksi)

METOLIUS

Hard to hang on when you're laughing - Lina Hensel, Espe, CO

© Photo © Sami Mäkelä

metolius training

• Rock Rings

www.metoliusclimbing.com

Myynti: Hyvin varustetut kiipeilykaupat kautta maan

Maahantuonti ja markkinointi: Outdoor Action Finland Oy

LA SPORTIVA
innovation with passion

XSGRIP2

*Kesän pitävin
kumiuntuus
ainoastaan*

vibram

XSEGE

LA SPORTIVA
kenkissä

Maahantuonti ja markkinointi

OUTDOOR ACTION OY
FINLAND

Myynti:
hyvin varustetut kiipeily-
kaupat kautta maan

www.oac.fi

Tämä artikkeli perustuu Kiipeilyliiton julkaisemaan uuteen kirjaan, joka ilmestyy tänä vuonna. Tässä käydään hieman läpi fyysisen harjoittelun perusteita ja sovelluksia kiipeilyyn. Lisäksi tarkastellaan harjoittelun jaksottamista liittyen erilaisten kiipeilijöiden erilaisiin tavoitteisiin.

Vaikka "systemaattisuus" ja "ohjelmointi" ovat monelle kiipeilijälle kirosanoja ja "ne tappavat kaiken luovuuden", ei asia tietenkään ole näin. Usein kuulee myös sloganin "kiipeilyyn pitää olla hauskaa". Mutta mitä se hauskuus nyt sitten tarkoittaa? Luulisi sen olevan aika yksilöllistä, eikä kukaan voisi sanoa mitä se "hauska" kellekin on. Joku haluaa kiivetä mitä huvittaa milloin huvittaa, vaikka minkään valtakunnan systeemejä. Jollekin harjoittelun suunnitteleminen itse voi olla jopa innostava asia. Joku toinen haluaa ja jopa vaatii, että harjoittelun ohjelmoi joku muu, valmentaja esimerkiksi. Näinhän tehdään lähes kaikissa muissa lajeissa, ajatellaan kiipeilyä nyt sitten urheiluna tai ei.

Harjoittelun suunnitelmallisuus kehittää aina ja jokaista, vaikka sattuisi kuulumaan niihin harvoin superlahjakkuuksiin, joiden ominaisuudet kehittyvät, vaikka he vain istuskelisivat keivin kahvilassa juomassa kohtuullista parempaa cappuccinoa. Suurimmalle osalle kehittyminen vaatii kuitenkin paljonkin työtä ja tässä artikkelissa annetaan eväitä harjoittelun suunnitteluun, teki sen sitten itselle tai jollekin toiselle tai ei lainkaan.

FYYSISET PERUSOMINAISUUDET

Peruskestävyys on tärkeä, mutta usein väheksytty ominaisuus, joka antaa pohjan voimaja lihaskestävyyden kehittämiseen huippuunsa sekä luo edellytyksiä mm. tehdä pitkiä ja uuvuttavia onsighteja. Hyvä peruskestävyys on hyödyksi erityisesti harjoituskestävyyden kehittämisessä ja mm. palautumisessa itse reiteillä kiipeilyn aikana. Hyvin kehitetyn hiussuoniston avulla palautuminen ei tapahdu niinkään otteessa riippuessa, vaan nimenomaan otteiden välillä. Tämä on seikka, jota ei juuri ajatella. Usein peruskestävyysharjoittelulle tyypillinen kevyt kiipeily nähdään perusteettomaksi, tappavan tylsäksi ja hyödyttömäksi kapuiluksi liian helpoilla reiteillä. "Miten ikuisuus pumputtomilla 6c:n reiteillä voisi mitenkään auttaa minua tuhottomasti hapottavalla parin minuutin 7c- redpointilla?" No, kyllä se vaan kummasti auttaa.

Käytännössä peruskestävyyden edut tulevat

Antonilla on muovit hallussa.

hyvin esiin tilanteessa, missä kiivetään luonteeltaan jatkuvaa ja vaikeaa reittiä. Kyynärvarsissa pakottaa karmea pumpppu, mutta tehokas hiussuonisto huuhtelee hapot nopeasti pois heti otteesta irrottautuessa. Jos taas peruskestävyys on heikko, ei isoissakaan otteissa tunnu palautuvan juuri lainkaan.

Peruskestävyysharjoittelu toteutetaan pitkällä, 20–60 minuuttia kestäväillä, lähes tai täysin hapottomilla kiipeilyillä joko köydellä tai bouldereilla. Kyynärvarsissa saattaa tuntua pientä lämpöä ja kiipeilijä hikoilee runsaastikin, mutta kiipeilyn aikana ei tule tarvetta lepäillä kahvoissa tai köydessä. Sarjan lopussa tulisi olla selkeästi "harjoitellut olo", mutta mitään nääntymisen tunnetta ei ilmene. Alussa saattaa rajoittavana tekijänä olla jopa sormien nahan kestävyys.

Fyysisten peruskestävyysominaisuuksien lisäksi tällainen selkeästi omaa huipputasoa helpompi kiipeily antaa erinomaiset mahdollisuudet tekniikkaharjoitteluun. Tämä ehdottoman tärkeä seikka jää ihan liian usein huomiotta ja on yksi syy siihen, että peruskestävyyskiipeilystä voi muodostua tappavan tylsää. Jos kiivetään ilman minkäänlaista ajatusta, ainoana tavoitteena vain saada se sarja viimein loppuun, ei motivaatio voi olla kovin korkealla. Varsinkin, jos harjoitus pitä-

si toistaa moneen kertaan viikossa. Jos taas jokaisessa nousussa, sarjassa tms. on joku harjoiteltava sisältö, on treenaaminen huomattavasti mielekkäämpää ja samalla tietenkin kehittävämpää. Motivaatio on kuitenkin avainsana ihan kaikessa harjoittelussa ja ilman sitä ei kehitystä tapahdu parhaalla mahdollisella tavalla. Harjoitussisällöt tulisi suunnitella yksilöllisesti pyrkien pitämään motivaation korkealla. Pakottamalla ei saa juuri mitään hyvää aikaan. Tämän huomiointi on hyvin tärkeää varsinkin nuorilla kiipeilijöillä, joita vanhemmat valmentavat.

Ihminen ei opi uusia taitoja liian stressaavassa ympäristössä lainkaan niin hyvin kuin stressittömässä. Kiipeilyssä erilaisia stressitekijöitä ovat mm. muuvien vaikeus, laktaatin muodostuminen, yleisön luoma paine, pelko putoamisesta, epäonnistumisesta jne. Tämän takia tekniikkareittien vaikeustason tulisi olla helpohko. Näin pystytään keskittymään nimenomaan liikkumisharjoittelun erilaisiin pääkohtiin: painopiste, liikkeen lähtöpiste ja tukipisteet. Näihin kuuluvat alaryhtymineen tasapaino, ajoitus, liikekoordinaatio, otteiden ottamisen tarkkuus, erilaiset muuvi- ja otetyypit jne. Myöhemmin anaerobisilla harjoituksilla, reittien projektionneilla jne. pystytään suorittamaan vähän kerrallaan vaativampia paineensietoharjoituksia. Esimerkkejä peruskestävyysharjoittelusarjoista:

TASATEHOINEN

30' @ 6b

VAIHTUVATEHOINEN

10' @ 6b

6B+ boulder

10' @ 6a+

6C boulder

10' @ 6b+

6B boulder

10' @ 6b

6B+ boulder

PYRAMIDI

10' @ 6b

8' @ 6b+

6' @ 6c

8' @ 6b+

10' @ 6b

Sarjamäärä voi vaihdella yhden ja neljän välillä päivässä ja niitä voidaan tehdä myös muun treenin lomassa alku- ja loppuverryttelyinä riippuen hyvin pitkälle harjoittelun kokonauskuvasta. Vaikeustason tulisi luonnollisesti nousta jakson aikana. Eli jos jakson

alussa pystyy kiipeämään ilman pumpun tunnetta 20 minuuttia greidiä 6b, voisi tavoitteena olla esimerkiksi 40 minuuttia greidiä 6b+ pitäen edelleen hapot poissa kyynärvarista. Kehitys tietenkin riippuu käytettävästä ajasta ja jakson pituudesta erittäin paljon.

Perusvoima on yksi kiipeilijän tärkeimmistä perusominaisuuksista. Sille rakennetaan maksimivoima ja voimakestävyys. Perusvoimaominaisuudet pohjautuvat hyvin pitkälle lihasten kokoon, vaikka kiipeilijän ei bodarilta tulisikaan näyttää. Lihasmassan äkillinen lisääntyminen, painon nousu ja sitä kautta oman suorituskyvyn lasku on siis turha pelko. Jos ajatellaan vain kyynärvarsia, ei kilon lisäys niihin tunnu kovin realistiselta. Maitopurkin kokoinen mötkä kyynärvarressa tosin näyttäisi kovasti mukavalta ja saisi kaverit tarjoamaan kekereissä pinaattia siman sijaan.

Eli vaikka varsinainen lihaskasvu ei olisi-kaan niin silmiinpistävää kuin jalkakyykyistä kiksinsä saavalla kaverilla, on voiman kasvu suoraan verrannollinen myös lihaksen poikkipinta-alan kasvuun. Tähän pyritään kiipeilyharjoittelussa tekemällä pääasiassa keskikipitiä bouldereita. Koska keho ei tunnista muuveja vaan voimantuottoajan, on sopiva aikaväli reitin kestolle 25–50 sekuntia. Muuveina siis siellä 6–16 välillä riippuen paljon kiipeilyn luonteesta, lukotuksien pituuksista jne. Pidemmät perusvoimareitit lähenevätkin ajallisesti jo voimakestävyysharjoittelun alarajoja. Palautus perusvoima- boulderien välillä kannattaa pitää kohtuullisena (2–5 minuuttia), että saadaan pidettyä vaikeustaso riittävänä.

Yksittäinen boulder saa siis hieman hapottaa, mutta voimakestävyysharjoittelulle tyypillistä kumuloituvaa ja syvää pumpppua ei harjoituksen aikana synny. Kiipeilijän lihasta kasvattavassa perusvoimaharjoittelussa pumpun tunne itsessään ei ole tavoite, kuten se ei sitä ole myöskään esimerkiksi kehonrakennuksessa. Harjoittelun tulisi olla progressiivista sekä reittien vaikeustasossa että nimenomaan kokonaismäärässä. Harjoittelujakso kannattaa siis aloittaa kohtuullisilla määrillä per treeni ja sitten pikkuhiljaa pyrkiä kasvattamaan sitä.

Esimerkki progressiosta:

Alussa: 12 x 7A boulder / treeni, kaksi määräpainotteista treeniä viikossa.
Tavoite: 17 x 7A+ boulder / treeni, kolme määräpainotteista treeniä viikossa.

Näin viikkomäärä kasvaa 24:stä 51:een boulderiin ja vaikeustasokin nousee hieman. Osaa reiteistä on myös pidennetty, joten reiteillä vietetään myös enemmän aikaa.

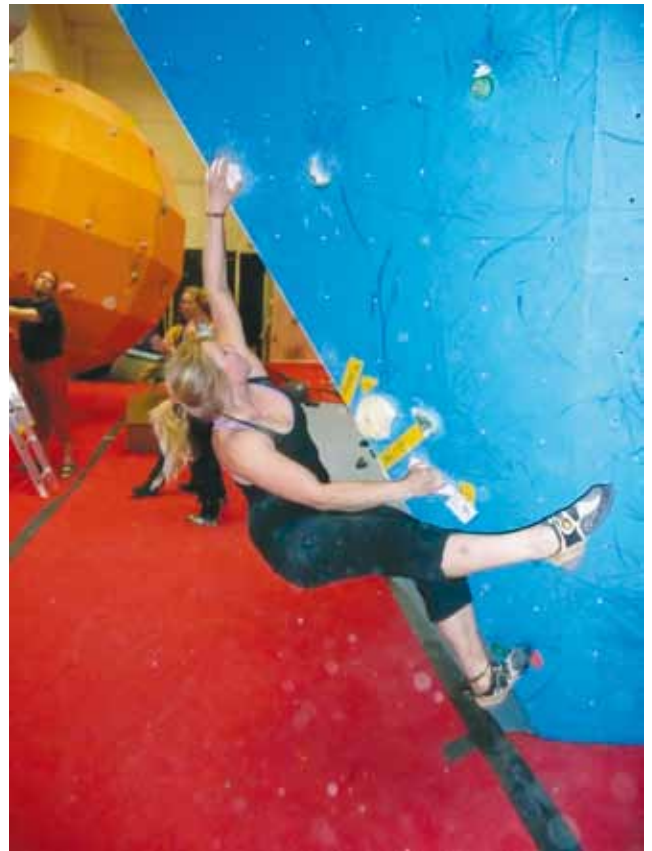
Kannattaa käyttää paljon erilaisia reittejä harjoittelussa, jos se vaan on mahdollista. Tällä taataan ensiarvoisen tärkeä liikkumisen harjoittelu, eikä vain tiettyjen reittien ulkoa oppiminen ja konemainen suorittaminen. Samoja reittejä voi kuitenkin kiivetä useaan kertaan varsinkin, jos halutaan painottaa tiettyjä ominaisuuksia, esim. ote-tyypin tai liikkumistavan suhteen jne.

Perusvoimaharjoittelussa voidaan alkukaudesta (kuukaudet 1 ja 2) käyttää myös punttisalilla tehtyjä harjoituksia, kuten erilaiset ranne- ja sormikäännöt, leuanvedot, soudut, keskivartalo- liikkeet ja punnerrukset. Näiden muu kuin lihasta kasvattava käyttö riippuu monista seikoista, mm. kiipeilijän ryhdistä, voimatasapainosta jne. Lisäksi systeemi- ja H.I.T.-seinäharjoittelun hyödyntäminen toimii perusvoimaa hankittaessa hyvin. Niiden käytön tulisi kuitenkin olla selkeästi marginaalisia, sillä kyseiset harjoitteet eivät opeta liikkumaan, mikä on kuitenkin kiipeilijän tärkein yksittäinen harjoiteltava ominaisuus. Pyritään pitämään se seikka nyt tässä pinnalla koko ajan.

Tuttuja perusvoimareittejä voi vaikeuttaa lisäämällä alkuun ja/tai loppuun otteita, muutelemalla otteita tai niiden suuntaa, kiipeämällä reitti eri tavoilla, esim. lukottamalla, lyhyt reitti kahteen kertaan, alaspäin, vain toinen jalka käytössä, päästämällä jalat irti muuvin teon jälkeen jne.

Ettei harjoittelu muodostuisi reittien runsaudesta ja monipuolisuudesta huolimatta rasi- tustasoltaan monotoniseksi, kannattaa tehok- jakin hieman vaihdella. Valikoimassa voi olla esim. kolmen tasoisia reittejä.

- 0 - I** Lämmittelyt, tekniikka
- II** **Flash-taso:** reitti topataan 1–2 yrityk- sellä
- III** **Keskitaso:** reitin pystyy kiipeämään muutamalla (5-10) yrityksellä tai alle puolessa tunnissa
- IV** **Lyhyt projekti -taso:** reitti vaatii 1–2 tuntia työstöä. Muovit saadaan on- nistumaan suhteellisen helposti, mut- ta linkittäminen on suurin haaste.

Roosan voimaa.

Esimerkki perusvoimaharjoituksesta, jossa yhdistetään erilaisia tehoalueita:

- Lämmittely:** 30' progressiivista boulderoi- tia, liikkuvuutta, tekniikkaa jne.
- Projektiosa:** 60' aikaa työstää IV- tason rei- tiä/reittejä
- Volyymiosa:** 60' aikaa kiivetä II–III -tasojen reittejä ja nostaa kokonaismää- rää
- Erikoisosa:** 30' kiipeillen reittejä erilaisilla variaatioilla, lukotuksilla jne.
- Lopetus:** 30' verryttelyä, venyttelyä jne.

Maksimivoima on boulderioijan tärkein laji- ominaisuus ja köysikiipeilijälle jälleen uusi ja tärkeä pohjaominaisuus voima- ja lihaskes- tävyyden kehittämiseen. Maksimivoimahar- joittelulla pyritään käytännössä lisäämään perusvoimaharjoittelulla aikaansaadun lihas- massan käyttötehokkuutta hermoston työ- kykyä parantamalla. Kasvatettuja lihassoluja siis opetetaan toimimaan koordinoitummin, suurempana ryhmänä kerrallaan ja yhtäaika- semmin. Motoneuroneihin ja syyttymistaa- juuksiin en tässä artikkelissa pureudu.

Käytännössä harjoittelu tapahtuu kiipeämäl- lä hyvin lyhyitä ja voimallisia reittejä, niiden osia tai tekemällä erilaisia oheisharjoitte- ta, kuten sormi- tai campus- lautaharjoituk- sia. Voimantuoton kesto aika pidetään alle 10 sekunnissa, mutta kiipeillen voi reittipituus nousta 15 sekuntiinkin asti. Eli muuveina 1–6

kappaletta, jos niistä puhutaan. Liikkumisen kannattaa olla vaihtelevasti sekä dynaamista että vääntävää, staattiseksi usein sanottua. Palautukset maksimivoimaharjoittelussa ovat aina mahdollisimman hyviä, eli harjoituksen lopussakin saattaa olla vielä kohtuullisen reipas. Tarkoitus ei ole näännyttää, vaan antaa kehelle ärsykeitä kehittymiseen. Tämän takia maksimivoimaharjoittelua voi ja kannattaakin treenata melko usein, muttei paljoa kerralla.

Vaikeiden boulderien projekointi on erinomaista maksimivoimaharjoittelua ja jos tavoitteena on tietyn reitin kiipeäminen, kannattaa harjoittelu tietenkin tehdä ko. reitillä tai siitä rakennetuilla simulaatioilla. Maksimivoimaharjoittelu on siis hermostollista, joten se on myös huomattavan lajinomaista. Puulistoilla komeasti hyppiminen ei useinkaan vastaa kiipeilyä, joten jälleen kerran oheisharjoittelun tulisi pysyä oheisharjoittelun osassa ja suurin osa maksimivoimaharjoittelustakin kannattaa tehdä kiipeillen. Tällöin kehittyy koko kehon voima, koordinaatio ja muu liiketaito samalla. Esimerkiksi lukottaminen ei koskaan ole pelkästään käden vaan koko kehon voimista ja hallinnasta kiinni. Jos kuitenkin intohimoisesti haluaa campus- laudalla harjoitella, kannattaa otevalikoimaa laajentaa saadakseen paremman siirtovaikutuksen kivelle (tai muoville).

Maksimivoimaharjoittelua voidaan yhdistää perusvoimaharjoitteluun ns. hybrideinä. Tällöin maksimiosia tehdään ensin ja sen jälkeen perusvoimaosa. Kunkin osan painotukset määrällisesti ja ajallisesti ovat sitten kiinni kiipeilijän tavoitteista. Kuten perusvoimaharjoittelussakin, kannattaa maksimivoimaakin harjoitella hyvin vaihtelevilla reiteillä, otevalikoimilla, kaltevuuksilla jne. Myös tehoalueita voi hieman laajentaa. Jos perusvoimaharjoittelussa oli käytössä tehoalueet 0 – IV, voidaan maksimitreeneihin lisätä alueet

V Pitkä projekti -taso: reitti vaatii useita päiviä työstöä. Lähes kaikki muovit pystytään tekemään parilla harjoituskerralla ja linkitystä tapahtuu pääosin 2–3 muuvin pätkissä.

VI Ykköset: tehdään vain yhden muuvin maksimeita tietyin kriteerein: esim. ”muuvi ja 2–3 sekunnin lukotus” tai ”muuvi ja seuraavan muuvin yritys”. Näitä tehdään useampia toistoja samoissa otteissa tai muuveissa, kun halutaan painottaa tiettyjä ominaisuuksia.

Esimerkki maksimivoimaharjoituksesta:

Lämmittely: 30´ progressiivista boulderointia, liikkuvuutta, tekniikkaa jne.

Projektiosa: 60´ työstetään V-tason reittiä/reittejä tai tehdään ykkösiä (VI) tai campus- lautaharjoitus 2–3 otteella valikoimas-

ta: openhand, ½-krimppi, pyöreä sloper, litteä sloper, pinch

Erikoisosa: 30´ 1–3” pituisia lukkoja eri otteista, eri asennoista, eri suuntiin. Painotetaan ns. otteen ulos lukottamista, jolla vältetään kynnärpään vammoja.

Lopetus: 30´ verryttelyä, venyttelyä jne.

Esimerkki hybridiharjoituksesta:

Lämmittely: 30´ progressiivista boulderointia, liikelaajuushakua, liikkuvuutta, tekniikkaa jne.

Projektiosa: 60´ aikaa työstää V-tason reittiä/reittejä tai tehdään ykkösiä (VI)

Volymiosa: 60´ aikaa kiivetä II-III -tasojen reittejä ja nostaa harjoituksen määrää

Erikoisosa: 30´ kiipeillen reittejä erilaisilla variaatioilla, lukotuksia jne.

Lopetus: 30´ verryttelyä, venyttelyä jne.

Voimakestävyys on köysikiipeilijän tärkein lajiominaisuus. Varsinkin redpointeissa voimakestävyys on suuressa roolissa suoritusajan ollessa varsin lyhyt verrattuna onsighteihin. Kehittyäkseen mahdollisimman hyväksi voimakestävyys tarvitsee alleen hyvän peruskestävyyden, perus- ja maksimivoiman. Köysikiipeilijän tulisi siis ominaisuustasolla harjoitella huomattavan laajasti verrattuna boulderioijaan.

Voimakestävyyttä harjoitellaan 1½–3 minuuttia kestäville jatkuvilla tai intervalli- kiipeilyillä. Käytännössä tämä tarkoittaa lyhyitä reittejä, boulder- poikkareita tai peräkkäisiä (perusvoima)boudereita. Jälkimmäiset ovat tehokkaimpia tapoja kehittää voimakestävyyttä, sillä niissä voidaan vaikeus ja kiipeilytyyli (kaltevuus, otteet jne) säätää tarkasti varsinkin sisällä ja kiipeily suuntautuu ylöspäin toisin kuin poikkareissa. Sarjoja tehdään yleensä 4–6 yhdessä harjoituksessa. Jos viimeisen sarjan jälkeen tuntuu että varaa jäi, on reitien vaikeustasoa nostettava. Ideaalitalanteessa viimeisen sarjan viimeisen boulderin viimeinen ote jaksetaan pitää kiinni vain, jos maailman kohtalo olisi siitä kiinni. Harjoittelun ei kuitenkaan varsinkaan jakson alussa tarvitse/kannata olla suhteellisesti noin tiukkaa. Kehitystä tapahtuu joka tapauksessa. Jos palautuminen on hyvän peruskestävyyden ansiosta kunnossa, voidaan harjoitus toistaa hyvän (vähintään 30´) palautuksen jälkeen.

Jos harjoittelun tavoitteena on joku tietty köysireitti, kannattaa harjoittelu jälleen kerran tehdä itse reitillä, sen osilla tai sitten rakentaa niistä simulaatioita sisäseinille. Jos osista tehdään vaikeampia ja niitä kiivetään hieman pidemmällä (30–60”) tauoilla, kohdistuu har-

joitusvaikutus enemmän voimakestävyuden voimapaähän. Jos taas boulderit kiivetään ilman taukoa esim. alas kiiveten/hypäten ja heti seuraavaan siirtyen, kehitetään enemmän kestävyyspäättä. Harjoitteiden muokkauksessa kyse on tietenkin kiipeilijän tavoitteista. Kannattaa myös ottaa huomioon kehitystä rajoittavat heikkoudet, ettei keskity vain parantamaan vahvuuksia.

Esimerkki voimakestävyysharjoituksesta (voimapainotus):

Yksi sarja: 5 boulderia, 60” palautus boulderien välillä. Viimeisen boulderin jälkeen 7 minuutin lepo. Palautus pidetään siis yleensä pidempänä kuin työosuus. Kuten aiemmin mainittiin, sarjoja tehdään 4–6.

Esimerkki voimakestävyysharjoituksesta (kestävyyspainotus):

Yksi sarja: 5 boulderia, 5” palautus (mankaus) boulderien välillä. Viimeisen boulderin jälkeen 2½ minuutin lepo eli palautukset ovat pääosin samoja tai lyhyempiä kuin työosuus.

Lihaskestävyys on onsight- kiipeilijälle ominaisuus, johon kannattaa panostaa laajalajaisen reitinlukutaidon lisäksi. Jos reitin redpointtaaminen kestää muutaman minuutin, saattaa saman reitin onsight kestää jopa kymmenen kertaa pidempään. Tämän takia ominaisuusharjoittelussa tulisi kiinnittää huolta myös muuhun kuin yleisimmin tehtyyn voima- ja voimakestävyysharjoitteluun.

Lihaskestävyysharjoittelu muistuttaa käytännössä voimakestävyystreenejä, mutta voimantuottoajat ovat pidempiä. Yhden sarjan kesto liikkuu välillä 5–10, jopa 15 minuuttia. Sarjoja tehdään voimakestävyystyylin 4–6 yhdessä harjoituksessa. Voimakestävyysharjoittelun periaatteet soveltuvat hyvin myös lihaskestävyyden kehittämiseen.

Esimerkki lihaskestävyysharjoituksesta (voimapainotus):

Yksi sarja: 10 boulderia, 30” palautus boulderien välillä. Sarjan jälkeen 15 minuutin lepo.

Esimerkki lihaskestävyysharjoituksesta (kestävyyspainotus):

Yksi sarja: 10 boulderia, 5” palautus (mankaus) boulderien välillä. Sarjan jälkeen 5 minuutin lepo.

Esimerkki lihaskestävyysharjoituksesta köysiseinällä:

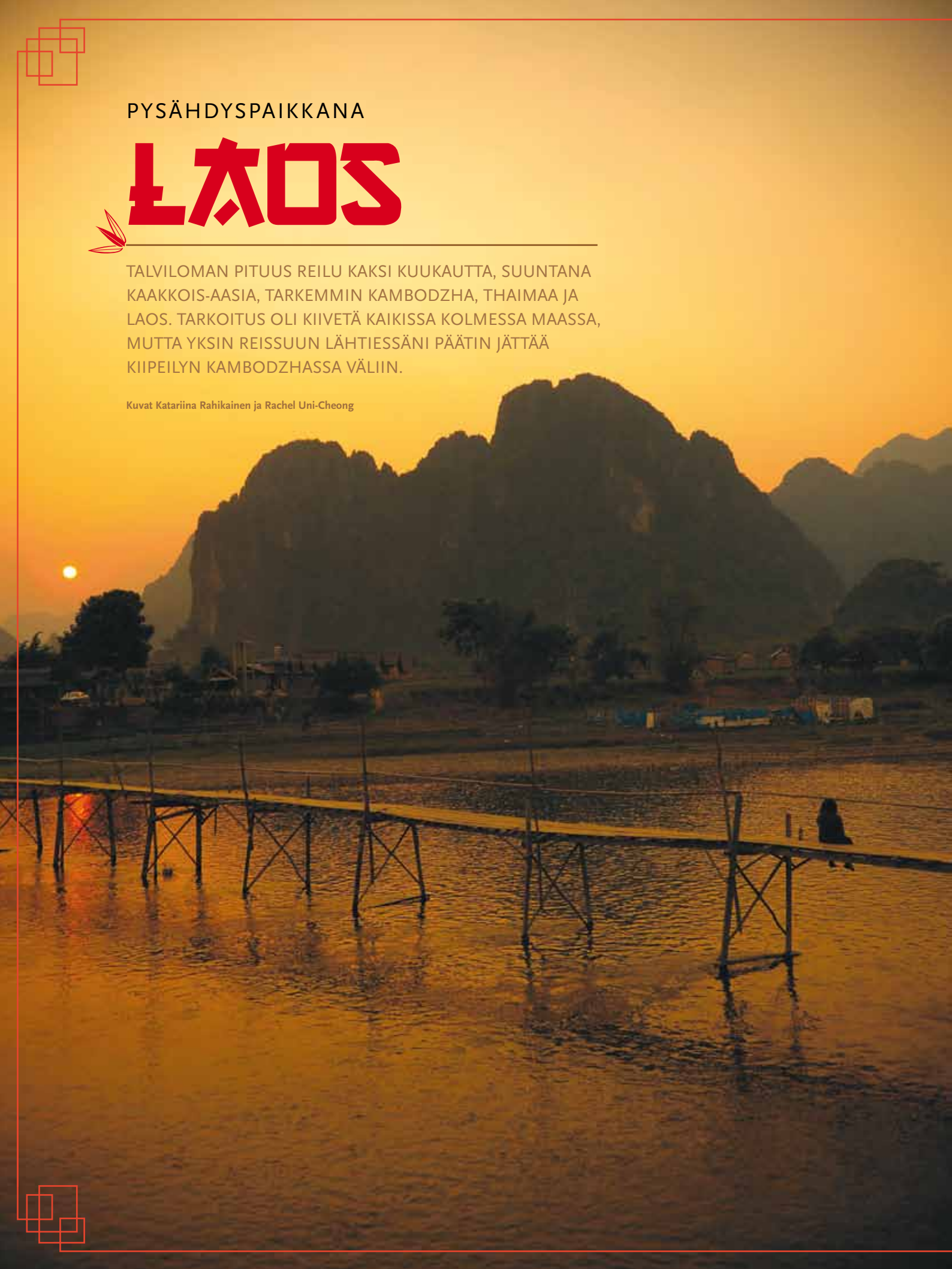
Yksi sarja: 2 x 3 minuuttia kestävä reitti, 30” palautus reittien välillä. Toisen reitin jälkeen 5 minuutin lepo. Ja jälleen kertauksena: tällaisia sarjoja tehdään 4–6.

PYSÄHDYSPAIKKANA

LAOS

TALVILOMAN PITUUS REILU KAKSI KUUKAUTTA, SUUNTANA KAAKKOIS-AASIA, TARKEMMIN KAMBODZHA, THAIMAA JA LAOS. TARKOITUS OLI KIIVETÄ KAIKISSA KOLMESSA MAASSA, MUTTA YKSIN REISSUUN LÄHTIESSÄNI PÄÄTIN JÄTTÄÄ KIIPEILYN KAMBODZHASSA VÄLIIN.

Kuvat Katariina Rahikainen ja Rachel Uni-Cheong

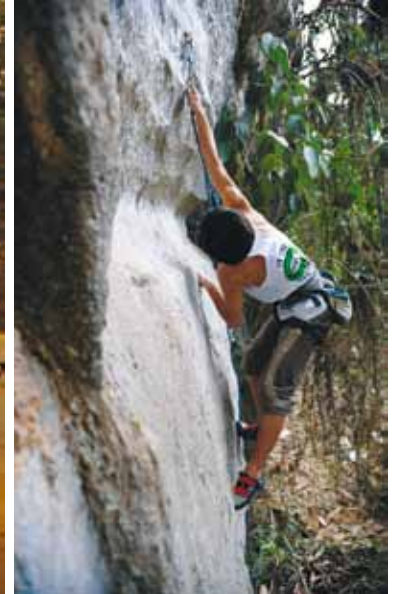
Katariina Rahikainen ja Papaya Tree (7b+).

Na Pha Daeng.

Katuelämää Luang Prabangissa.

Xiao BT ja Papaya Tree (7b+).

Netistä tietoa etsiessäni kiipeily siellä ei vaikuttanut mitenkään huikaisevalta. Kambodzhassa ollessani keskityinkin siis vain orpokodissa vapaaehtoisena työskentelemiseen ja maailman suurimman temppelikompleksin, Angkor Watin, näkemiseen. Siem Reapista tosin löysin yllättäen pienen boulderkeivin, jossa pientä tuntuun saa pidettyä yllä. Kambodzhan jälkeen kohteena oli Krabi, Thaimaan kiipeilymekka. Siellä kiipeilystä ei sen enempää – sen verran tuttu paikka varmasti monelle on.

Saavuttuani Laosin rajalle rinkka selässäni kuukauden Krabilla kiipeilyn jälkeen tunsin taas yhtäkkiä olevani matkalla. Tonsain pieni turvallinen lintukoto oli enää muisto vain ja reiteiltä hankitut mustelmatkin ehtineet haalistua. Rajalta suuntasin ensin Laosin pääkaupungin, Vientianen bussiasemalle ja sieltä paikallisbussilla (3 US dollaria) Vang Viengiin, jossa kuuleman mukaan suurin osa kiipeilystä sijaitsee. Kolmen tunnin matka sujui rattoisasti bussin keskikäytävällä pikkupenkillä istuen – onneksi tällä kertaa kyydissä ei ollut kanoja tai muitakaan kotieläimiä. Bussissa tapasin myös yhden niistä muutamasta sujuvaa englantia puhuvasta paikallisesta koko reissun aikana.

Saavuttuani Vang Viengiin yksin, ensimmäinen missioni oli löytää minua odottavat kiipeilykaverini, jotka olin siellä sopinut tapaavani. He tosin lähtisivät pois jo muutaman päivän kuluttua, joten haussa oli uusi kiipeilykaveri loppuajalle – se löytyikin onneksi jo heti ensimmäisenä päivänä kalliolta. Samaisen herran olin nähnyt jo Krabilla slacklinella lähes joka ilta. Tosin hän ei ollut aivan niin innokas kiipeilijä kuin mi-

nä, ja hermoja tuli ainakin pidennettyä seuraavan reilun viikon aikana roimasti ja kuulinkin useasti kommentit “ei nyt vielä, ehtiähän tässä vielä kiivetä” tai “etkös sä pidä ollenkaan lepopäivää?” –No eilenhän oli jo lepopäivä, mehän vaan käveltiin lähes koko päivä rinkka selässä”. Seurauksena oli se, että yritin epätoivoisesti omaksua “Laos-mentaliteetin”; chillaila, elää kiirehtimättä ja olla stressaamatta jos päivän kiipeilynti jäi vain yhteen kiivettyyn reittiin.

Muutamien hyvien tikkien lisäksi (vaikka yhteenlaskettu metrimäärä jäikin vähäiseksi) sain kokea Laosissa sen koskemattoman luonnon, jonka takia moni reissaaja sinne meneekin. Siispä Laos-mentaliteetin hyvin omaksuneen kiipeilyparini ansiosta Vang Viengin lähiseutu ja luonto tulivat tutuksi minullekin – telttailimme (tai “moskiittoverkkolimme”) kallioiden lähistöllä, nukuimme viidakon keskellä laaksossa vuorten ympäröimänä, iftasimme olutpakan ja muiden ajoneuvojen kyydissä kiipeilypaikoille, nukuimme ravintolan terassilla omistajan luvalla moskiittoverkon alla ensin nautittuamme hänen kanssaan useamman kupillisen paikallista väkevää “laolaoa” ja jouduimme mehiläisten hyökkäyksen kohteeksi lämmittelyreitit aikana. (Tai lähinnä kiipeilykaverini joutui, minä onnistuin kiipeämään reitin huomaamatta ruskeaa heiluvaa “stalaktiittia” kahdenkymmenen metrin kohdalla kaksi metriä vasemmalla – joka ei siis ollutkaan stalaktiitti, vaan isokokoinen henkilön yläruumiin kokoinen mehiläispesä).

Lisäksi hänen kauttaan tutustuin kahteen muuhun reissaajaan, jotka eräänä päivänä meitä etsiessään olivat eksyneet ja tutustuneet pai-

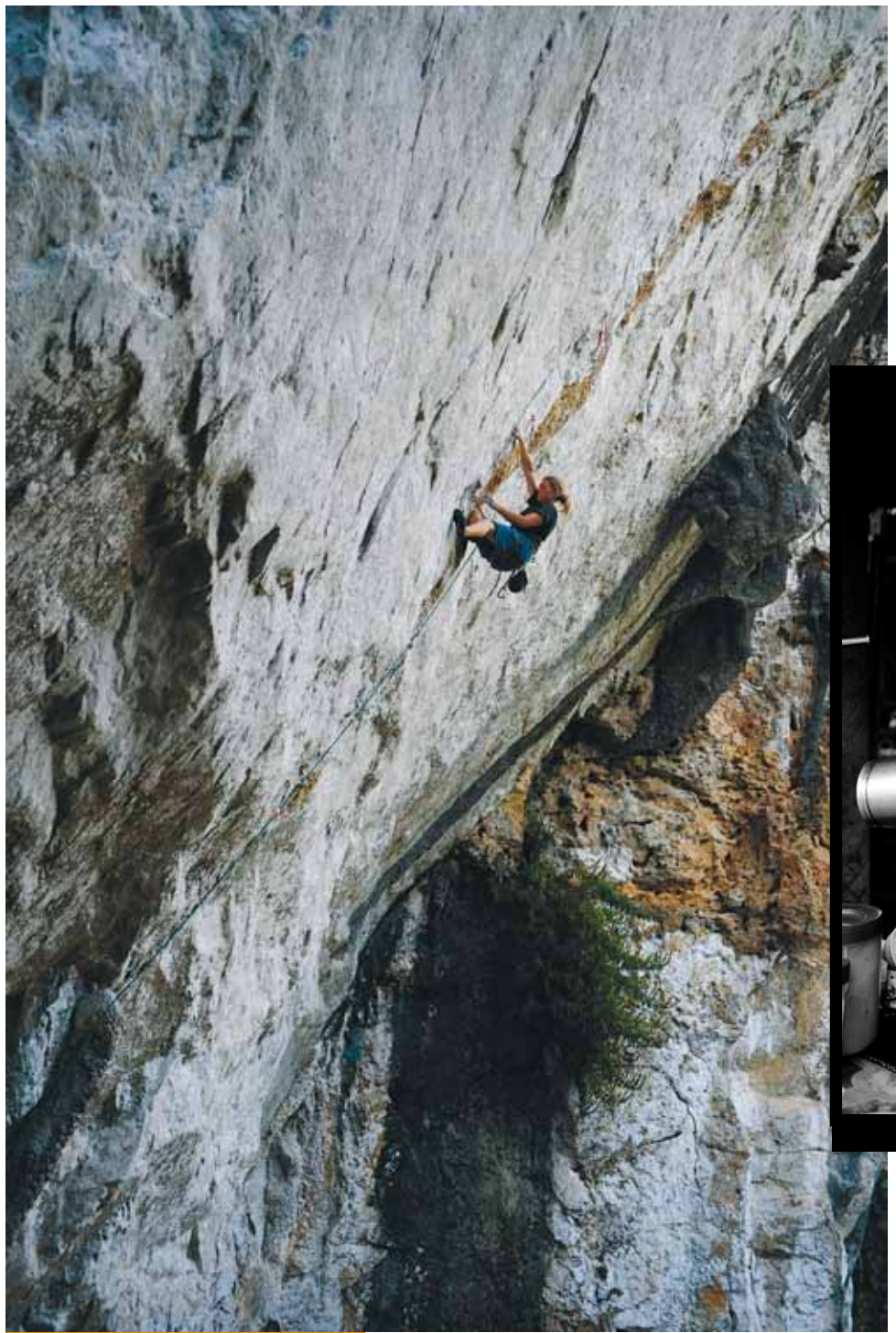

Xiaolei Wang ja Xiao BT valmiina kiipeilyyn.

kallisiin maanviljelijöihin. Seurauksena paria päivää myöhemmin mekin nukuimme paikallisella farmilla kanojen, vuohien ja lehmien kanssa ja kalastimme – tai yritimme kalastaa – käsin kuunvalossa lamppu otsalla ja vedenkestävä akku vyötärölle kiinnitettynä. Kotitekoinen viritelmä vyötärölle kiinnitettävästä akusta oli aika... köhm... mielenkiintoinen.

Itse Vang Viengin “kaupunki” (as. 30 000) ei ole mitenkään kummoinen paikka. Jos haluaa rumasti sanoa tai lainata lauseita esim. Lonely Planetista, sen voi sanoa olevan kuin keskittymä Kaakkois-Aasian juopottelevia reppureissaajia. Lähes joka neljäs nilkuttaa kadulla jalassaan tai kädessään side epäonnisen “tubing” -keikan jälkeen – kokemus jota ilman Vang Viengistä ei kuulemma pitäisi lähteä. Minä lähdin. Aikani meni pääosin asutuksen ulkopuolella joten paikan juhlimiskulttuuri jäi vähälle tutustumiselle. Laosissa pärjää pienellä budjetilla, riippuen mukavuuksasteestaan.

Halvimmat bungalowit maksavat kolme dollaria yö ja dormeissa voi nukkua kahdella. Oma teltta tai moskiittoverkko mukaan ja nukkuminen on ilmaista kuin saippua. Ruokaan voi kuluttaa paljon tai vähän rahaa – ulkomaalaisena maksat kuitenkin aina enemmän kuin paikalliset. Eri hinnoittelu paikallisille ja ulkomaalaisille on tehty näkyväksi, ja siihen pitää vain tottua. Noin kuuden miljoonan asukkaan valtio on vielä hyvin köyhä ja moni elää vielä köyhyysrajan alapuolella – siis kasvava turismi on hyvä oljenkorssi päästä irti välittömästä köyhyydestä, aivan

Katariina Rahikainen ja Dreamcatcher (7c).

kuten se oli Thaimaalle joitakin vuosia sitten. Ranskalaistyylisiin “bagueetteihin” kyllästyy parissa päivässä, mutta ne ovat hyvää evästä kalliolle ja täyttävät masun mukavasti pikurahalla. Ostokset voi tehdä Laosin omalla valuutalla “kip”:illä tai USAn dollareilla. Vang Viengistä löytyy pankkiautomaatteja sekä Western Union, jonne voi siirättää rahaa hätätilanteessa (kiitos muuten Markku Laineelle). Turismi on valitettavasti jättänyt jälkensä ainakin kaupunkikulttuuriin, ja epämukavalta

rahastusmeiningiltä ei voi välttyä turistialueilla liikkua. Astuessasi asutuksen ulkopuolelle voit kohdata sen vieraanvaraisuuden ja välittömyyden, minkä takia monet reissajat maahan rakastuvat.

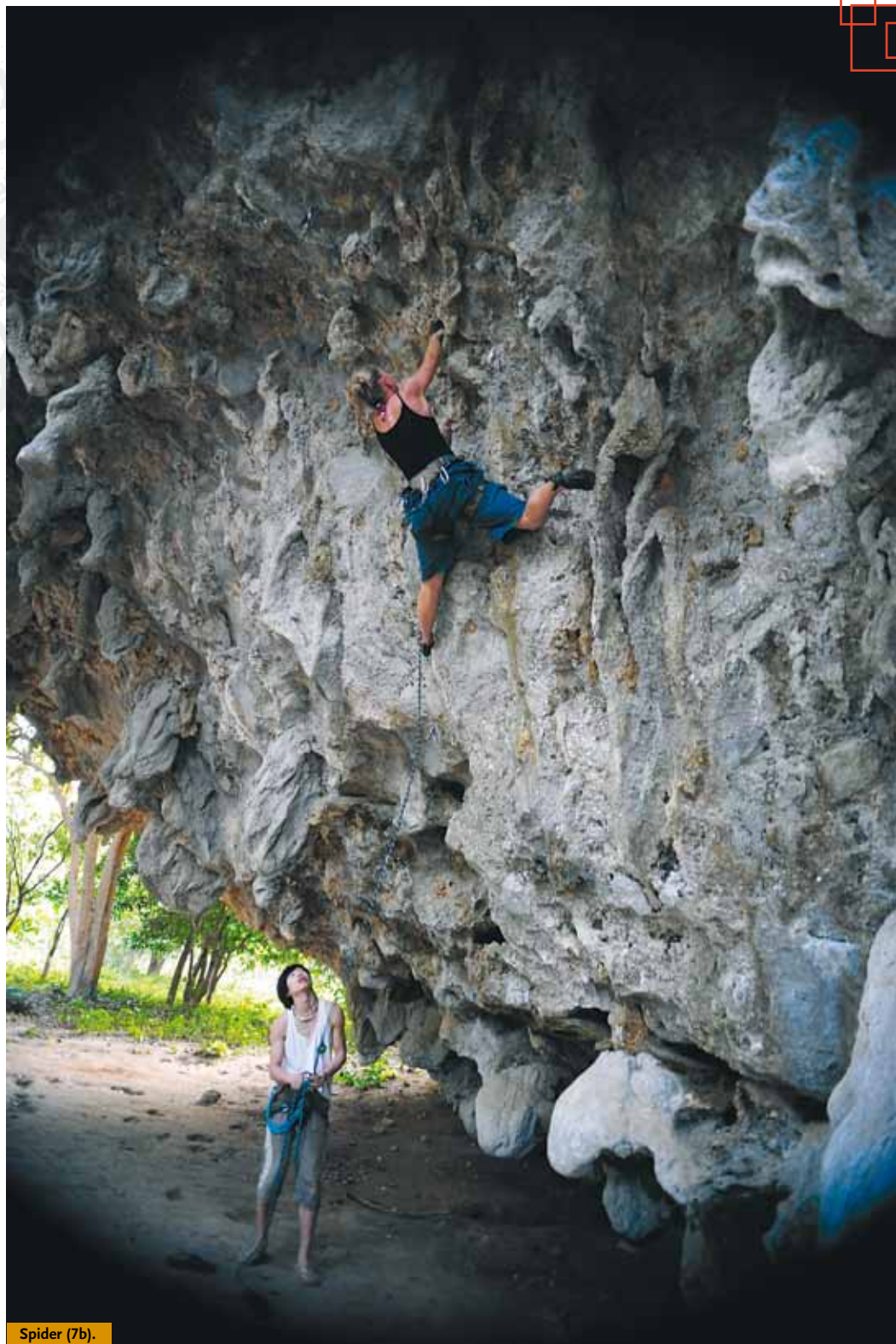
Kiipeily Laosissa on nuori laji, aivan kuten monessa muussa Kaakkois-Aasian maissa. Ensimmäiset reitit Laosiin tehtiin Volker Schöfflin ja kumppaneiden toimesta vuonna 2002 – kyseinen herra on ammatiltaan lää-

Rachel Uni-Cheong

Laos-kahvin keitossa.

Spider (7b).

käri, joka on kirjoittanut ainakin mm. kiipeilyvammoista jokusen opuksen. Vang Viengillä ja kiipeilyllä Laosissa on vielä potentiaalia kehittyä – sen verran paljon kalliota ympäristössä on ja Schöfflin vierailun jälkeen harmillisen vähän kiipeilijöitä on ollut paikalla kehittämässä toimintaa ja esimerkiksi uusimassa haptuneita pultteja.

Paras aika kiipeilylle Laosissa on marraskuusta maaliskuulle. Touko-lokakuussa kiipeilyä haittaa sadekausi, jonka aikana kiipei-

lystä on kuulemma pääsääntöisesti mahdollon haaveilla. Tosin Krabin jälkeen helmikuun loppu Laosissa tuntui lähes kylmysshokilta jo, mutta se toimi mukavana pehmeänä laskuna yöspäin pohjoiseen siirryttäessä. Adam's Rock climbing schoolin väitetään toimivan kohtauspaikkana kiipeilyparia kaipaaville – tosiasiaassa kiipeilyparin löydät todennäköisimmin Sleeping Wall –nimiseltä lähikalliolta. Yksin reissaavalle kiipeilijälle Laos ei olekaan mikään Krabin kaltainen paikka josta

kiipeilyparin löytää varmasti ja jonkinkaltaista boulderbar:ia Vang Vieng kaipaisikin.

Kiipeilyltään ja lähestymisiltään Vang Vieng muistuttaa käymistäni paikoista eniten Kinnan Yangshuota – pienessä mittakaavassa. Lähestymiset vaativat usein tahtoa, myös sen takia että sektoreiden löytäminen ei aina ole niin yksinkertaista. Viidakkoveitsi (machete) voi hyvin tulla tarpeeseen. Vang Vieng ei ehkä ole paras paikka kiipeä-

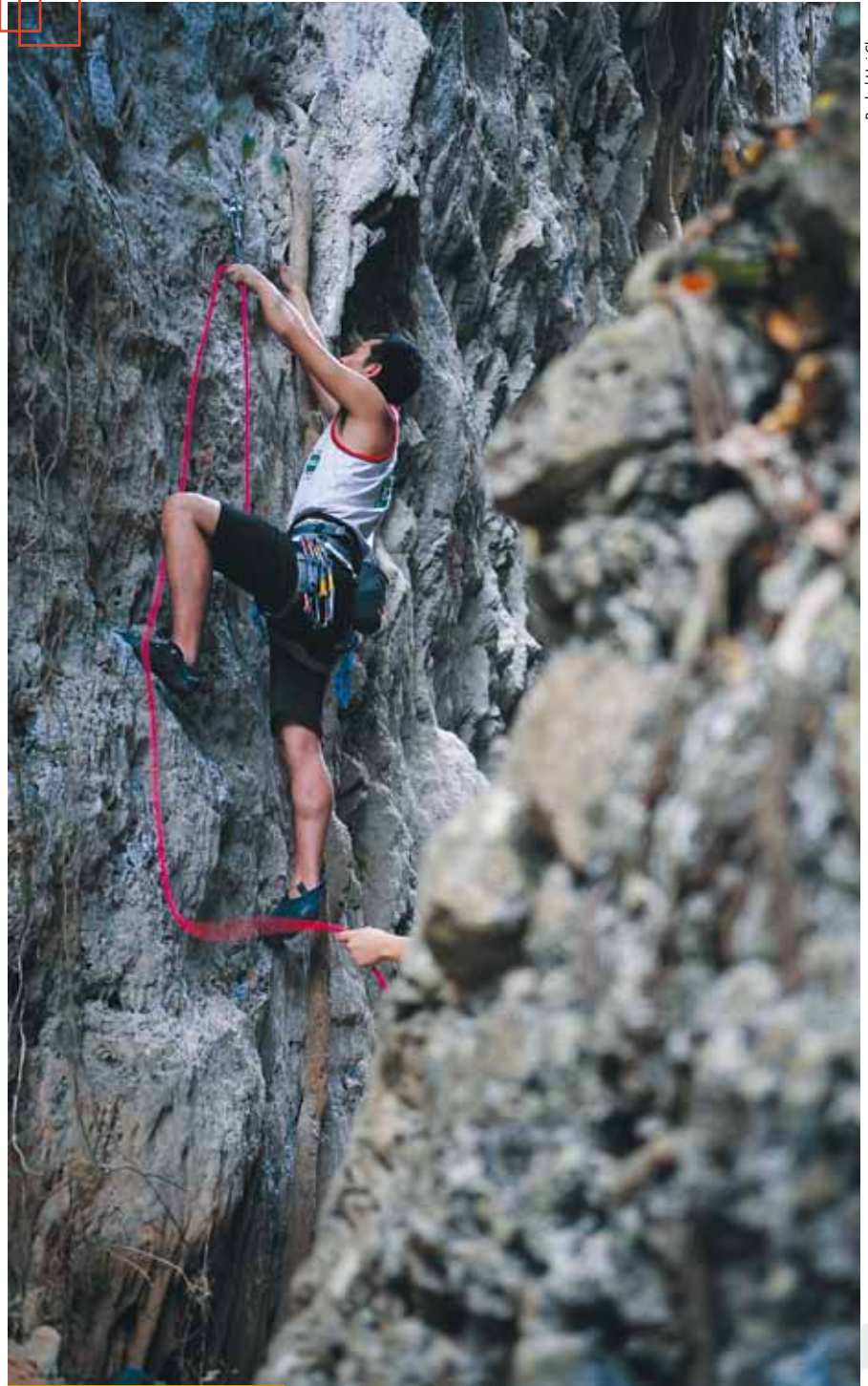
BUILT
TO
ROCK

snap

Myynti:

Rachel Uni-Cheong

Xiaolei Wang ja White Jungle (6b+).

ville lapsiperheille, ainakaan jos lapset ovat pieniä. Kiipeily on kuitenkin hienoa ja vaihtelevaa kalkkikiveä sektorista riippuen, tosin muutamalla sektorilla uusia pultteja kaipaisivat vähintään ankkurit (mm. Tham Nam Them, jossa prusik-kikka oli käytössä jokaiselta ankurilta laskeutuessa). Suurin osa ankkureista on muodostettu kahdesta pultista joihin molempiin on kiinnitetty köydestä tehty slingi, sekä toisessa pultissa olevasta laskeutumismayonista.

Tällä hetkellä kallioita Vang Viengin läheis-

sydessä on noin kahdeksan, joista yhteenlaskettujen reittien määrä reilu sata. Lisää alueelle toki mahtuu – esimerkkinä mm. kiipeilevä Hot Rock –ryhmä, joka pulttasi lisää reittejä jo aiemmin avatulle kalliolle viime vuoden puolella. Vajaa pari viikkoa Vang Viengissä ei itselleni riittänyt kaikkien sektorien tutkimiseen – se tosin onnistuu jos ajankäyttönsä suunnittelee hieman tarkemmin kuin meikäläinen eikä eksy viidakkoon (ja lisäksi kiipeilee jonkun yhtä innokkaan kanssa). Kiipeily ei vielä ole vakiinnuttanut suo-

siotaan Laosissa ja useat paikalliset kiipeilijät ovatkin "expatteja". Osa reiteistä on likaisia, varsinkin sadekauden jälkeen – tai voi olla että siihen vaikuttaa myös kiipeilijöiden vähäisyys. Näin ollen ne vaativat putsausta ennen kuin niitä voi oikeasti kiivetä – sen totesin itse karvaasti viettäen noin tunnin puhdistamalla 7a:n halkeamaa, joka oli ehkä miljoonan (ison) hämähäkin koti ja ohikulkureitti myös muurahaisten armeijalle. Ainakin araknofobiani sai jossain määrin kyytiä, täytyy kyllä myöntää. Jos siis haluaa "suoraan biitsiltä reitille", kannattanee valita Tonsain kiillottuneet rantakalliot. Laosissa oli kuitenkin omasta mielestäni 2 kuukauden reissun ajan hienoin reitti, Vang Viengin Na Pha Daeng-kallion Dreamcatcher-niminen pitkä 7c-reitti – aivan kuten Kyrklundin Miku oli vihjaillut. Sen verran isot juhlat tämänkertainen "Pumpfest" -niminen yllätysvieras kuitenkin järjesti, että kahdella yrityksellä redpoint jäi vielä tekemättä. Onpahan jotakin hampaankolossa ensi reissulle.

Totuus on, että pelkästään kiipeilyn takia Laosiin ei mielestäni ainakaan tällä hetkellä vielä kannata lähteä. Mikäli kiipeilyn lisäksi haluaa kuitenkin esimerkiksi retkeillä, teltailla, etsiä uusia kehitettäviä kallioita tai tehdä reittejä, Laos on siihen oiva paikka. Pysähdyspaikkana muiden Kaakkois-Aasian kiipeilymekkojen välillä se ei ole ollenkaan huono vaihtoehto.

Lisätietoa ja topo: www.laos-climbing.com ja www.greendiscoverylaos.com

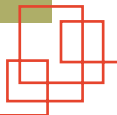
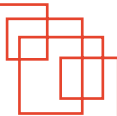

Suosittelen:

- * kalastusta paikalliseen tyyliin
- * liftaamista
- * moskiittoverkkoilua
- * laolaoa paikallisten kanssa
- * reitin tarkistamista jättiläismäisten mehiläispesien varalta
- * Otherside –bungaloweja joen toisella puolella
- * Laos-kahvia
- * Laos-mentaliteetin omaksumista

En suosittelen:

- * joen ylittämistä "muka matalasta kohtaa" täysi rinka selässä
- * moskiittoverkkoilua helmikuussa ilman makuupussia
- * arvotavaroiden jättämistä kiven taakse (tai hotellihuoneeseen)
- * riippumaton kiinnittämistä papaijapuuhun
- * laskeutumista joiltakin ankkureilta ilman prusik-turvaa

LA SPORTIVA® is a trademark of the shoe manufacturing company "La Sportiva S.p.A." located in Italy (TM) ©B.F. [www.lgsbi.it] Photo © La Sportiva

K
A
T
A
N
A
L
A
C
E
S

KATANA LACES

Lace up version of the famous Katana model which offers the same excellent multifunctional performance with the addition of several new technical solutions which further enhance the high levels of performance.

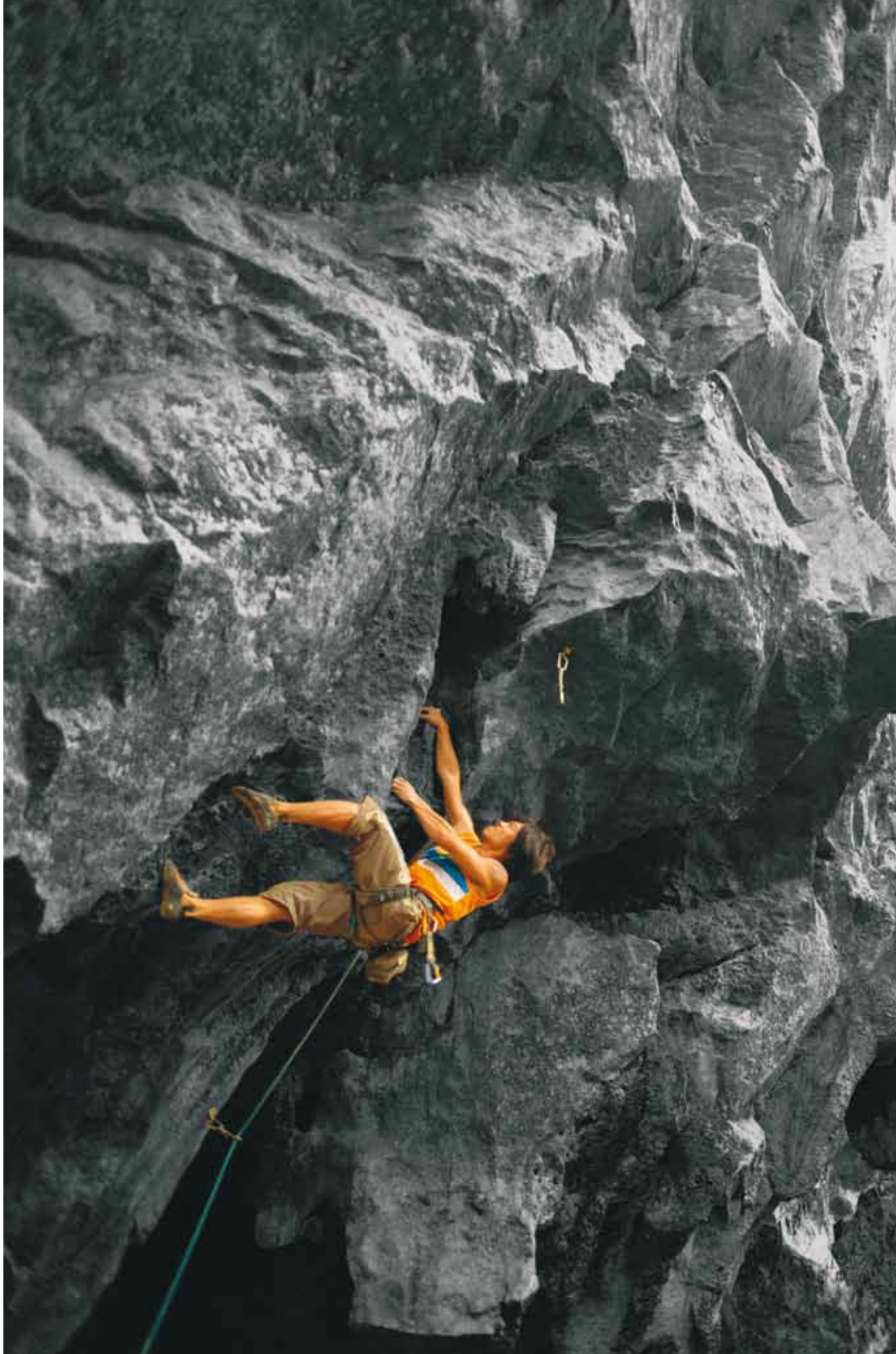

LA SPORTIVA®
innovation with passion

www.lasportiva.com

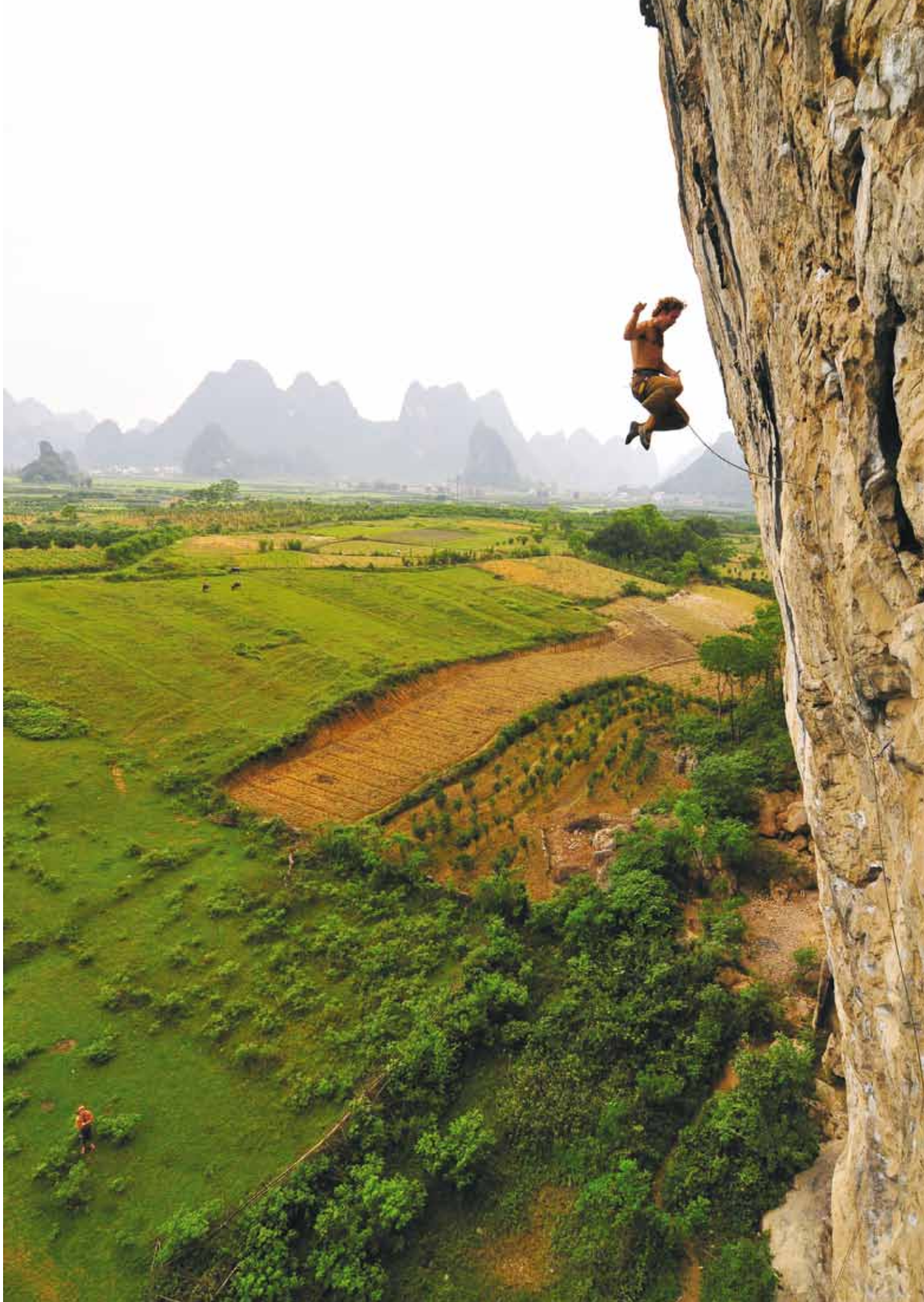
Galleria

Galleria julkaistaan jokaisessa kiipeilylehdessä. Lähetä omat täysosumasi Kiipeilylehteen osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi

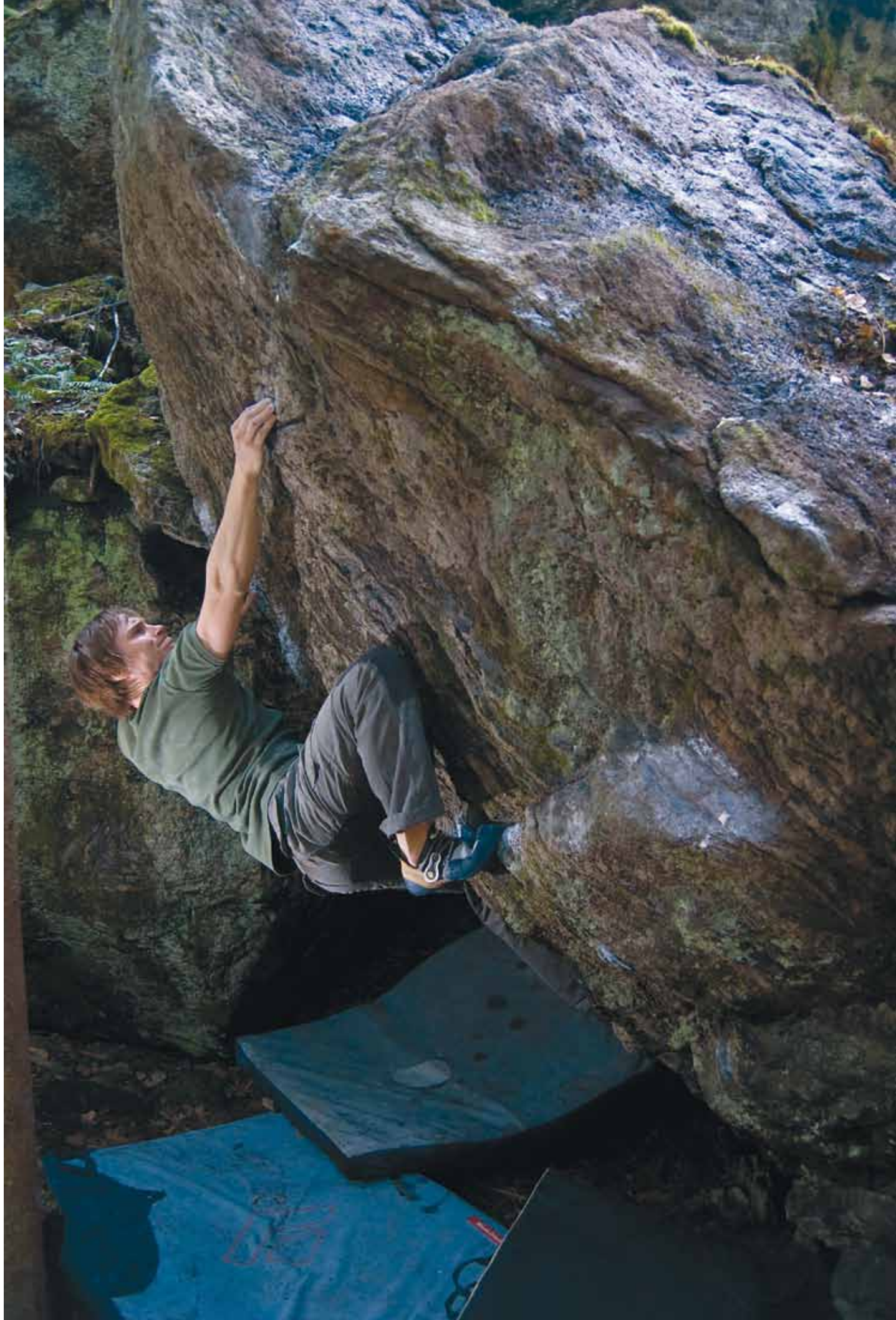

Xiao Bt, Dreamcatcher, 7c, Na Pha Daeng, Laos. Kuva Rachel Uni-Cheong.

Juha Sillanpää, White Devil, 7c, White Mountain, Yangshuo, Kiina. Kuva Luke Milnes.

Matti Sillanpää, Takaraivo, 7c, Sippo. Kuva Anssi Laatikainen.

Santeri Turkulainen, JP's Split Apple Dyno sitstart V7, Flock Hill. Kuva Miku Kyrklund.

HIGH SPORT COSTA BLANCALLA

Kuvittele neljätoista vaasalaista, kaksi kämppää, kolme autoa, kymmenen päivää. Erilaisia persoonallisuuksia, päivärytmejä, mieltymyksiä ja varsinkin erilaiset kiipeilytaustat kokemuksen vaihdellessa vuodesta kymmeneen vuoteen. Lisätään soppaan vielä loputon määrä piruilua. Mitä tästä voi seurata? Täydellinen loma, ainakin meidän mielestämme!

Lauantai 20.3.2010

Halpalentoyhtiön lennot London-Gatwickin kautta Espanjan Alicanteen, jossa meitä odotti kolme ennakolta tilattua vuokra-autoa, sujivat mutkitta. Siis jos sattuu pitämään mutkattomana sitä, että ensimmäinen lento on tunnin myöhässä, yksi passi melkein kateissa, ja ti-

la-auton sijasta meille tarjottiin Fiat Punttoa. Saatuamme vaihdettua auton vähän kalliimpaan ja vanhempaan lähdimme seikkailemaan navigaattorimme armoilla kohti majapaikkaamme.

Espanjalaiset olivat päättäneet ilahduttaa meitä laittamalla yhden pääteistä poikki. Monen serpentiinimutkan jälkeen pääsimme viimein poliisisaattueessa perille pieneen vuoristokylään nimeltä Abdet, jossa kaksi vuokrattua kämppää odottivat 14 väsynyttä (tai ylienergistä) vaasalaista kiipeilijää. Otsalamppujen valossa – havaitsimme tien lisäksi sähköjen olevan poikki – totesimme, että meillä on aika siistit kolmi-kerroksiset kämpät vierekkäisine kattoterasseineen...

Sunnuntai 21.3.

Edelleen sähköttöä. Kämpät lämpenivät jännällä sähkökäyttöisellä pellettitakalla. Tai olisivat lämmenneet... Onneksi toisessa kämpässä oli sentään kaasuhella. Lähtiessämme aamusta liikkeelle kuulimme, että saataisimme saada sähköt seuraavana päivänä. Mañana, mañana...

Pari tuntia kului tihkusateessa avoinna olevan ostoskeskuksen etsimiseen. Löysimme viimein kaupan ja saimme ruokaa jota varten meillä ei ollut toimivaa jääkaappia. Onneksi viinit säilyvät mainiosti viileässäkin.

Iltapäivällä päästiin kiipeilyn pariin, noin tunnin automatkan päästä löytyvään Sierra de Toixiin. Parin minuutin lähestymiskävelyn jälkeen löytyivät ensimmäiset Toixin noin 150 reitistä. Kallioita ja vuoria vastapäätä näkyi vain Välimeri. Valtaosa reiteistä oli pultattuja, ja pultit vaikuttivat luotettavilta ja melko tiheästi laitetuilta. Greidit olivat välillä 3/8a, joten myös aloittelijoille löytyi paljon sopivia reittejä.

Aloittelijan silmissä kalkkikivikalliot muistuttavat enemmän sveitsiläistä juustoa kuin pohjalaista graniittia. Kalkkikivi liukenee veteen, ja tämän ominaisuuden ansiosta syntyy mitä erimuotoisimpia koloja ja jopa tunneleita, mikä tekee kalkkikiven otevalikoimasta vaihtelevamman kuin graniitin.

Pimeys alkoi laskeutua seitsemän maissa ja tihkusateen saattamana palasimme autoille. Kalkkikivestä paljastui toinenkin ominaisuus, nimittäin että se on graniittia liukkaampaa, varsinkin jos se on märkä tai kulunut.

Illalla grillasimme porukalla. Meillä oli kaksi ammattikokkia mukana, isolla porukalla reissaamisella on selvästi etunsa!!

Maanantai 22.3.

Onneksi lämminvesi toimi kaasulla. Aamiaisen ja lyhyen suunnittelun jälkeen suuntasimme kohti Sellan kallioita. Sella sijaitsee sisämaassa, noin tunnin ajon päästä kämpistämme. Meillä matkaan meni tosin melkein kaksi tuntia, sillä navigaattorimme oli löytänyt oikotien! Se kapeni lopuksi hyvin mutkittelevaksi soratieksi vuorten ja laaksojen halki. (Kannattaa laittaa navigaattori asetukselle ”nopein reitti” eikä lyhyin... Ja kannattaa muuten päivittää myös ne Espanjan kartat ennen kuin lähtee kotoa. Muuten tekin saatatte löytää itsenne vaihtoehdotta ”the most adventurous route”!) Walki-talkit autoissa osoittautuvat käteviksi, vaikka kantama vuoristossa oli rajoitettu. Ne soveltuvat erityisen mainiosti yleiseen kettuihuun. Välillä myös ajo-ohjeiden antoon.

Sellasta löytyy viiden minuutin lähestymisen jälkeen pultattua kiivetävää vaikka kuinka, noin 280 reittiä kaukaisimmat sektorit mukaan lukien, myös joitain lyhyitä multi-pitchejä. Kallio tuntui olevan jonkin verran Toixia terävämpää. Greidit vaihtelivat välillä 3/8c. Osa tutustui

täällä ensimmäistä kertaa välistäntyöskentelyyn helpohkoilla muutama k:n reiteillä, ja olivat varsin ihastuneita puuhaan. Aurinkoinen päivä oli houkuttellut Sellaan runsaasti kiipeilijöitä ja muutamille helpommille reiteille sai hieman jopa jonotella.

Puhelu vuokraemännältä kertoi, että sähkö toimii taas! Kun siis pääsimme myöhään kämpille, meillä toimi hella, jääkaappi, pellettitakka ja valot. Luksusta! Keittiön pöydän ääressä suunniteltiin myöhään tulevia seikkailuja. Peñón de Ifachin hienot 8kp multi-pitchit mainittiin ja pohdittiin. Muutaman päivän miettimisen jälkeen lopulta kaikki halusivat sinne.

Tiistai 23.3.

Lähellä kämppiämme Abdetin välittömässä läheisyydessä sijaitsevat El Flaren kalliot. Pultattujen reittien lisäksi sieltä löytyi myös jonkin verran trädidiä. Kahdenkymmenen minuutin kävelyn ja reittien etsimisen jälkeen löytyi parilta sektorilta lähemmäs sata reittiä väliltä 3a/7a. 5+-reitit tuntuivat olevan ***tumaisimpia. Niitä kannattaa välttää.

Trädireitit löytyivät kahdelta eri kukkulalta sporttikallioiden takaa. Vahva suositus on käyttää pitkiä housuja lähiksellä, joka tehdään poluttomassa piikkpensaisessa maastossa. Reitit olivat helppoja, ja vähän kiivettyjä ja kiveä murtuikin irti paikkapaikoin. Yhdellä reitillä oli jopa yksi pultti alussa. Tällä reitillä Sami otti räpsyn pieneen kiilaan pää alaspäin, ja Sampa sinkoutui jalat edellä samaan kasaan...

Trädittelijämme kiipesivät päivän aikana kaikki paikan kuusi reittiä. Reitit olivat vaihtelevia, osassa kasvoi piikkpensaita otteilla, joku meni osittain luolien kautta ja yhdessä kiivettiin halkeamassa. Maisemat laaksoon olivat kohdallaan, ja välillä kiivettiin pilven sisälläkin.

Osalle päivä oli puoleksi lepopäivä. Kaikki olivat sitä mieltä, että kallio oli El Flarella paljon terävämpää kuin muualla, ja että kasvitkin tuntuivat olevan kaikki piikkikäitä. Abdetin kalliot tuntuivat olevan vielä uutta, kiipeämätöntä kalliota. Irtomurikkaa oli sporttireiteilläkin runsaasti ja kypärän käytöstä ei todellakaan tehnyt mieli tinkiä.

Päivä kului mukavasti 15–20 asteisessa kelissä, aurinko näkyi pilvien välissä, seura oli mukavaa ja kiipeilyn tuloksista ei juuri stressattu. Kokkien tekemän mahtavan illallisen jälkeen vietettiin Linuksen synttäreitä, ja iltaa jatkettiin myöhään hyvässä fiiliksessä poin pyörittämisellä, slacklinella, drunken slacklinella ym. Voi syntymäpäivänsä kuulemma viettää paljon huonommin.

Keskiviikko 24.3.

Paluu Sierra de Toixiin, tällä kertaa ylempien sektoreiden kimppuun: Toix TV – Tropical Dreams ja Toix Placa - Upper. Reittien greidit vaihtelevat välillä 3/8a. Täälläkin 5+:t aiheuttivat jälleen runsaasti ärräpäitä. Toix Placalla ihastusta aiheuttivat kivat tekniset släbit.

Emil ja Teemu projektoivat Toix TV - Amphitheatren erästä negatiivista 7b:tä, joka kuulemma pysyisi kuivana jopa sateessa. Sadepisaroiden sijaan näkyi vain hikikarpaloita ja lähes kyynel Emilin joutuessa luopumaan ainokaisestaan toiselta pultilta laskeutuessaan. Ehkä ensi kerralla...

Sierra de Toixilla ilta huipentui aivan mahtavaan auringonlaskuun. Auringonlaskua ei näillä main kannata kuitenkaan jäädä liian kauaa ihas-telemaan, jos on kulkenut reiteille pidemmän lähestymismatkan. Yön pimeys laskeutuu hyvinkin nopeasti ja rinteen mutkittavat polut irtokivineen saattavat pimeään tullen käydä haastaviksi kuljettaviksi. Etenkin siinä tapauksessa jos vain toinen jaloista on paluumatkalla käytävissä. :D

Toixilla tuli reissun ensimmäinen ja ainoa loukkaantuminen. Släbirä (ä) psyn seurauksena Emilin nilkka turposi, ja loppureissun hän hyppi toisella jalalla. Illalla löysimme Calpen kaupungista aivan mahtavan WOK BUFFET- nimisen ravintolan, johon osa palasi vielä reissun aikana toisenkin kerran loistavan hinta-laatu-syöniinpaljonkuinjaksat-suhteen vuoksi.

Torstai 25.3.2010

Guadalest on pieni turistikaupunki vuorien keskellä noin puolen tunnin matkan päästä Abdetista. Turistikauppojen miekkojen lisäksi Guadalestista löytyy myös satakunta pultattua reittiä, greidit 4+/6c. Guadalestissa päivä sujui auringonoton ja satunnaisen kiipeilyn leppoisissa merkeissä.

Edellinen sivu: Sami Järvimäki El Flare.

Guadalestin reittien greidauksista käytiin päivän aikana jonkin verran keskustelua. Kallioilla oli vielä runsaasti täysin greidaamattomia reittejä. Jotkut reitit taas vaikuttivat olevan huomattavan aligreidattuja. Jouduimme jälleen napit vastakkain suosikkimme 5+:ien kanssa... Borrosca de Neu - viitosen arvioitiin olevan todellisuudessa välillä 6a – 6b.

Sami Järvimäki

Minna Kempe, harjanne Peñón de Ifach.

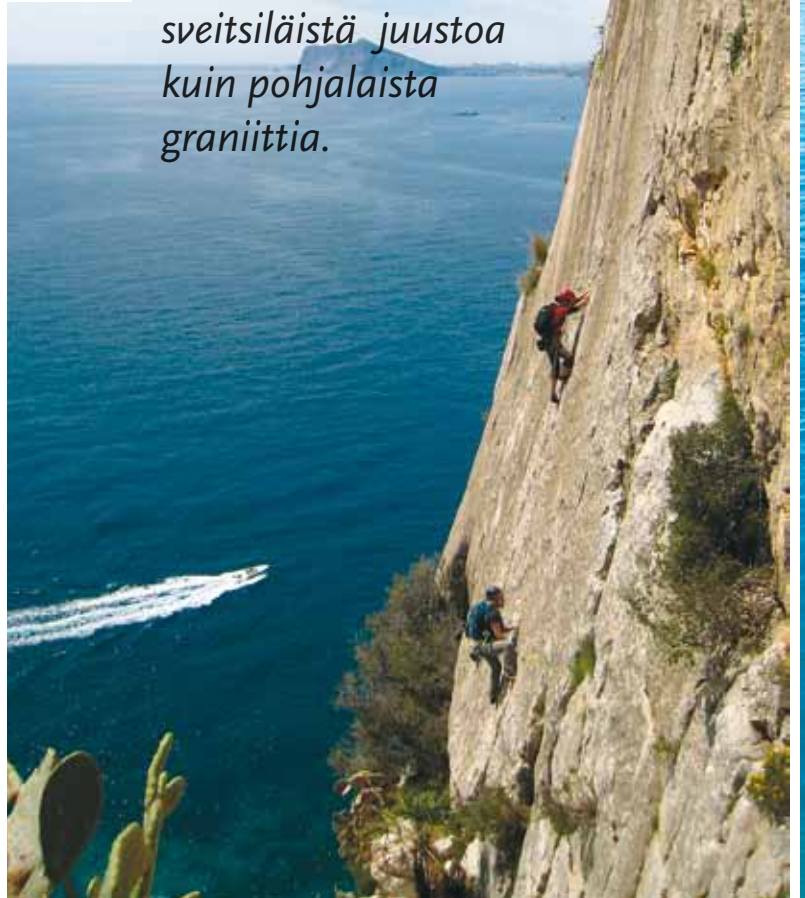
Sami Järvimäki

”
Aloittelijan silmissä
kalkkikivikalliot
muistuttavat enemmän
sveitsiläistä juustoa
kuin pohjalaista
graniittia.

Sami Järvimäki

Mari Peltonen Cala del Moraig.

Suvi Raatikainen, Mari Peltonen Peñón de Ifach.

Yksi autollinen lähti aivan toiseen suuntaan, Ponochille Via Ferratalle. Kysytyämme Via Ferratasta Polopin turisti-infossa, selvisi (vain) espanjaksi, etteivät he tieneet mikä on Via Ferrata. La Nucian kiipeilykaupan Sonja-myyjä osasi kuitenkin neuvoa reitin alkuun. Ei-kiipeilijöiden kiipeilyreitti, eli 250 metriä rautaisia tikapuita, vei mahtaviin näköalapaikkoihin, josta avautui näkymät Benidormin yli Välimerelle. Kyseistä reittiä ei kuitenkaan suositeltu muille kuin kiipeilijöille, koska laskeutuminen tapahtui köyden avulla.

Illalla juhlimme taas synttäreitä, tällä kertaa Sussin. Juhlinnan lomassa suunnittelimme Peñón de Ifachin valloitusta. Koska koko porukkaa kiinnosti samat kaksi 8 kp:n reittiä – Via Valencianos (5+ VS) ja Direct de UBSA (5+ HVS) – päätimme jakaa porukkamme kahtia ja mennä kahtena eri päivänä ruuhkan välttämiseksi. Illalla jännitti, 8 kp tuntui pitkältä. Osa porukasta sääti pakkauksiansa myöhään yöhön, toisten heittäessä huolettomasti kamat kasaan aamulla juuri ennen lähtöä.

Perjantai 26.3.

”Los Tötterös” a.k.a. Peñón de Ifach on 332 metriä korkea kivi, joka esiintyy lähes jokaisen Costa Blanca -esitteen kannessa.

Aamuhämärissä ajoimme kylästämmme rannikolle Calpen kaupunkiin. Vielä autiolla turistialueella räkättiin kamat sekavarmisteisia reittejä varten, ja lähdettiin kävelemään polun alkuun. Päästessämme reittien alkuun huomasimme, että emme ehtineet ensimmäisinä. Kaksi saarivaltakunnan köysistöä oli ehtinyt ennen meitä. Kahdeksan kiikkujaamme oli jakautunut kolmeen köysistöön kahdelle reitille. Sampan köysistö lähti helpommalle Via Valencianos -reitille tuplaköysillä, jonka päässä sutivat noin vuoden kiipeilleet Minna ja Linus.

Jonottaessa pääsimme reitille viimeisinä. Ensimmäinen pitchi oli erittäin helppo. Toinen pitchi oli vieläkin helpompi. Linus varmisti sen kolmella varmistuksella. Kolmas ”bitchi” sisälsi reitin kruksin. Yksi kohta oli niin kiillottunut, että se oli kaakelimaisen liukas. Ankkurille tullessani olinkin kiivennyt britit kiinni. Varmistin kavereita täydessä auringossa, ja tämän jälkeen olinkin punaniska.

Seuraavat kaksi pitchiä olivat aika selkeää, hieman positiivista kiipeilyä reikäisellä kalliolla, joka päättyi terävään harjanteeseen, missä ankkurikin oli. Mieleton miesrodeo-paikka Välimeren välkehtiessä yli 200 metriä alempana.

Loppuosa olikin yhden pienen katonylityksen jälkeen helppoa kiipeilyä ylös asti.

Kaikki muut jengistämme Sidejalkaa lukuun ottamatta kiipesivät viereisen, osittain yhtenevän Direct de UBSA:n. Reitillä oli kolme bitchiä suosikkejamme 5:llä alkavia osuuksia, jotka kirvoittivat vähemmän ihastuneita kommentteja. Yleisenä konsensusena totesimme, että seinämät olivat otteettomia ja aivan ***** kiillottuneita. Eli mahdavaa kiipeilyä!

Reiteiltä sai supermageita (emme halunneet toistaa sanaa mieleton) kuvia varsinkin kun kiivettiin vierekkäisiä reittejä. Jos tuolle alueelle on menossa, kannattaa ainakin yksi päivä varata tänne. Maisemat ovat loistavat, paikan ollessa miltei Välimeren ympäröimä. Kannattaa olla ajoissa reitillä, ja ottaa aurinkorasva mukaan. Harjanteella tuuli erit-

Samu Järvinäki

Michael Teir, Cala del Moraig.

täin kylmästi. Keväällä lokkeja on ultimaalisen paljon, ja niiden pesiä on myös ständeillä. Onneksi lokit eivät kuitenkaan olleet erityisen kiukkuisia. Huipulla odotti kissoja ja turisti kameran kanssa - alas kävely hoitui polkua pitkin.

Lauantai 27.3.

Osa porukasta starttasi aikaisin Los Tötterökselle, siellä jo käyneet nukkuivat pitkään.

Vuorossa oli leppoisempi päivä Cala del Moraig'ssa, joka on pohjoiseen Calpesta. Päivä kului Deep Water Solon ja uimisen merkeissä virkistävän viileässä vedessä. Suuri osa tutustui DWS:ään ensimmäistä kertaa. Vieressä oli uimaranta ja parkkipaikka, jolle myrskyt olivat tehneet hieman tuhoa. Parkkipaikka olisi ollut koottavaa mallia...

Käsien varassa laskeuduttiin köyttä pitkin noin 10 metriä alaspäin ihan veden lähelle. Täällä ei ollut kiillottuneita otteita, vaan pikemminkin niin terävää, ettei halunnut oikein kalliota halata. Ensimmäinen reitti oli nelosen luokkaa, ja soolotessa huomasi puristavansa jopa näin helpolla reitillä kalliota turhan lujaa. Kiipeily jännitti paljon, koska alas viikaistessa vesi näytti olevan jo kaukana. Toinen reitti oli greidiltään helpompi, mutta se kulki halkeamassa ja siinä tippuessa ei olisi tainnut veteen asti päästä... Michael ja Sami kokeilivat toisella puolella vitosen reittiä, joka oli kuulemma niin kuumottava, että sen jälkeen jopa Samin suusta kuului "ikään o pelottanu noin paljon!". Siinäkin oli mahdollisuus pudota turhan lähelle kalliota. DWS:ssä kulminoituikin Emilin mielipide släbeistä – parasta pysyä negatiivisilla reiteillä!

Illalla toinen talollinen vietti Los Tötteröksen valloittajaisia ja Janin viimeistä iltaa. Ilta päättyi puoli kuuden aikaan aamusta Janin tarinoihin, joista viimeistä ei muistanut kertojan lisäksi kukaan – muut olivat jo sikeässä unessa.

Sunnuntai 28.3.

Echo Valleystä löytyy kiivettävää väliltä 3/8b noin 150 reittiä. Myös pitempiä reittejä löytyy, vaikka muutaman pitchin trädillekin haluavalle.

Sampa ja Minna kiipesivät 4 kp:n trädilinjan Via Estherin. Reitti olisi ollut kiipeilyllisesti helppo, mutta eksyminen reitillä vei viereisen 6b-reitin kautta ylös kolmessa pitchissä. Laskeutumiseen käytettiin huijulle saapuvien sporttilinjojen ylänkkureita.

Muu porukka keskittyi sporttikiipeilyyn. Sami jahtasi ensimmäistä 7a:taan ja loput kiipeilivät kivoja reittejä. Ekan seiskan tikkaus oli Samilla lähellä, mutta puhdas suoritus jäi vielä saavuttamatta. Myös muutamaa muuta kiinnostasti Samin reitti yläkädellä kokeiltuna. Emilin betat, joita ei voinut itse lunastaa, kuuluivat kauas. Hyvät neuvot kalliit – huonoja saa vaikei pyytäisi!

Suurella osalla porukasta oli käsillä huikean reissumme viimeinen ilta. Basecampillä tiskattiin ja kirjoitettiin viimeiset postikortit. Pikkutunneille asti venähti yrityksemme lopettaa jalompien juomien varaston kärsimys. Epäonnistuiimme.

Maanantai 29.3.

Kuudelta heräsimme pakkaamaan viimeiset kampeet. Lähtö viivästy, kun jollakulla oli lompakko hukassa. Onneksi kuskit osasivat jo serpentiniiteiden mutkat ulkoa, koska kentälle lähdettiin rallivauhtia. Onneksemme ehdimme, ja lennotkin vielä kulkivat. Ne olivat tosin VR:än aikatauluissa. Vaasaan asti pääsimme vasta aamuyöllä, ja herätys töihin oli karu paluu arkeen aivan upean reissun jälkeen.

Kolme seurueestamme jäi vielä muutamaksi päiväksi tutkimaan Valenciaa. Kiipeily kylläkin rajoittui enää Eevan puuhun kiipeämiseen.

Kuvassa vasemmalta ylh. Michael Teir, Suvi Raatikainen, Emil Nikula, Minna Kempe, Teemu Huttunen, Sami Järvimäki, Susanne Nääs, Mari Peltonen, Sven Rösch, Hanna Blomqvist, Linus Törnqvist, alarivi vasemmalta Jani Valtari, Sami Huhtakallio ja Eeva Nippala. Paikka Abdet.

COSTA BLANCA

Milloin: Kevät ja syksy ovat kelien puolesta parasta aikaa. Costa Blancalla kiivetään myös talvikuukausina, kesä (touko–syyskuu) sen sijaan on yleisesti ottaen aivan liian kuuma aika kiivetä.

Lennot: Halpalentoyhtiöillä pääsee mutkan kautta joko Alicanteen, Valenciaan tai Murciaan. Edestakaisen halpalennon hinta pyörii 250 euron tuntumassa. Jos haluaa säästää aikaa (ja mahdollisesti myös hermoja), joutuu suorista lennoista maksamaan selvästi enemmän.

Liikkuminen: Kiipeilykallioita löytyy hyvin laajalta alueelta, ja varsinkin sisämaassa liikkuminen julkisilla kulkuneuvoilla voi olla hankalaa. Autonvuokraus on suosittelavaa. Vuokrahinnat ovat edullisempia etukäteen varattuina kuin paikan päällä lentokentällä. Jonkinlaisen kulkupelin saa todennäköisesti viikoksi alle sadalla eurolla.

Majoitus: Isommille porukoille asunnon vuokraaminen voi olla edullisin vaihtoehto. Rannikon turistikyliässä tarjontaa on loputtomasti, lisäksi alueella on ainakin kaksi kiipeilijöiden omistamaa vuokrakohdetta, Abdetissa www.abdet.com ja Finestratissa www.compasswest.co.uk/accommodation.html. Pienemmille porukoille hyvä vaihtoehto on niinkään kiipeilijöiden ylläpitämä Orange House-hostelli, jonka pihalla on myös telttailumahdollisuus <http://the-orangehouse.co.uk/>.

Kiipeily: Costa Blancalta löytyy käytännössä mitä tahansa, kenelle tahansa. Suuri osa kallioista on sporttia, sekä lyhyttä että hieman pidempää (tosin useat multipitcheistä ovat sekavarmisteisia ja pieni räkki on tarpeen jos suunnittelee pitkien reittien kiipeämistä). Lyhyet sporttireitit ovat pääsääntöisesti hyvin pultattuja, joskin vanhemmilla alueilla/sectoreilla voi myös yllätyksiä tulla vastaan. Trädiä kaipaaville löytyy haasteita niin lyhyemmiltä kuin todella pitkiltäkin reiteiltä. Rannikolla on mahdollista tutustua myös Deep Water Sooloon. Greidit vaihtelevat kolmosesta kasiin, joten omalle tasolle sopivaa kiivettävää löytyy sekä aloittelijoille että kokeneemmille.

Topot: Rockfaxin vuonna 2005 julkaisema *Costa Blanca* on varsin kattava topokirja painottuen alueen sporttireitteihin. Rockfaxin sivuilta voi myös ladata useita uudempien kiipeilykallioiden topoja ja päivityksiä www.rockfax.com. Uusi painos kirjasta on suunnitella vuoden 2011 loppupuolelle. Alueen trädireiteistä löytyy tietoa ja topoja mm. yllämainitun Compass Westin sivuilta.

PETZL ELIA

Uutuus Naisille

- Suunniteltu ja muotoiltu erityisesti naiskiipeilijöille
- ABS-kuori on kevyt ja kestävä
- Poninhännälle suunniteltu Omega-panta (Petzl:n patentoima)
- Sisäosa säädettävissä pään muodon mukaan
- Irrotettava ja pesunkestävä sisäpehmuste
- Kiinnikkeet otsavalaisimille
- Paino 285 g
- Värit: valkoinen, sininen ja harmaa
- Takuu 3 vuotta
- Suositushinta 69,90 €

On July 16th 2009, Petzl received a gold prize for ELIA at the Friedrichshafen Outdoor Show in the "helmets/clothing/footwear" category.

PETZL®

Jälleenmyyjät Helsinki Camu, MountainShop, Oulu Shelby
Tampere Camu, Prisma Kaleva, Tampereen Kiipeilykeskus,
Maahantuojat www.vandernet.com

Blue Mountains

Teksti Santeri Turkulainen

Kuvat Santeri Turkulainen
ja Miku Kyrklund

Miltä kuulostaa 300 metrinen tradi multi-pitch?

Entä 30 metrinen 45-asteinen hängki?

Tai 15 kappaletta 15 metrisiä 7a:n reittejä vierekkäin?

Ja kaikki samassa paikassa!

Blue Mountains todella tarjoaa koko kiipeilyn kirjon.

Ai niin, unohdinko boulderoinnin? Kyllä sekin onnistuu.

Shipleys Upper, Blackheath, Blue Mountains.

Jos jollekin Blue Mountainsin osoite on epäselvä, kannattaa karttapallo pyöräyttää ympäri siten, että Australia tulee näkyviin ja etsiä Sydneyn vierestä pientä vuoristoa. Matkaa Sydneystä kertyy autolla tai junalla parisen tuntia. Blue Mountains jakautuu niin alueellisesti kuin kiipeilyllisesti kolmeen "alueeseen": Katoomba, Blackheath sekä Mount Victoria.

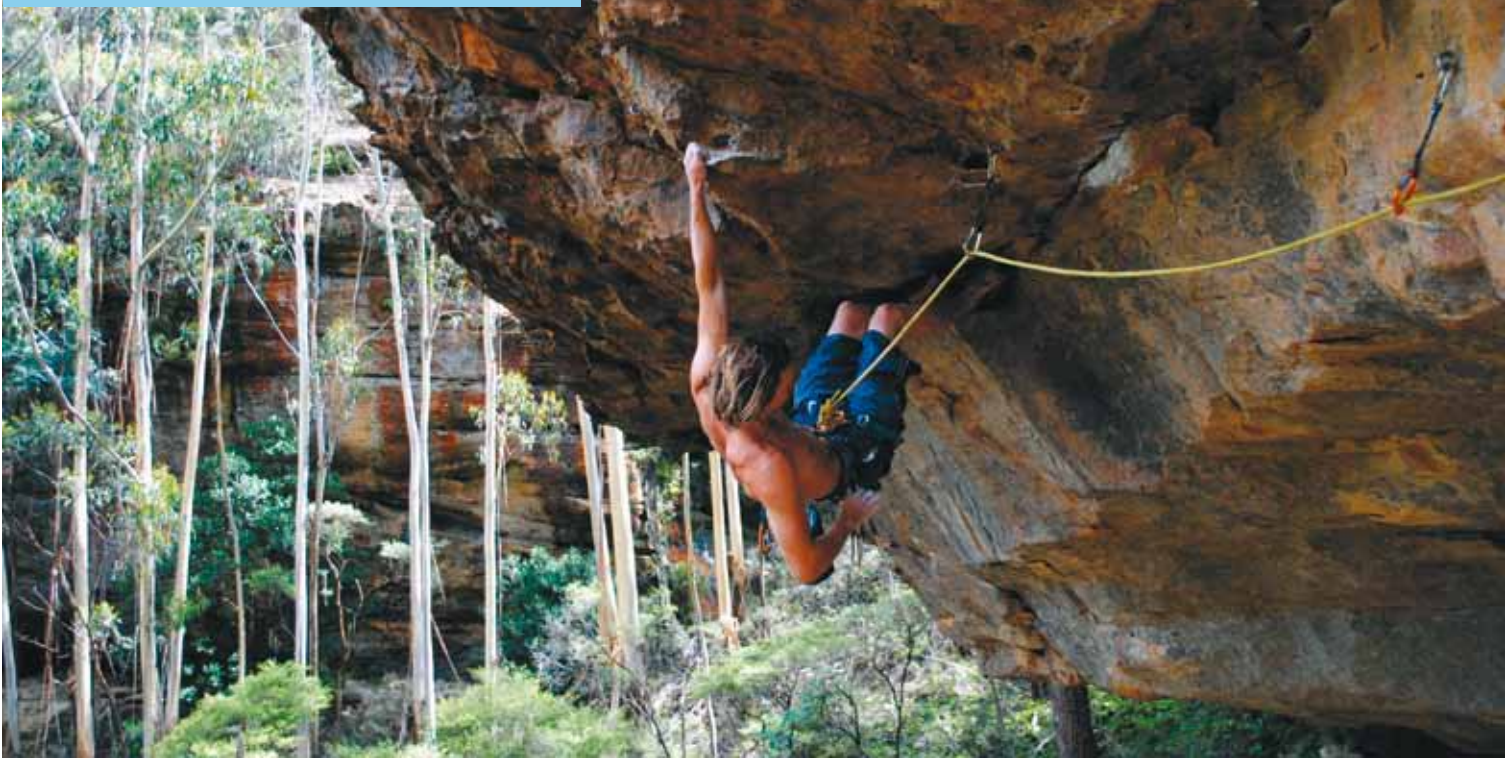

Santeri Turkulainen, Goosebumps 7a+, Bardens Lookout.

Katoomba tarjoaa lähinnä pitkiä multi-pitchejä ja tradikiipeilyä. Kaksi viimeksi mainittua taas tarjoavat sporttikiipeilyä ja jonkin verran trädidiä.

Tunnetuimmat sporttisektorit Centennial Glen ja Shipleys Upper aiheuttavat "Whoa!" äännähdyksiä kiipeilijään katsomatta. Toisaalta, yhtä merkittäviä, laajoja ja monipuolisia sektoreita on kymmenittäin eri puolilla Blue Mountainsia. Ylläolevien lisäksi ainakin Bardens Lookout, Mount York sekä Centennial Glenin päädyssä sijaitseva Wave Wall ovat ehdottomasti nähtävä. Upeita näkymiä ja sa-

Blue Mountains

Miku Kyrklund, The Tube 7a+, Wave Wall.

malla todella haastavaa sekä jopa hermostuttavaa kiipeilyä taas tarjosivat Logan Brae ja Boronia Point.

Majoittumisen voi reissulla hoitaa monella tavalla. Leirintämajoitusta hakeville Blue Mountainsilla tarjoaa kaksi ilmaista paikkaa: Mount Yorkin sekä Megalong Valleyn. Ensimmäisessä saa takuulla olla rauhassa (muilta

kuin ehkä kenguruilta ja linnuilta) ja nauttia upeista näkymistä sekä hätkähdyttävistä auringonlaskuista. Suurin osa kiipeilijoista kuitenkin oleskelee Megalong Valleyn, josta on mahdollista jopa kävellä joillekin kalliolle ja sijaitsee lähellä tunnetuimpia sektoreita (*Centennial Glen, Shipleys Upper* jne.). Kumpikaan paikoista ei tarjoa juomavettä, joten sitä varten on suunnistettava Blackheathiin.

Muita varustuksen täydennyksiä varten kannattaa suunnistaa Katoombaan. Tämä viehättävä ja värikäs pikkukaupunki tarjoaa myös Hostel ja muuta majoitusta, ja on vain 15 minuutin auto- tai junamatkan päässä Blackheathistä. Blackheathin juna-asemalta kävellee 20 minuutissa tunnetuimmille sektoreille ja siten myös Sydneystä voi tehdä päiväskuja Blue Mountainsiin. Junamatka Sydneyn Centralilta maksaa n. 8 €/suunta (opiskelijat puoleen hintaan). Renkaat alla toki pääsee helpommin ja useammalle kalliolle. Autonvuokra tätä kirjoittaessa on n. 17 €/päivä ja bensanhinta 30 % Suomea alhaisempi. Pidemmällä reissulla auton ostaminenkaan ei ole hullumpi idea koska Australia on reissajan paratiisi ja reissuautokauppa käy kuuma-na koko ajan.

Topokirja on alueella aikalailla pakollinen ja uusien versio meni kuulemma painoon 2010 tammikuussa, mutta julkaisuajankohdasta ei

ole mitään tietoa. Vanhoillakin topokirjoilla pärjää erittäin hyvin (jos niitä jostain saa käsiinsä), sillä uusin topokirja päivittää vanhoja vain ulkonäön, greidien ja muutaman uuden alueen osalta. Erityisesti greidaus tuntui topokirjassa olevan kuitenkin ihan mitä satuu. Paikallinen tapa on sandbagata ihan reippaasti ja osa 7a reiteistä tuntui lähinnä 7b:ltä (kokeile esim. *Lyptus [Boronia Point]*). Toisaalta, monesta reitistä on irronnut otteita sitten topokirjan ilmestymisen ja greidi on sen myötä muuttunut. Päivityksiä uusista alueista löytyy ainakin Simon Carterin kotisivuilta www.onsight.com.au/

Normaalin tradi- ja sporttivarustuksen lisäksi osa reiteistä vaatii ns. Carrotseja tai Bolt-Platteja. Seinällä ne näyttävät siltä kuin joku olisi pultannut lehtihaka pulteilla, mutta unohdannut laittaa littanan levyosan. Carrotsi sitten ututetaan tuohon ulos sojottavaan ruuviin ja siihen laitetaan jatko. Syy tähän pulttaus tapaan on yhdistelmä esteettisyyttä ja ekonomiaa (ja edelleen tiettyjen vanhan koulukunnan pulttajien käyttämä).

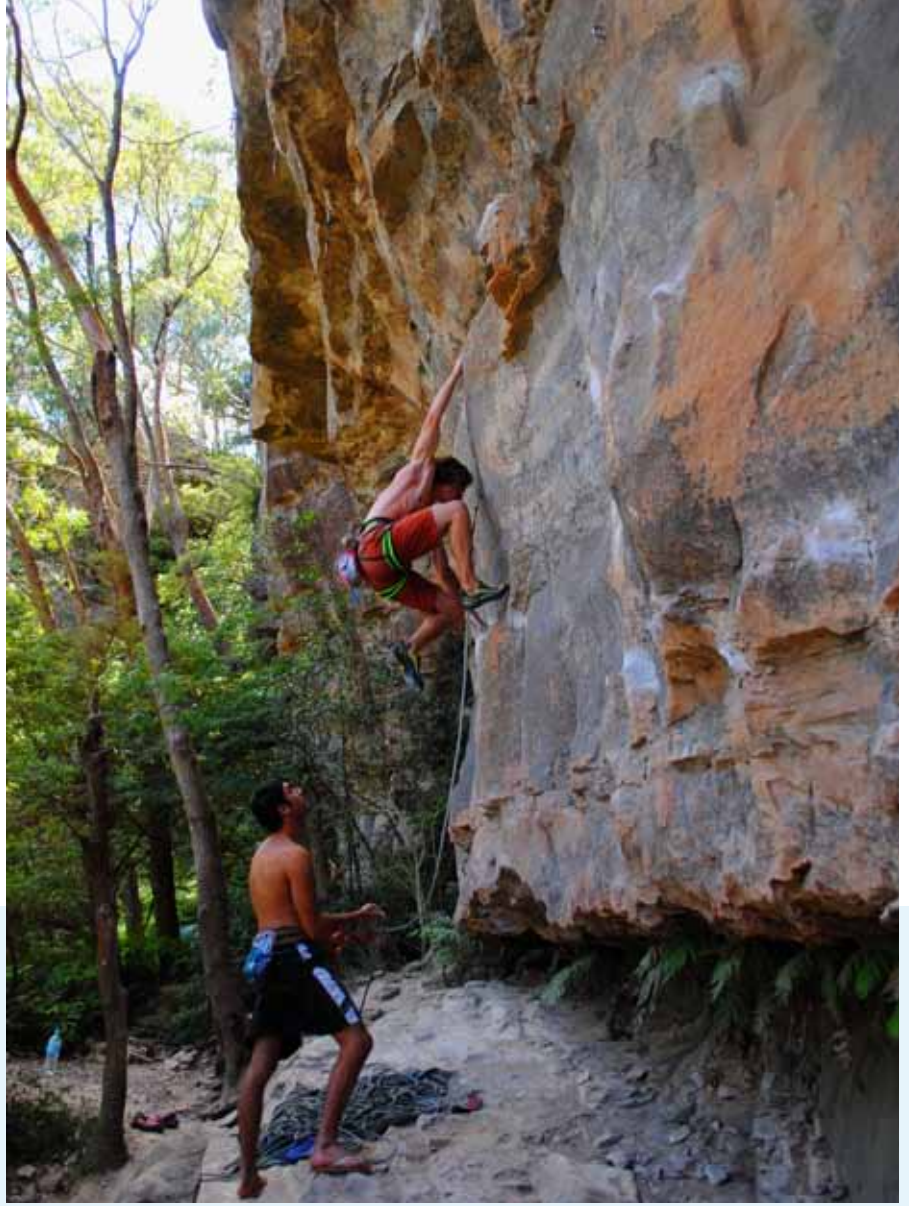
Sen verran säätöä liittyy noihin härpäkkeisiin että lyhyen oleskelun yhteydessä pysyisin normaalisti pultatuilla reiteillä. Yleisesti ottaen pulttaus on turvallista ainakin kiipeily on haastavaa, mutta helppoissa kohdissa saattaa kasvaa jopa 5 metriin. Ensimmäinen pultti

Auringon lasku Mount Yorkilla.

Santeri Royal Doulton 7a, Mount York.

Santeri, Major Tom 7a, Bardens Lookout.

löytyy aina korkealta koska reitit on tarkoitus esiklipata ja osa reiteistä jopa aloitetaan Batman-alkuina, eli köydestä vetäen ensimmäiselle pultille.

Koska reittejä on käsittämättömän paljon, on myös tyylejä monta. Suurin osa reiteistä on släbähtävää tai vertikaalia, mikä ei kuitenkaan tarkoita etteikö päälle kaatuvia reittejä olisi useita satoja. Blue Mountainsin kivi on hiekkakiveä, joka on yleisesti ottaen terävää ja klassikko reiteiltäkin irtoaa vielä nykyään otteita. Varsinkin släbeillä saattaa aluksi tuottaa ongelmia listojen puuttuminen joten jaloilla joutuu usein smearaamaan ja luotamaan kiven erinomaiseen kitkaan. Otteet ovat pääosin krimppejä ja sormenpäät ovat

nopeasti aivan rei'illä. Monesti tuntui, että voimat vielä antaisivat periksi, mutta ihot eivät.

Jos siis reissusi määränpää tai välietappi on Sydney, olet itsellesi velkaa käynnin Blue

Mountainsilla. Kiipeilyn laatu, monipuolisuus ja näkymät takaavat laadukasta kiipeilyä kaikille. Australialainen rento elämänsäsenne taas pitää huolen siitä, että viihdyt paikan päällä pitempäänkin.

Red Chili
Wild Country
WWW.SUMMITSPORTS.NET

Teksti Santeri Turkulainen Kuvat Santeri Turkulainen ja Miku Kyrklund

CASTLE HILL

Lähes jokainen on nähnyt kuvat kivikasoista vehreillä pelloilla mitä oudoimmissa muodoissa. Yleensä myös tuohon kuvaan osataan yhdistää nimi – Castle Hill. Kiitos tästä kuuluu ehkä enemmän Chris Sharmalle ja kumppaneille Big Game -pätkän myötä kuin alueen kiipeilijöille.

Miku, Nimetön V6 (Quantum Fields) 2.

Santeri, Scotts One V6 (Spittle Hill) 2.

Santeri, Big Bubba Buddha V6 (Quantum Fields).

Toisaalta, ehkä paikalliset tiesivät että heillä on kultakimpale käsissään ja halusivat pitää sen omanaan. Sana on kuitenkin jo melkein kymmenen vuotta sitten levinnyt maailmalle ja Castle Hillin sijainti 100 km länteen Christchurchista löytyy helposti Googlessa (samoin kuin lentoliput).

Castle Hill itsessään jakautuu kahteen alueeseen, Spittle Hilliin ja Quantum Fieldsiin. Alueet erottuvat selkeästi aidalla ja kiipeily on hyvin samanlaista molemmissa. Kiipeily on topokirjan mukaan alkanut alueella jo 70-luvun alussa ja nykyisen kaltainen boulderointi 80-luvulla. Castle Hill tarjoaa yhteensä rei-

lut 5000 boulderia ja muutaman sata köysi-reittiä. Suurin osa ongelmista on kuitenkin helpommasta päästä ja esim. V10 ja sitä kovempia bouldereita on vain kourallinen.

Tyyliltään kiipeily lähinnä slouppaavia otteita ja kitkajalkoja. Oleellista monissa reiteissä on säilyttää kova kropan jännitys samalla kun tekee dynaamisia liikkeitä. Pari päivää onkin helposti aika kateissa kiipeilyn kanssa. Suomalainen krimppivoima auttaa harvalla ongelmalla sillä suurin osa otteista on joko slouppeja tai poketteja. Helpot toppaukset ovat kanssa aika harvassa joten manttelointitaidot kannattaa olla kunnossa. Suurin osa

Santeri, The Element V5 (Spittle Hill).

Santeri, Scotts One V6 (Spittle Hill).

ongelmista on korkeita joten enemmän kuin yksi pädi on suositeltavaa. Koska kitkan merkitys on huomattava, alkaa kova kiipeily vasta auringonlaskettua. Aamupäivän voikin siis käyttää niiden erityisen hienojen linjojen etsimiseen.

Ennen paikalle pääsyä olin hiukan skeptinen kalkkikivi boulderoinnin suhteen. Euroopassa köydellä kiivetessä en tykkää boulderaluista joten miksi tykkäisin bouldereistakaan. Yllätys oli kuitenkin aikalailla positiivinen. Castle Hillin kalkkikivi on huomattavan erilaista kuin mitä tapaa Euroopassa tai muualla. Moni klassikko on kuitenkin kalkkikivimäisesti kiillottunut aika vitsin tasolle. Yleensä käsiotteet ovat vielä kestettävässä kunnossa, mutta jalat aivan mahdottomat. Ongelmia on kuitenkin niin paljon että mitään tarvetta klassikkojen hiomiseen ei ole. Tästä päästäänkin hyvin siihen että monet reitit ovat aika tiuk-

Kohti Flock Hilliä.

Santeri, Philtrum V7 (Spittle Hill).

Santeri, Strange Traverse V5 (Quantum Fields).

koja greidikseen juuri huomattavasti huonontuneen kuntonsa johdosta.

Jos Castle Hillistä jatkaa viisi minuuttia länteen samaa tietä, löytyy mielestäni vielä parempaa kiipeilyä. Oikealle mäen päälle jäävät kivikasat kulkevat nimellä Flock Hill ja paikassa kiipeämiseen tarvitsee luvan, jonka voi hakea Flock Hill Lodgelta ilmaiseksi. Alue ei ole lähellekään yhtä kehitetty kuin Castle Hill ja vaatii reilun tunnin lähestymisen ylämäkeen. Tarjolla on kuitenkin enemmän otekiipeilyä kuin mitä Castle Hillissä ja reitit ovat edelleen erinomaisessa kunnossa. Reittien määrä ja potentiaali on myös valtava. Ei kehitys Castle Hillissäkään ole vielä pysähtynyt ja monia kovia linjoja on avattu tänäkin vuonna. Topokirjan sivut ovat myös täynnä p-merkintöjä niille joilla näkemystä ja voimaa on kirjoittajaa huomattavasti enemmän.

Mitään järkevää topoa ei Flock Hillistä tätä kirjoittaessa ole ja seikkailumieli siis tarpeen. Verkosta voi löytää erilaisia printattavia lappusia jotka ovat ehkä jotenkin suuntaa-antavia. Itse päivän paikallisen kiipeilylehden kantta kiviin verranneena voin kertoa, että löytymistodennäköisyydet ovat aika heikot. Castle Hillistä taas on tullut uusi topo juuri ulos ja sisältää riittävästi ongelmia kelle tahansa. Sen perusteella orientoituminen saattaa tuottaa aluksi hieman haasteita, mutta kun pääsee jyvälle, alkaa homma luistamaan.

Majoittuminen Castle Hillissä tapahtuu joko Lodgeissa tai leirintäalueilla. Itse emme Lodge-asutusta kokeilleet, mutta ainakin Castle Hill Village ja Flock Hill Lodge vaikuttivat ulkokuoreltaan hyviltä vaihtoehdoilta (telttailijalle Flock Hill Lodge tarjoaa myös mahdollisuuden suihkuun 5 dollarin hintaan). Craigieburnin "ilmainen" leirintäalue löytyy

muutaman minuutti eteenpäin Flock Hillistä ja tarjoaa vessan sekä puron, josta saa juomavettä. Mahdollista on myös majoittua Christchurchissa ja tehdä päivän täsmäiskuja, sillä ajoon ei saa kulumaan kuin reilun tunnin. Castle Hilliä lähin "kaupunki" on Springfield joka tarjoaa myös jonkinnäköistä majoitusta. Springfield Food and Shop:sta on myös mahdollista vuokrata pädejä kohtuu-

Kiipeilijän koti.

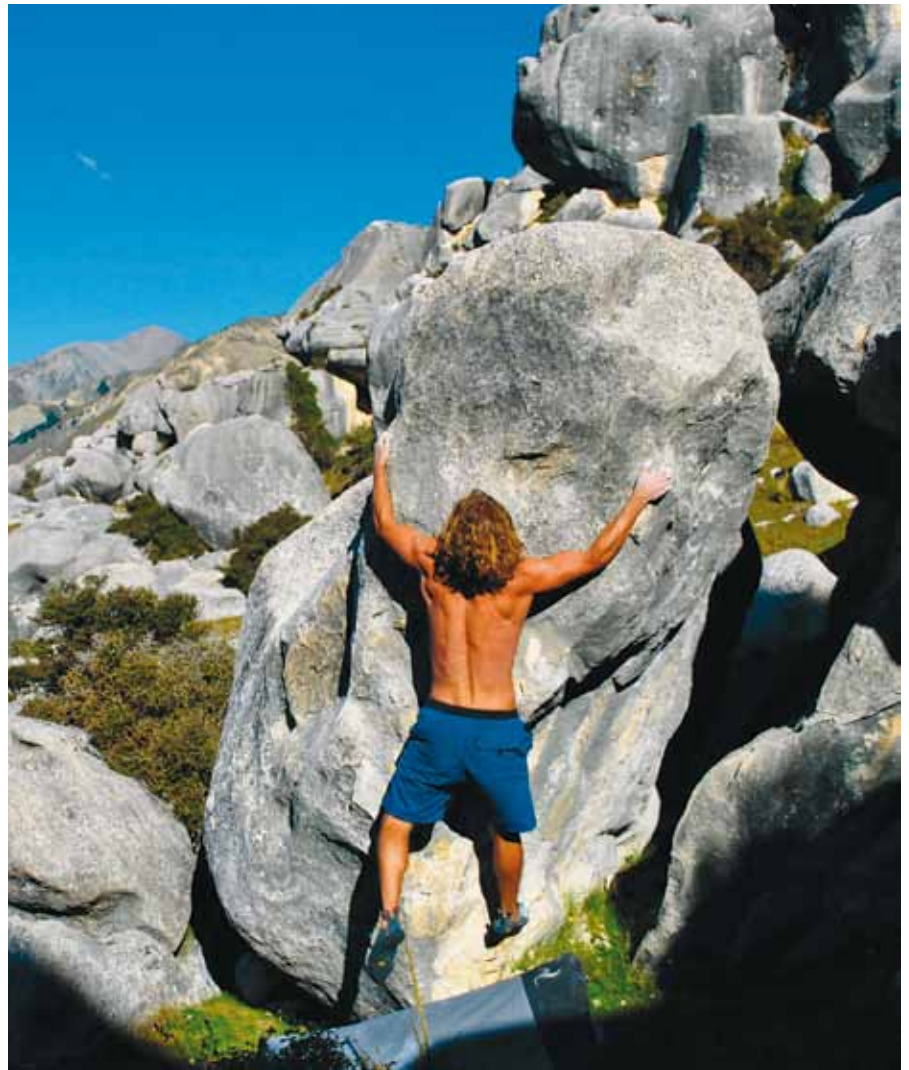

Santeri, Philtrum V7 (Spittle Hill).

hintaan jos omaa ei tullut reissuun mukaan.

Optimi ajankohta Castle Hillille riippuu täysin mitä siltä haluaa. Koska Uudessa-Seelannissa on vuodenajat toistepäin, ovat parhaat kiipeilykelit ehkä helmikuusta huhtikuuhun. Helmikuussa onnistuu vielä hienosti polttamaan itsensä auringossa ilman aurinkorasvaa, huhtikuussa taas tarvitsee jo lämpimämpää vaatetta mukaan kiville. Lämpötila vaihtelut päivän sisällä ovat kuitenkin yli kymmentä astetta joten kitkan määrä on hyvä keskikesälläkin jos jaksaa herätä riittävän aikaisin tai tuoda lamppuja mukanaan yökiipeilyä varten.

Oman kokemukseni perusteella Castle Hillissä tuskin kahta viikkoa enempiä haluaa olla. Ongelmat ovat usein yhden muuvin pituisia

Santeri, Nimetön V4 (Spittle Hill).

ja parissa viikossa on kokeillut kaikki reitit omilla rajoillaan sekä tietää mitkä niistä ovat mahdollisia ja mitkä jäävät haaveeksi kunnes voimaa on tullut rutkasti lisää. Jos Flock Hillissä taas jaksaa etsiä reitit ja lähettää, voi paikassa viettää huomattavan paljon pidem-

pään. On Castle Hillissä sitten viikon tai kuukauden, tulee se varmasti olemaan unohtumaton reissu. Jos kotiinviemisinä ei ole kovia tikkejä niin ainakin unohtumattomia kiipeilykuvia, sen takaan.

Quantum Fields 2.

KARJALASTA KAJAHTAA!

Nimi:	Sami Koponen
Kotipaikka:	Joensuu
Ikä:	15 vuotta tuli täyteen
Paino ja pituus:	56 kg/170 cm
Kauanko kiivennyt:	Vähän yli neljä vuotta
Muut harrastukset:	Kaikenlainen urheilu
Seura:	Karelialaiset kiipeilijät

Fica, 7b, Heinävaara.

Primavera de las ficas 7a Heinävaara.

Teksti Pasi Penttinen
Kuvat Janne Vaittinen

Miten ja milloin aloitit kiipeilyn: Ensimmäisen kerran kokeilin kiipeilyä koulun leirillä, silloin en ollut heti niin kiinnostunut. Kun isän työ-kaveri myöhemmin kysyi haluaisinko tulla kokeilemaan uudestaan, oli alussa asian kanssa hirveää empimistä. Lopulta päätin lähteä ja hurahdin lajiin täysin.

Kiipeilyn lajit joita harrastat: sportti, boulder ja kisakiipeily.

Kehitys: Ekan ulkokauden ja toisen välillä on tapahtunut aika paljon kehitystä. 2008 en edes liidannut kallio reittejä, mutta vuonna 2009 kiipesin ulkona 7b+reitit, joten jonkinlaista treenausta on tehty.

Tikkilista: Köydellä *Prinsessa Diana 7b+* ja *Fica 7b* Heinävaarassa. Ja Boulderissa tämän vuoden puolella on mennyt jo *Kardemumma 7B* ja *Oivallus 7A*.

Miten usein ja miten treenaat: 4–5 kertaa viikossa, talvisin sisällä ja kesäisin ulkona. Joensuun Areenan kiipeilyseinällä pitkien reitien kiipeilyä ja Palloilukeitaalla voiman kehitystä boulderoimalla ja kampustelemalla. Ennen kisoja treenaaminen muuttuu entistä kovemmaksi ja vielä ennen kisaa on noin viikon tauko.

Treenivinkit: Hyvä lämmittely ja muista venyttellä.

Esikuva: Ondra nuoresta iästään huolimatta maailman parhaita ellei paras kiipeilijä.

Suomalaiset kiipeilijät jotka ovat vaikuttaneet kiipeilyysi: No täältä Joensuusta Pasi Penttinen jolta olen saanut paljon vinkkejä treenaamiseen ja yleensä treenaan myös Pasin kanssa. Ja sitten nämä nuoret kiipeilijät, joiden lähetyksistä on lukenut paljon.

Tavoitteet: Kiiwetä 8a:n köysireitti ja sen kanssa 7C:n boulder. Toiveena päästä myös käymään ulkomailla kiipeilemässä.

Unelma: Pystyis vaan reissaamaan ympäri Suomea ja myös ulkomailla mahdollisimman monesti.

Hienoimmat reitit kotimaa: Tähän mennessä varmaankin *Fica* ja *Hei beibi nyt mä liipeen!*

Kisamenestys: Junnujen köysi Pm 09 hopeaa ja junnujen köysi Sm 2010 kultaa.

Tulevaisuuden tikit: Heinävaarassa *Rosinante 7c+* ja tietysti mielessä pyörii kaikki vaikeat reitit, mitä pitäisi päästä kokeilemaan.

Kiinnostaako muut lajit (Trädi,jää,alpit yms.): Ei oikein... sporttikiipeily on se miun juttu.

Teksti Katarina Rahikainen

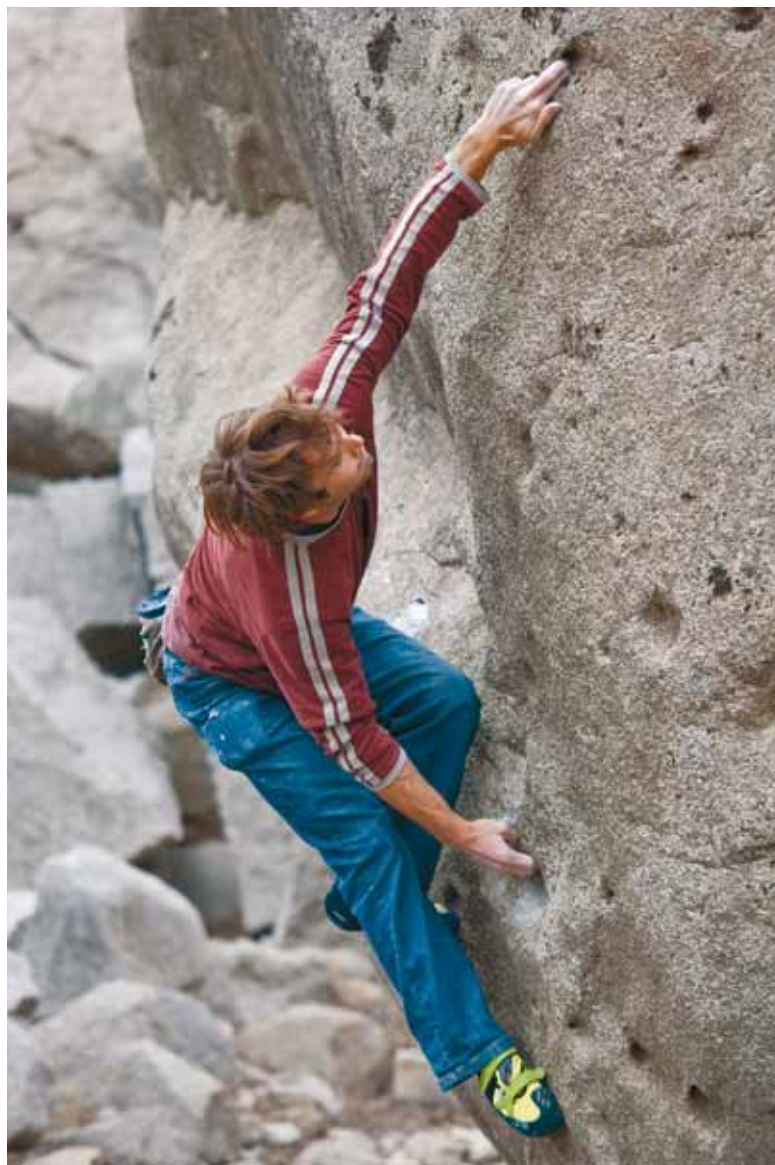
QINGDAO

Toivuttuani hieman edellisestä kiipeilyreissustani, suuntasin katseeni jo seuraavaa reissua kohti. Tosin tällä kertaa reissun pituus olisi vain muutama päivä, arkisen elämän rajoittaessa kiipeilyä. Suuntana oli Qingdao (Tsingdao, Tsingtao... tuon kuuluisan oluen kotikaupunki) – pekingiläisten Vaasa. Nopeimmillaan pelipaikoille pääsee 5 tunnissa junalla, tosin allekirjoittaneet joutuivat valitsemaan 8 tunnin yöjunan saman päivän arkirealiteettien takia. Koska matka-ajankohta oli “hautojenpuhdistusloma”, junaliput olivat melkein loppuunmyyty jo 9 päivää ennen reissua. Siispä kohtalona oli 8 tunnin yöjunamatka kovilla istumapaikoilla. Olen ollut täydessä junassa Kiinassa ennenkin, mutta nyt tilaa oli kyllä venytetty äärimmilleen. Se, että vessoissa oli seisomassa kolme-neljä tyyppiä, kertonee jotain tilanteesta.

Olin nähnyt paljon kuvia Qingdaon bouldereista, ja lukenut siitä jonkin verran. Netissä tietoa oli enimmäkseen vain kiinaksi. Jonkinlainen topo meillä oli myös printattuna – sekin kiinaksi tosin. Ystävämme Xiao BT oli hoitanut Qingdaon paikalliset kiipeijät “oppaiksemme”, ja niinpä meillä olikin oma kusi ja opas kaikkina kiipeilypäivinä. Tämä säästi aikaa, rahaa ja hermoja, ja pääsimme parhaille kiville vaivatta ja nopeasti. Mukanamme oli yhtenä päivänä myös Rocker, joka on tehnyt Qingdaon kiipeilyä tunnetuksi lähinnä valokuviansa kautta. Rocker on “Se Tyyppi”, johon Qingdaoon kiipeilemään halajavan kannattaa tutustua.

Qingdaon bouldereita ja kiipeilyä on lähes yhtä vaikea selittää kuin ennen reissuakin – usvainen ja epämääräinen kuva joka minulla oli paikasta etukäteen on säilynyt lähes yhtä usvaisena ja epämääräisenä. Sieltä täältä kuvasta pystyy tosin erottamaan suuren määrän grafiittisia kivenmurikoita, joiden sijainti tarkemmin katsottuna on itselle vielä vähän epäselvä, sen verran hyvin oppaat hommansa hoitivat. Reittien nimet jäivät usein vähemmälle huomiolle ja viimeistään tätä kirjoittaessa myös niiden vaikeustaso on jo unohtunut (mitään huikaita urotekoja kukaan ei siis suorittanut). Lähinnä Qingdaon kiipeilystä päällimmäisenä jäi mieleen filis – highball meren rannalla, herkistely kukkulalla, jammihalkeama teepensaiden ja lehmänlannan hajun ympäröimänä. Sekä tietysti aivan mahtavat hävyttömän halvat illalliset merenelävistä.

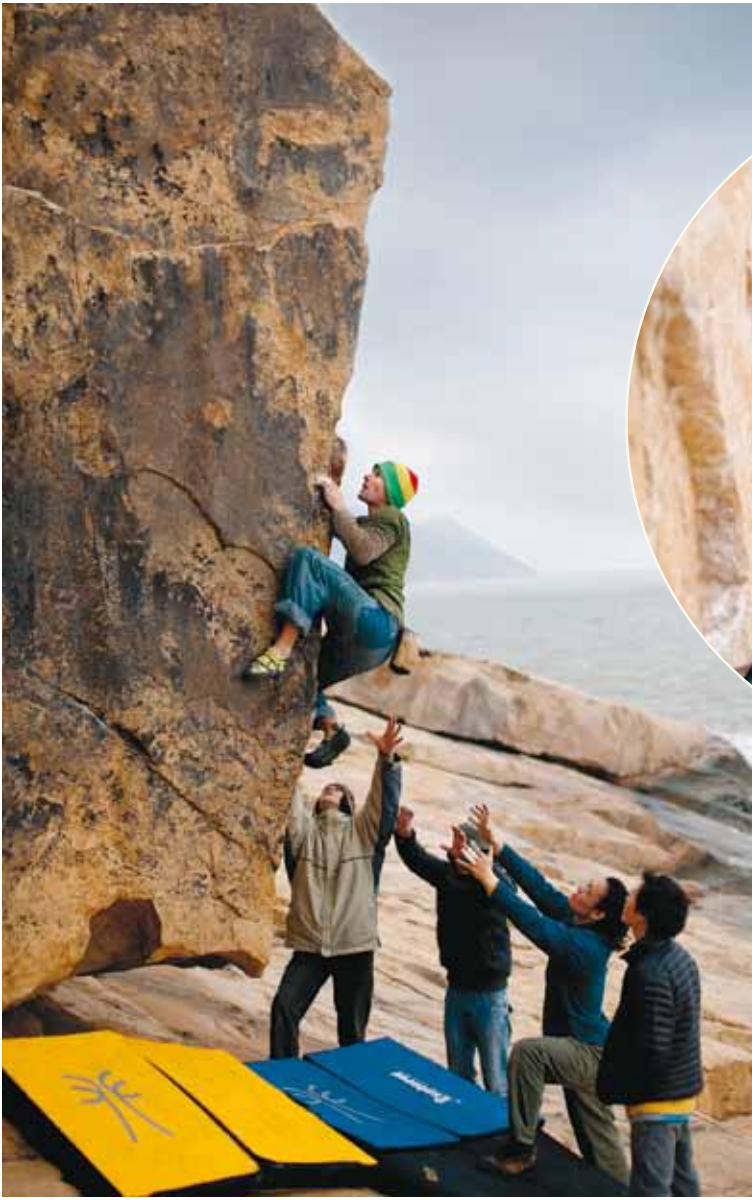
Qingdaosta löytyy myös halkeamia ja sporttikiipeilyä, pultatut reitit vielä toistaiseksi painottuen helpompiin reitteihin. Samana viikonloppuna ystäväni Torsten oli avannut kuusi uutta tradireittiä lähikallioille, ja toinen ystäväni Gump tokaisikin “miksi pitäisi boulderoida jos lähellä on halkeamia tarjolla?”. Qingdao on kyllä oiva paikkaa Kiinaa kiertävälle kiipeilijälle, mutta resurssit menevät siellä kyllä vähän hukkaan ottaen huomioon sen, että miljoonakaupungin kiipeilykone on pienempi kuin Vaasassa. Enempää Qingdaosta on vaikea kertoa – se täytyy itse kokea.

ylin: Qingdaon kiviä.

yllä: Chris Sharma Qingdaossa.

Simon Adams hetki ennen pimeää. >
Xiao BT. >>

Spotissa Simon Adams.

Seikkailukiipeilyä autiomaassa

Kahden kiipeilijän viikko Wadi Rumissa

Teksti Joel Ormala

”Wadi Rum on uskomaton paikka. Kokonainen aavikko täynnä monen sadan metrin reittejä, kaikkea pystysuorista halkeamista alppityyliisiin beduiinireitteihin. Mutta pidä varasi, greidit on kovia, hiekkakivi on arvaamatonta, fiksattua kamaa on vähän, eikä reitillä pysyminen yleensä ole itsestäänselvyys. Mutta oi sitä aavikon taikaa ja aitoa seikkailua!” Israelilainen kiipeilykaverini kuvaili minulle kiiltävin silmin Jordanian etäläosassa sijaitsevaa kiipeilymekkaa. Se, ja muut saman tyyppiset kuvaukset, herättivät uteliaisuuteni, takaraivon varoituksesta huolimatta. Kyseessä on vaikuttava olo-

sangen vakavaluontoinen paikka ja oma kokemus rajoittui parin vuoden tradikiipeilyyn pohjoismaissa ja muutamaan alppiseikkailuun.

Onneksi en kuitenkaan ollut ainoa aavikko-

Paikallisia lapsia. Kiitos kehitysrahojen kylään on avattu sekä poika- että tyttökoulu.

kärpäsen puraisema kiipeilijä. Matti Luoma, jonka olin tavannut edellisenä vappuna Olhavalla, tulisi nimittäin myöskin asumaan tulevan vuoden Lähi-idässä. Hän työskentelisi Saudi-Arabiassa ja minä opiskelisin Israelissa. Poliittisista jännitteistä johtuen Jordania olisi joka tapauksessa ainoa paikka jossa voisimme tavata, joten miksi emme saman tien menisi Wadi Rumiin?

Reippaina poikina ryhdyimme tuumasta toimeen: Hankimme ainoan olemassa olevan opaskirjan, Tony Howardin kirjoittaman, ”Treds and Climbs in Wadi Rum, Jordan.” Howard oli ensimmäinen länsimainen kiipeilijä alueella ja hän avasi 80- ja 90-luvulla eri kiipeilyparien ja beduiinien avustuksella satakunta reittiä. Löysimme myös useita paikalle omistettuja nettisivuja ja kyselin minkä kerkesin neuvoa Israelilaiselta kiipeily-yhteisöltä. Hieman syvällisemmän tutustumisen jälkeen paikasta muodostui parempi kuva; siellä on myös monia usein kiivettyjä reittejä, jotka eivät ole teknisesti kovinkaan vaikeita ja joiden kiven laatu on hyvä. Päätimme lopulta sopia treffit Jordaniaan 25. helmikuuta.

Aavikon asukkaat pistävät kartonkilaatikkoa poskeensa.

Wadi Rumin laakso ja kylä Abu Maileh nimisen tornin päältä. Salim-reitti toppaa tänne.

Panoraama Wadi Rumin maisemista ja punaisesta hiekasta.

Ensi kontakti

Saavumme Wadi Rumin kylään pimeään tultua, mutta emme ehdi muuta kun pystyttää teltan ennen kuin taivas aukeaa ja vettä tulee kun sangosta. Keskellä aavikkoa! Sadekauden pitäisi jo olla lopussa ja paras kiipeilyseisonki ennen kesän kuumuutta on alkamassa, mutta silti pari seuraavaa päivää ovat sateen täyteisiä. Tyypillistä! Hyödynämme kuitenkin sadepäivät tutustumalla paikkaan. Wadi Rumin kylä sijaitsee satumaisen kauniissa laaksossa kahden suuren vuoristomassiivin välissä, joiden seinämillä ja niitä halkovien kanjojen sisällä suurin osa reiteistä sijaitsee. Lähestymiset reiteille kestävät viidestätoista minuutista tuntiin; jotkut ovat heti näkyvillä kylästä ja toiset vaativat hieman etsimistä ja skramblaamista.

Itse kylä ja siellä asuvat beduiinit ovat myös erottamaton osa Wadi Rumin ainutlaatuisuutta. Perinteisesti beduiinit ovat eläneet nomadeina koko Lähi-idässä, hankkien elantonsa vuohien ja kamelien avulla, mutta kiipeilyn aloittama turismi on muuttanut Wadi Rumia viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana radikaalisti. Nykyään se on nimetty suojatuksi kansallispuistoksi ja Jordanian turisminministeriö pumppaa siihen kehitysrahoja. Se on myös Petran jälkeen suosituin turistikohde koko Jordaniassa ja yli puolet kylästä työskentelee turismin parissa tavalla tai toisella. Heistä mainittakoot ainakin Ali, joka pitää ”Ali’s Place” nimistä ”hang-outia”, josta saa erinomaista Alin tekemää ruokaa ja virvokkeita.

Myös ”Rest House” niminen paikka on syytä pitää mielessä, sieltä löytyy nimittäin ”sisus-

tettuja” telttoja ja buffetruokaa. Molemmista paikoista löytyy myös kiipeilijöiden ylläpitämiä lokikirjoja, joista löytyy vinkkejä reiteille. Kylästä löytyy myös useita kauppoja, joista saa kaiken tarvittavan oman ruuan laittamiinseen.

Kiveen kiinni

Kolmantena päivänä reitit ovat vihdoinkin tarpeeksi kuivia ja päätämme lähteä nuuskiimaan itse kiipeilyä. *Mumkinia* ja *Goldfingeria* suositeltiin meille ensimmäisiksi reiteiksi, mutta myöhäisen aamun johdosta molemmilla on jo porukkaa, joten päätämme kiivetä Abu Maileh nimisen pilarin päälle.

Reitti on nimeltään *Salim*, 100m, kolme varsinaista pitsiä ja max. 5+ vaikeustaso. Olem-

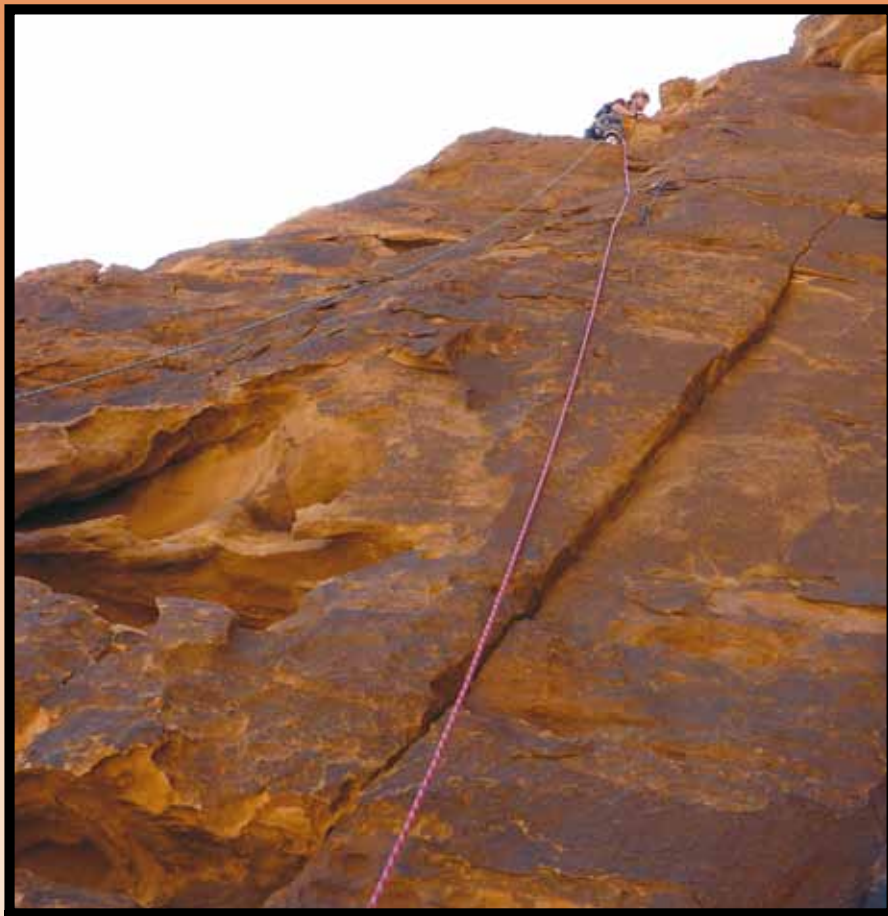
me innoissamme, tätä tänne tultiin tekemään! Matti hoitaa ripeästi ensimmäisen semi-pitsi-skrambulauksen. Sitten on minun vuoroni, lähdän rämpimään luolan sisällä sijaitsevaa halkeamaa, joka kuitenkin kohta aukeaa ilkeän näköiseen katon ylitukseen. Hais-telen tilannetta useaan otteeseen ennen kun päätän etten välitä luolan sisään tapahtuvasta heilahduksesta jos tipun. Ähkyn, puhkun ja voilä! Kruxin ohitus lennättää minut seuraavalle ständille. Matti vetäisee seuraavan pitsin tyylillä ja taas on minun vuoroni kiroilla; tarkoitus olisi harrastaa jonkin näköistä laybackausta hiekkaisen sloupperihalkeaman kanssa. Ähkyn, puhkun ja lipsahdan! Mutta kolmosen kamu pitää. Matti saa kuitenkin kunnian hoitaa hommat loppuun, jonka hän tekeekin puhtaasti, joskin välillä polvia ja vatsaakin käyttäen. Vähän epätasapainoinen ja likainen reitti, mutta kyllä hymyilyttää leveästi kun Wadi Rumin laakso aukeaa allamme. Alastulo tapahtuu samaa tietä pitkin kun tultiin. Takaisin kylässä selviää, että reitin on avannut hurjapäinä tunnetut C.&Y. Remy, yhdessä beduiiniopas Salimin kanssa.

Seuraavana aamuna pidämme huolen siitä, että Remyt eivät ole avanneet reittiämme ja päädyimme L’Aperitifille; 150m, neljä pitsiä ja max. 5 vaikeustaso. Olen unohtanut lämpimän fleesen kotiin ja palelen kuin koira Martin kiiwetessä ensimmäistä pitsiä. Lämpenen kuitenkin nopeasti kun minäkin pääsen nauttimaan harvinaisen tyylikkäästä sormihalkeamasta. Ylös tultuani Matti on yhtä hymyä, ”eikös ollutkin aika helmi?” No, oli! Seuraavalla pitsillä tunnen itseni taas nokikolariksi, koska jostain syystä minä saan kaiken maailman piiput ja katot itselleni, mutta kivasti

Matti Luoma

Hieman epäilyttävän näköinen ständi Rum Doodlella.

Matti Luoma

Sarjassamme run-out. Joelia jännittää Rum Doodlen neljännellä pitsillä.

paikka tämä on; kuinka aavikko on muovannut beduiinien kulttuuria ja kuinka se puolestaan nyt vaikuttaa tapaan jolla me nyt mielämme aavikon. Jännitys häviää ja rauhallinen tunne täyttää minut.

Varsinaisen reitin alussa olemme kuitenkin noin tunnin myöhässä aikataulusta. Käytämme turhaa aikaa lohkaroiden keskellä, kun samaan paikkaan olisi myös päässyt tietä pitkin ja lähestymisen ilmat skramblaukset vaativat lopulta köyden käyttöä. Lähdin navigoimaan koko seinän täyttämää "fleikki systeemiä" ylöspäin. Se koostuu lukuisista seinästä ulos tulevista sienimuotoisista lehteleistä ja parhaan reitin löytäminen on hankalaa. Koputan, nakutan ja kysyn seinältä kauniisti jos sitä mitenkään saisi kiivetä ilman että se hajoo alle. Samalla ripustelen slingejä oikealla ja vasemmalle varmistuksiksi. Vihdoin pääsen ständin näköiselle slingisotkulle, mutta aikaa on taas kulunut turhan paljon. Seuraavaksi Matti pääsee vetämään halkeamaosuutta, joka menee suhteellisen ripeästi ja päättyy oikein hyvännäköiseen ständiin. Tuumaamme hetken ja toteamme että olemme hypänneet yhden pitsin yli, ollaan jo kolmannella ständillä. Hyvä, hyvä.

Minun osuudellani kurja fleikkihypely kuitenkin jatkuu. Varmistuksien saaminen hankaloituu, enkä ole ihan vakuuttunut niiden luotettavuudesta. Kun Matti vielä ilmoittaa että pari metriä aikaisemmin virittämäni slingi on lipsahtanut paikoiltaan kirolen ruhtinaallisesti. Aivan liian monen metrin run-out alla! Kaiken lisäksi, tässä vaiheessa yksi kopttelemani ote muuttuu hiekkakivestä hiekkaksi. Saan onneksi lisää slingejä seinälle ja pääsen lopulta seuraavalle, pilarin ympärille rakennetulle ständille. Huh huh, mikä pitsi!

menee ja hauskaa on. Kaksi seuraavaa pitsiä ovat helpompia, mutta harhaudumme vahingossa poikkarille, joka kuitenkin vie meidät hienolle näköalaterassille. Tällä kertaa meitä tervehtii Wadi Rumin laakso idästä nähtynä ja länsimassiivin upeat seinämät. Tämä on ehdottomasti hienempi reitti kun eilinen, vaikkakin vähän helpompi. Alas pääsemme kiertämällä kauniin Rakabat kanjonin kautta, joka jo itsessään on päivän vaelluksen arvoinen.

Samana iltana pohdimme Charlesin kanssa mitä tuleman pitää. Charles on Californiasta kotoisin oleva kiipeilijä, joka opiskelee Damaskuksessa arabiaa ja vartioi tuttujen seikkailumatkafirmalaisten teltoja, samalla kun hän pummaa kiipeilyseuraa. Me otamme kahden kiipeilypäivän jälkeen paikasta jo vähän selvää; greidit on kohdallaan, mutta muut haasteet tekevät niistä hankalampia kun kotisuomen graniittireiitit. Tumma kivi on yleensä paremman laatuista kun vaalea ja reitin navigoimiseen saa varata aikaa. Näillä eväillä voisi ehkä huomiseksi ottaa pitkän rupeaman? Perusteellisen pohdiskelun jälkeen päädyimme Rum Doodle nimiseen reittiin; 250m, yhdeksän pitsiä, kokonaisvaikeus D ja max. 5- vaikeustaso. Valitettavasti emme silloin välitä Howardin kirjassa olevasta lauseesta, "Protection is somewhat curious!"

Rum Doodle

Lähdemme varhain liikkeelle aamurukousten saattelemina. Ilma on kaunis ja aurinkoinen, mutta tunnen siinä myös jännitystä tulevaa kiipeilyä kohtaan. Saavuttuamme syvemmälle kanjonisysteemiin minareettien julistamat rukoukset kuuluvat kaikuina joka suunnasta. Minulle valkenee kuinka etäinen ja erilainen

Matti Luoma

Räkin kasaamista The Beauty:ä varten Rest Housen campingalueella.

Jännitys ei kuitenkaan ole ohi ja nyt on Matin vuoro hikoilla. Hän saa nimittäin vetää siksakia kahden katon välistä. Tällä kivellä ylöspäin kiipeily on jo ihan tarpeeksi jännittävää ja poikkarin tekeminen ei varsinaisesti vähennä sitä. Hiljaa kuitenkin hyvää tulee ja Matti pääsee ständille ilman insidenttejä. Samalla osuudella minulta kuitenkin hajoaa ote jalan alta ja repäisen sääreni verille, mutta en tipu. Kiipeämme vielä asian vuoksi kaksi helppoa ja hyvin varmistettua halkeamapitsiä, mutta sitten meidän on myönnettävä että aika on yksinkertaisesti loppumassa. Olisi kiva saattaa projekti loppuun, mutta emme usko että kaksi helppoa viimeistä pitsiä olisi pimeässä laskeutumisen arvoisia.

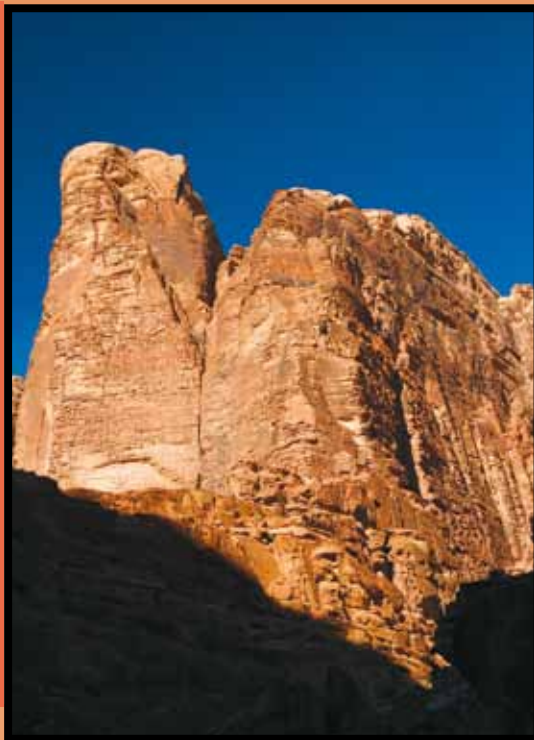
Alastulossa on silti vähän dramatiikka: Ensin etsimme topoon merkittyä "hidden abseil point":ia tovin, jota emme tietenkään löydä ja päädyimme laskeutumaan epäilyttävän näköisestä pilarista. Sitten yksi köysistämme jää jumiin viimeisellä (ensimmäisellä?) pitsil-

Rum Doodle toppaa oikeanpuolimmaisesta pilarin. >

Ylh. vas: Wadi Rumin laakso ja itämassiivi ilta-auringon aikaan.

Alh. vas: Joel on yhtä hymyä The Beautyn toisen pitsin jälkeen. Paras liidi ikinä!

Alh. oik: The Beauty:n toinen pitsi on myös erinomaista kiipeilyä. Joel nauttii.

Joel Ormala

Joel Ormala

Matti Luoma

Matti Luoma

lä. Toinen köytemme jää puolestaan jumiin lähestymisskrambulauksen ilmaviin kohtiin, mutta pääsemme onneksi niiden ohitse. Lopun skramblaukset suoritamme tietenkin yhdellä otsalampulla, koska jätin omani leiriin. Pääsemme kuitenkin ehjin nahoin takaisin kylään, jossa meitä odottaa utelias Charles. Ilta kuluukin sitten selitellen minne köytemme ovat jääneet, samalla kun litkimme viskiä.

Nukumme pitkään ja käymme hakemassa köytemme ilman ongelmia seuraavana päivänä. Mietimme myös edellisen päivän edesotamuksiamme jälkiviisauden voimin. Turhaa aikaa meni ihan selvästi reitin etsimiseen sekä lähestymisessä että ensimmäisillä pitseillä. Mietimme myös jos olisimme jotenkin voineet kiivetä turvallisemmin, mutta päädyimme siihen että tämä reitti ei yksinkertaisesti ole turvallinen. Pari Israelilaista kiipeilijää vahvistavat näkemyksemme; heidän kaverit olivat kuulemma pari viikkoa sitten kuolla samalla reitillä kun pilari josta he laskeutuivat murtui. Olemme harvinaisen yksimielisiä siitä, että Rum Doodle oli erittäin opettava kokemus, mutta emme lähtisi sille uudestaan. Jotkut kuitenkin ilmeisesti pitävät vaarasta, sillä useat lokikirjamerkinnot antavat reitille kaksi tähteä kolmesta.

Lähtemätön vaikutus

Viimeiseksi päiväksi halusimme jotain hienoa ja hyväkivistä ja päädyimme The Beauty:iin, joka on Wadi Rumin ehkä tunnetuin reitti; 200m, kuusi pitsiä, kokonaisvaikeus TD ja max. 6a vaikeustaso. Ainoa mutta on viidennen pitsin offarihalkaama, johon tarvitaan vitosen kamu tai sitoutuminen 3 – 10m laybackiin (pituus riippuu kertojasta). Jo ensimmäisen pitsin kiipeäminen on kuitenkin tunnin lähestymisen arvoinen. Se on sisäkulmassa oleva sileä halkaama ja mahdollisesti kaunein näkemäni pitsi ikinä. Matti on in-

noissaan ja saa kunnian korkata reitin. Pienen mietiskelyn jälkeen Matti puskee todella vakuuttavasti viiden metrin layback osuusia yksi toisensa jälkeen ja karjaisu on komea kun mies toppaa. Kun minäkin pääsen ylös emme voi kun hymyillä ja ihailla tätä luonnon lahjaa kiipeilijöille. Toinen pitsi ei näytä yhtä mahtavalta, mutta se on todella kivaa kolmiuloitteista kiipeilyä tuplahalkeamia pitkin. Se on myös yksi hienoimmista liideistäni ikinä, joten minäkin huudan hurraata kun pääsen ylös.

Olemme molemmat kuudennessa taivaassa, olemme ylittäneet itsemme uskomattoman hienolla reitillä, eikä seuraava pitsi oikein enää tunnu miltään. Sen jälkeen pitäisi jatkaa alaspäin vähän likaisen näköiseen helppoon halkaamaan tai oikaista ~6b släbien kautta, jotta pääsisimme offarihalkaamapitsille. Kumpikaan vaihtoehto ei houkuta, emmekä kuitenkaan kiipeäisi viidettä pitsiä ilman megakamua (jota meillä ei ole), joten laskeudumme sovinnolla alas. Reitin puolitiehen jättäminen ei kuitenkaan harmिता yhtään, näiden kahden pitsin kiipeäminen rankkautuu helposti meidän molempien kii-

LOGISTIikkaA:

Perille: Lento Hki–Amman.

Taksi lentokentältä kaupungin keskustaan 20 dinaaria. Bussi Amman – Aqaba. Linja-autoyhteyksiä on useita, mutta Jett-yhtiön hyvin varusteltuja busseja (mm. ilmastointi, wc, maksullinen evästarjoilu) kulkee säännöllisin väliajoin useita päivyssä kaupunkien välillä. Matkan hinta on 7,50 dinaaria suunta. Toinen vaihtoehto on käyttää "valkoisia takseja", jotka lähtevä pääbussiasemilta heti kun saavat neljä matkustajaa mukaansa. Matkan hinta on 10 dinaaria. Aqabasta taksi Wadi Rumiin. Hinta 20 dinaaria.

Muita hyödyllisiä taksin hintoja:

Wadi Rum–Petra taksin hinta 20 dinaaria.
Petra–Aqaba taksin hinta 35 dinaaria.
Luotettavia takseja Aqaba–Wadi Rum–Petra akseliilla:
Hamdan N'imat. Puh. +962 777 419390
Mohammad Sa'adat. Puh. +962 795 439 075

Wadi Rumin hintoja viime helmikuussa:

Rest House: Oma telta, 2 dinaaria / henkilö / yö. Sisustettu telta 4 dinaaria / yö. Aamiainen 3 dinaaria ja päivällisbuffet 8 dinaaria. Olut 5 dinaaria.
Ali's place: päivällinen 4 dinaaria / henkilö.

Lisätietoa: *Treks and Climbs in Wadi Rum, Jordan*, Tony Howard : topoja ja yleistä infoa www.wadirum.jo : viralliset sivut, yleistä infoa.
www.wadirum.net/ : Walter Nesserin sivut, kiipeilyinfoa.
www.bedouinguides.com/ : luotettavia kiipeilyoppaita.
<http://bedouinsowadirum.com> : luotettavia kiipeilyoppaita.

peilyurien kärkeen ja suuntaamme voittajina takaisin kylään.

Siellä odottaa toinen iloinen yllätys, Charlesin vartioimien teltojen omistajat ovat vihdoinkin tulleet takaisin viikon odottelun jälkeen. Kyseessä on seikkailufirma, joka on muuttanut rekkatrailerin reissubussiksi, myynyt paikkoja kiipeilijöille ja nyt kuskaa heitä vuoden aikana kiipeilypaikasta toiseen Wadi Rumin ja Kapkaupungin välissä. Seuraava pysäkki olisi Siinai (Egyptissä) ja heillä on kuulemma vapaita paikkoja. Siinä vaiheessa tarjous kuulostaa pelottavan houkuttelevalta, mutta järkevinä miehinä kiitämme kauniisti ja rupeamme haikein mielin valmistelemaan kotiin lähtöä.

Viikko Wadi Rumissa on ollut uskomattoman hieno; sen luonto ja kulttuuri yhdistettynä mielenkiintoisiin ihmisiin ja loistaviin kiipeilyhetkiin on ollut kerrassaan ainutlaatuinen kokemus. Emme voi muuta kun suositella sitä lämpimästi kaikille suomalaisille kiipeilijöille. Se on kieltämättä seikkailullisempi vaihtoehto kun Kalymnos ja muut välimeren talvikiipeilykohteet, mutta siinä Wadi Rumin viehätyksellä piileekin. Täytyy vaan muistaa että asiat hoidetaan vähän eri tavalla, henkilökohtaiset kontaktit on tärkeitä hyvien palveluiden saamiseksi ja standardeja ei niinkään ole. Näihin asioihin tottuu kuitenkin nopeasti, jonka jälkeen voi nauttia Wadi Rumin taianomaisesta ilmapiiristä kaikessa rauhassa.

TUNNETTUJA REITTEJÄ:

The Beauty, 200m, 6 pitsiä, TD ja max 6a. Yksi paikan kauneimmista reiteistä.
Te Pillar of Wisdom, 350m, 11 pitsiä, TDsup ja max. 6b / 6a, A0. The Beautyn ohella tunnetuimpia reittejä Rumissa.
Black Magic, 300m, 12 pitsiä, Dsup ja max 5+. Yleisen mielipiteen mukaan hyvä ensimmäiseksi pitkäksi reitiksi.
Goldfinger, 4 pitsiä ja max. 5+. Hyvä vaihtoehto ensimmäiseksi reitiksi. Sor-mihalkeama.
L' Aperitif, 150m, 4 pitsiä ja max. 5. Toinen hyvä vaihtoehto ensimmäiseksi reitiksi.
Merlin's Wand, 150m 5 pitsiä, max. 6a+. Ns. "Supercrack."
Hammad's Route, beduiini tyylinen reitti, ADsup /max. 5. Klassinen reitti Jabel Rumin huipulle ja alastuloreitti mm. Pillar of Wisdomille.

JUNNUKIIPEILY- OHJAAJAT KOULUTUKSESSA

Vasemmalla Miia Ritola ja oikealla Heidi Saarinen.

Edessä Karoliina Lahdenperä ja takana liikka Konola.

Hiihtoloma viikon kruunasi Oulun Puolivälikankaan nuorisotalolla järjestetty kahden päivän junnuohtajakoulutus ja junnuseminaari. Kouluttajina toimivat Eeva Mäkelä (KKK) Torniossa ja Heidi Saarinen (KO) Oulusta. Koulutus kokosi kaiken kaikkiaan 12 osallistujaa, 3–4 hengen tiimit tulivat Oulusta, Rovaniemeltä ja Torniossa, joukkoon liittyi myös kuusamolainen ja jyväs kyläläinen.

Lauantaipäivä alkoi tehokkaasti Eevan ja Heidin vetämällä 1,5 tunnin junnuohtaus kerralla, jonka tarkoituksena oli näyttää malliesimerkki hyvin suunnitellusta junnukiipeilykerasta. Malliesimerkissä painotettiin rutiineja eli joka junnukerralla tulee olla seuraavanlainen järjestys: kuulumisien vaihto, mitä viime kerralla tehtiin, mitä nyt tehdään, kunnollinen lämmittely, uuden asian opettelu ja harjoittelu, loppuveryttely ja rentoutus sekä seuraavan kerran ohjelma. Junnukerran purun jälkeen seurasi teoriaosio lasten ja nuorten liikunnan perusteista. Tietoa tuli lapsen elimistön kasvusta ja kehityksestä, fysiomotorisista ominaisuuksista ja niiden harjoittamisesta sekä lapsen kasvattamisesta eri ikävaiheissa liikunnan avulla.

Lounaan jälkeen jatkettiin teorialla, jossa oli

perustietoa opettamisesta, ohjaamisesta ja oppimisesta. Ryhmäkeskustelujen kautta mietittiin minkälainen on hyvä ja turvallinen junnuohtaja sekä mitkä ovat hyvät käytännöt lasten ja nuorten ohjaamiseen. Iltapäivällä käytiin mm. erilaisten käytännön harjoitteiden kautta läpi fyysisen harjoittelun perusteita ja menetelmiä.

Sunnuntaina Eeva aloitti päivän kertomalla junnutoiminnan suunnittelusta ja toteuttamisesta seuroissa. Heidi kertoi Oulun (ison seuran) mallin junnutoiminnan aloittamiseen ja allekirjoittanut kertoi Tornion (pienen seuran) mallin. Kurssilaisten kysymysten jälkeen siirryttiin jälleen seinälle ja pareittain vedettiin seinällä tapahtuvia leikkejä, jotka Kaisa Härkönen on loistavasti koonnut junioriohjaajaopas kiipeilyseuroille vihkoseen. Erilaiset seinällä tapahtuvat leikit jäivät paremmin kurssilaisille mieleen kun he itse pääsivät koekilemaan niiden toimivuutta ja vaativuutta.

Iltapäivällä Eeva ja Heidi kartoittivat kiipeilyseurojen junnutoiminnan, missä mennään kullakin paikkakunnalla. Sitten jakauduttiin työpajoihin, jossa toisessa olivat ne joilla junnutoiminta ei ollut vielä alkanut ja toisessa ryhmässä mietittiin jo tuntuun suunnitelmia jun-

nukerroille. Lopuksi koottiin ryhmä suunnittelemaan tulevan kesäkuun junnukiipeilyleiriä.

Tunnelma viikonlopun aikana oli avoin ja keskusteleva. Jokainen sai varmasti jotakin vinkkiä oman seuran junnutoimintaan kehittämiseen. Ennen kaikkea toisten junnuohtajien näkeminen ja kokemusten vaihtaminen oli antoisaa. Junnuohjaajat ovat niin reipasta porukkaa!

”Sain paljon ideoita ja eväitä käytäntöön. Ikään kuin starttipaketin jota voi lähteä kehittämään oman seuran tarpeisiin.”

”Koulutuksen tärkein anti oli näkökulma pitkäjänteiseen, toimivaan ja kehittävään junnutoimintaan.”

Lisätietoja:

- Suomen kiipeilyliitosta voi tilata Kaisa Härkösen Junioriohjaajaopas kiipeilyseuroille vihkosta.
- Junnukiipeilyohjaaja koulutuksesta Eeva Mäkelältä, eeva.makela@humak.fi.
- Junnukiipeilyleiristä Elina Viisaselta, elina.viisanen@humak.fi.

P.S. Facebookissa on nyt junnukiipeily ohjaajat ryhmä, check, check and join us!

Julbo vuoristolasit

Rock Empire
Skialp valjaat 35,00
Classic jatko Keylock porteilla 13,00

Rock Empire Streak Set 69,00
sis. valjaat, HMS-sulkurengas,
varmistuslaite, suojapussi

Beal
Edlinger 10,2 mm x 50 m 109,00
Edlinger 10,2 mm x 60 m 129,00

Boreal Crux
Tarkka kenkä pienille
listaotteille 109,00

Garra Virus
Aloittelijan yleistossu niin seinälle,
halliin kuin kalliolle. 69,00

Hämeentie 40
00500 Helsinki
050 5017 157

www.mountainshop.fi

DVD arvio

Arvioi Jari Koski

Crackoholic

Ruotsalainen kiipeilyleffa, julkaistu 2010

Tekijät Jonas Paulsson ja Mikael Widerberg

Pituus 93 minuuttia

Hinta Ruotsista tilattuna 249 Skr

(kirjoitushetkellä noin 26 €) + postitus

Puhkieli enimmäkseen ruotsi, tekstitys valit-
tavissa ruotsiksi ja englanniksi

Oivasti nimetty Crackoholic kertoo Etelä-Ruot-
sissa sijaitsevan Bohuslänin alueen kiipeilystä,
kallioista, reiteistä ja niiden tekijöistä. Alue on
tunnettu maailmanluokan graniitista, ja kuten
leffan nimikin sanoo, erityisesti korkealuokkai-
sista trädikiipeilystä. Alueen ilmasto on, var-
sinkin suomalaisittain katsoen, varsin manner-
mainen eli alueella on paljon tammimetsiä ja
golfvirta puhaltaa suurimman osan lämmös-
tään tänne joten talvetkin ovat leutoja ja kiipei-
lykausi täten huomattavasti pidempi kuin mei-
käläisillä. Tämän DVD:n ostaminen saattaa-
kin varsinkin alkukeväällä tai loppusyksyllä in-
nostaa pakkaamaan kiilat ja kamut reppuun ja
suuntaamaan kohti ruotsinlauttaa.

Elokuvan alkuosa kertoo alueen kiipeilyn his-
toriaa ja loppupuolella keskitytään reitteihin ja
varsinkin uudempiin ja kovempiin trädireittei-
hin. Kiipeilijöistä mainittakoon länsinaapurin
trädikärkikaartin lisäksi brittien kovat luut Leo
Holding ja Neil Gresham. Filmissä puhutaan
paljon pelosta, sen hallinnasta ja myös koukut-
tavuudesta. Sekä haastattelut ja varsinkin kii-
peilykuvaus välittävät hyvin sen adrenaliinin ja
kalmanhuuruisen tunnelman, joka joillekin on
kiipeilyssä SE juttu. Etelä-ruotsalaiset maise-
mat syvän vihreine metsineen, upeine graniit-
tikallioineen ja merenrantoineen ovat muka-
vaa vaihtelua tavallisesti alan filmeissä nähtä-

ville Etelä-Euroopan paahteisille poketti-kalkki-
hänkeille.

Jos kaipaat jenkkityylistä, ilman paitaa – selkä-
lihaksat purjein – kovia muujeja kalkkikivellä,
kovaa huutoa tyylistä rimpuilua, tämä filmi ei
ole sinua varten. Jos taas trädikiipeily, pelon
olemus ja syväiset puheet kiinnostavat, tämä
on varmaan yksi hienoimmista tekeleistä ja
suosittelun vahvasti. Jos olet suunnitellut kii-
peilymatkaa Bohuslänin alueelle trädittelyn mer-
keissä, tilaaminen on suorastaan pakollista!

KOULUARVOSANA NELOSESTA KYMPPIIN:

Kuvaus: 8+

Juoni: mausta riippuen 4–9, itselleni lähes 9

Musiikki: mausta riippuen (tämä asia jakaa
aina mielipiteet) 4–9

Action: parhaimmillaan asteikon ylärajoilla

Extrat: viihdyttävyyds 4, koulutusarvo täysi 10

**Puhtaan trädikiipeilyn, kallioiden suojelun ja
muunlaistenkin kirkasotsaisten arvojen puo-
lustus:** 10+

Kotisivut, sisältäen muun muassa trailerin ja
filmin tilausohjeet <http://www.crackoholic.com>

P.S. Tekijät kertoivat, että opus olisi lähiaikoina
tulossa myyntiin Suomessakin.

RuBe-boulder
Kiipeilyn riemua

> Kiipeilyseinät
> Boulderit

www.rube.fi

M

Itella Oyj

HYVILLÄ VARUSTEILLA KOHTI UUSIA SEIKKAILUJA!

RAB Ascent 500 Makuupussi

- ✓ Erittäin laadukas kolmen vuodenajan untuvapussi
- ✓ Täyteenä 500 grammaa 650 fp 80/20 ankanuntuvaa
- ✓ Pertex® Microlight kankaat
- ✓ comfort 1 °C / limit -5 °C / extreme -22 °C (EN13537)
- ✓ Paino 1 100g
- 229 € (Ovh 255 €)

Rab

Tendon Ambition 10,5 mm 60m STD

- ✓ Erittäin kestävä ja pitkäikäinen allround-köysi
- ✓ köysipussi sisältyy hintaan!
- 159 €

TENDON
feel it

Patagonia Stretch Ascent Jacket 250 €

Kevyt, säätä ja kulutusta kestävä, 100% kierrätettävä 2,5-kerros takki. Erittäin joustava kangas takaa hyvän istuvuuden kaikissa tilanteissa. Kiipeilykypärän kanssa istuva täysin säädettävä huppu. Vedenpitävä ja hengittävä H2No® -kalvo. Paino 476g. Miehillä musta ja vihreä. Naisille musta, punainen ja turkoosi. 250 €

patagonia

CAMU
www.camu.fi

Vuorikatu 14, 00100 Helsinki | Puh. (0)9 278 1420
avoinna ma-pe 11-18, la 10-16

Läntinen Pitkätie 6, (Brahenkatu 20), 20100 TURKU
Puh. (02) 478 2720 | avoinna ma-pe 11-18, la 10-15

Rongankatu 5-7, 33100 Tampere | puh. 03-225 5290
avoinna: ma-pe 11-18, la 10-16

